

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

9^{ος}

1932

Αρ 436

Συνταγές

Διά την δροσιά του σώματος
ένα μπάνιο.
Διά την δροσιά του στόμα-
τος μία καραμέλλα.

ΠΙΚ-ΝΙΚ

Προϊόντα
ΣΠ. ΛΑΜΠΡΟΥ και ΣΙΑ

ΓΚΡΕΚΑ

Ταμιευτήριο

Λειτουργεί
από της 8-2 και από 4-7

Λαϊκή Τράπεζα

**Η ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΩΝ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΩΝ**
Βεβαιωθείτε διά τούτο
από όσου την μελα-
χειρίζονται.

SMALTO DONT

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΣΠΥΡΟΥ & ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ: ΖΕΛΣ 98-ΠΛΣ ΔΑΙΜΑΝΗ

ΛΕΜΟΝΙΑ ΦΘΗΝΑ

Η CITRONINA, βγαλμένη από τα φρέσκα λεμόνια, τα αντικαθιστά τελείως.
Ένα πακέτο ισοδυναμεί σχεδόν με 20 λεμόνια.
Πωλείται στα κεντρικά Φαρμακεία πρὸς δραχμάς 7.
Κεντρική παρακαταθήκη: Φαρμακείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ
Πλατεία Όμονοίας.

ΠΟΥΔΡΑ
ΚΡΕΜΑ
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
ΣΑΠΟΥΝΙ

EDELWEISS

Είνα τα τέσσα-
ρα απαραίτητα και α-
παράμιλλα είδη της
τουαλέτας.

Μιά δοκιμή θα σας πείσει. Πωλούνται
εις όλα τα Φαρμακεία. Κεντρική Άπο-
θήκη: Σταδίου 15, Φαρμακείον Μινέρβα.
Φαρμακείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ, Όμόνοια.

FLY-TRAP

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Αρωματικόν έντομοκτόνον
Εξολοθρεύει: Μύρμες, κουνήματα,
κορεούς, γύλους, κατσαρίδες κ.

ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ & ΣΙΑ ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ζητήσατε βαφές υφασμάτων
ARTI από τα εμπορικά και τα
φαρμακεία της συνοικίας σας.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οικόπεδον 600 πε-
ρίπου πήχων επί της οδού Άγ.
Βαρέλας 18 (Προφήτης Ήλιος
Παυλαρίου). Πληροφορία παρά
τῷ Διευθυντῇ τοῦ «ΜΠΟΥΚΕ-
ΤΟΥ», Λέκκ 7.

Με τὰς βαφές ARTI, κάνετε τὰ
παλαιὰ σας φορέματα, καινούργια
και μοντέρνα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΚΡΗΣ
Στοματελάνος-Όδοντίατρος
Πανεπιστημίου Παρισίων-Αθηνών
Αιόλου 40 (είσοδος Βασιλικῆς 7)
Αθῆναι.

ΧΡΥΣΟΧΕΙΜΗ ΚΑΙ ΦΡΟΝΙΜΗ
ΣΩΤΗΡΙΟΥ Κ. ΒΕΛΑΡΟΥ
ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ

Κατασκευάζονται διάφορα
λιτεχνικά κοσμήματα.
Έπισκευαί όρολογίων.
Έπιχρυσώσεις και έπαργμα-
τα. Πώλησις κοσμημάτων κ.
φόρων όρολογίων.

Τὸ Grand Prix τῆς
Θεσσαλονικῆς ἔλαβεν
ARTI.

10 'Ιουλίου 1932

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

937

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΙΛΙΑΔΑ»: 'Ο Έκτωρ κάνει παρατηρήσεις στον Πάρι και στην Έλένη.

(Έργον του Φλάμμαν).

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΧΑΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Δέν είμαι παρά ένας τιποτένιος — ένας χαμένος άνθρωπος, τό
ξάίρω! Δέν είμαι τίποτ' άλλο, παρά ένα κομμάτι κρέας, με δυό
μάτια, όπως με είπε, μία φορά, κι' ο άδελφός μου... 'Αλλά τί να
γίνει; Δέ μπορώ να κάνω διαφορετικά. Είμαι πλάσιμένος έτσι, να
πάντοια κορόιδο διαρκώς...

'Αλλά θα σας πώ, καλύτερα, όλη την ιστορία μου, να βγάλετε
τά συμπεράσματά σας. Είχε η τιποτένια ιστορία ενός ανθρώπου κα-
ταντά γελοίου... Δέν έχω κάνει καμιά πράξη, στη ζωή μου, που
να μη μου γινόταν σφραβή. Όπως και νάκανα, όπως και να φερνό-
μουν, πάντα έχω βρισκόμουν τό «κορόιδο». 'Αλλά θα σας πώ την
ιστορία μου...

'Απ' τόν καιρό, ακόμα, που πήγαινα σχολή, ήμουν ο τελευταίος
μέσ' στην τάξη. Κι' αυτό, όχι πως ήμουν ο κοντότερος άπ' όλους—
άλλ' άπ' την πολλή μου καλωσύνη... 'Όλη μου η προσοχή, ήταν
πώς να βοηθώ τους άλλους. Τόν έαυτό μου, δέν τόν κοιτάζα καθό-
λου. Την εποχή των διαγωνισμών, πολλές φορές έδινα τό χαρτί μου
άγραφο, όχι γιατί δέν είχα τί να γράψω, άλλ' άπ' τό να μοιράζω,
δεξιά κι' αριστερά, στους άλλους, τη λύση του προβλήματος, ή την
έμπνευα του κειμένου, που μάς έβαζε ο δάσκαλος, και που οι άλλοι
δέ μπορούσαν να τό βρουν. 'Από τότε, δηλαδή, φανόμουν τί κο-
ρόιδο θα γινόμουν! Κ' οι άλλοι όλοι με είχαν μισήσει, και κολλού-
σαν γύρω μου, σά βδέλλες, και δέ μ' άφήνανε να γράψω μία γραμ-
μή... Κι' όταν έπαιρνα τους
πό καλούς βαθμούς, χαμογελού-
σα, όλος εύχαριστήση: είχα,
μέσα μου, τό πνεύμα της θυσίας,
κι' η συνειδήσή μου ήταν ήσυχη.
πώς είχα κάνει τό καλό στους
άλλους—άν και, πολλές φορές,
από οι άλλοι, ήταν αντίξοι αυ-
τής της καλωσύνης, και με κο-
ρόιδευαν, κοροϊάζα και φανερά, και
μυθόλογαν τη γλώσσα, και με
φορούσαν μ' άπαντούσαν δέσω...
'Αλλά, κι' εγώ, ήμουν πλα-

σίμένος έτσι, και κατάπαντα βουβή τά δάκρυά μου... Τέτοιο κορόιδο
είχα γεννηθεί!... 'Όπου, στα τελευταία, κι' ο πατέρας μου, βλέ-
οντας πόσο ήμουν «ανεπιδέκτος μαθήσεως» με τό στανό προ-
βλεπόμενον καθε χρόνον— με ρώτησε, μία μέρα, και μ' έστειλε να
μάθω κάποια τέχνη. 'Αλλά, και εκεί, τό ίδιο και χειρότερα... 'Ο κό-
σμος μου φανόταν ότι με έαυη παγίδα, που, μολαταύτα, βρισκό-
μουν γαντζωμένος, και δέν έπαιχε τρόπος να γλυτώσω... Κι' όμως
άναπούσα τους ανθρώπους, κι' αυτή μου ή συμπίτνια γιά τρίς έλ-
λους, ήταν, νομίζω, ή καταστροφή μου...

Στό μηχανογραφείο, που δούλευα μαθητευόμενος, ήταν ένα παιδί,
δυό—τρία χρόνια μεγαλύτερό μου—γιος ενός χοιροπού μεγαλειό-
που, που έξ' ατύχας της μεγάλης ταπεινότητος του—της πραγματικής
του πενιχειάς: ήταν, κι' εκείνος, ανεπιδέκτος μαθήσεως—ο πα-
τέρας του, γιά να τόν τιμωρήσει, τόν είχε βάλει να γίνει θεομα-
στής. Ήταν ένας μάγκας και μωρός. Μέρα—νύχτα έπαιζε χαρτιά,
έπαιε, μεθούσε, ξεσηκώνετο... Κι' όμως είχε και στιγμές καλές.
Γι' αυτές τις λίγες τις καλές του τις στιγμές, είχ' άσφαλιστεί να
τόν σώσω. Τόν έκανα παρὰ παχυνά, με την ελπίδα να τόν συγ-
κοιτώσω. Κ' έτσι παραμελόνσα τη δουλιά μου, Γκούριζα, κι' εγώ,
στά καρφένια, τόν παρακολούθωνα στά ξενύχτια του, προσπαθόνσα
να τόν κούρω μεθυσμένο... Κι' αυτό τό πρώην βάσταξε, δέν έμ-
ριω πότους μήνες. Στό τέλος βρέθηκε να γινώ σαν κι' αυτόν—ή τοι-
σάστον—να δέχων σαν κι' αυ-
τόν: ένας πενιχός κι' ένας τι-
ποτένιος! Με πέταξαν άπ' τό
μηχανογραφείο—και με κατηγό-
ησαν, ακόμα, πως εγώ τόν εί-
χα ξεμαλίσσει... Αυτά παιδι-
α—κι' αδιόρθωτα κορόιδα!

Τ' αδέρφια μου, σ' αυτά τό
μεταξύ, είχαν τελειώσει τό γυ-
μνάσιο, κι' είχαν βολέψει στην
κοινωνία. Άλλος είχε γίνει δι-
καηγός, κι' ένας άλλος σπουδα-
ζε γιατρός. 'Ο τελευταίος ήθε-

ΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Τό «Μπουκέτο» σ'είδετε έφείσθη έξέδον και νέπων,
πρεκιμένων να παρουσιάση κάτι καινούργιο στους αναγνώ-
στας του. Τις ημέρες αυτές είχαμε πάλι την ευτυχία να
ανακαλύψουμε και ν' αγοράσουμε άντι χιλίων δραχμών τό
περίφημο λεύκωμα του μεγάλου Άγγλου λογράφου Φλά-
μαν, τό έμπνευσμένο άπ' την «Ιλιάδα» και την «Οδύσσεια»
του Όμήρου. Τις θαυμάσιες εικόνες του λευκώματος αρχί-
ζουμε δημοσιεύοντες άπό σήμερα στη σελίδα αυτή.

λε να γίνει ναυπηγός. 'Από μικρός είχε μονία με τη θάλασσα, και περνούσε, τα μικρά του χρόνια, να σέρνει καρβόνα μές στη στένα... Τα κατάρφη να γίνει καπετάνιος. Με σπέρ, τότε, και μένα στο κορβό του, με την Ελλάδα να με στρώσει στη δουλιά. 'Εκείνο τον καιρό, γύριζε στους δρόμους σαν αλχηστής, κάνοντας δ.π. δουλιά μου τύχαινε στο χέρι. 'Αλλ' εξ αιτίας της συμμόρφωσής μου στους άλλους, τα λίγα καρβόνα μου μου πάτρωναν οι ξένοι —'έτσι, διαρκώς, ήμουν αδέκαρος... Τα δυο τα μεγαλύτερα τ' αδέρφια μου —ιδίως ο γαμπρός, που μ' έλεγε «ένα κομμάτι κορβας, με δυο μάτια» — δέ γυρίζανε καθόλου να με δούνε. Μόνον ο μικρότερος, ο καπετάνιος σ' ένα φουργά, φάνηκε από πονεμένος μαζί μου — ίσως και να ντραπώταν για το χάλι μου — και με πήρε να με στρώσει στη δουλιά... 'Αλλά, δέ βαριόσα! Το κορβόδο διορθώματα ποτέ... 'Ο μικρότερος εκείνος αδερφός μου, είχε χαρακτηρίσει δεσποτικό κι' αυθαίρετο: ήθελε να κάνει τα δικά του. Δεν έβριθε τη λήπη των ανθρώπων, ή δυστυχία τους και το μαρτύριο τους, δεν είδαν ήχο μέσ' στην καρδιά του... Τόν καιρό της μεγάλης άστεργίας, φέρθηκε σκληρά και ταπεινά. Δέ μπορούσα ν' ανεχτώ αυτό το πόριμα. 'Ας τ'ην πόρτη σπαγή της άστεργίας, πήγα με τη μεριά των άστεργών. Φρένισσε μαζί μου —μπορεί και με το δάιο του— και με ξαναπέταξε στο δρόμο...

Από τότε, δεν είδα προκοπή. Γνώρισα τη μεγάλη δυστυχία. Γνώρισα τη μεγάλη εγκατάλειψη. 'Ο πατέρας μου ήταν πεθαμένος. Δεν είχε μείνει παρά ή μητέρα μου —τη μητέρα μου σχεδόν δεν τη θυμάμαι— κι' αυτή δεν είχε δύναμη να με δει. Κι' όμως τα κατάρφη να ξύσω, και με τόν ιδρώτα μου και την υπομονή μου, άρσι τέλειωσα το στρατιωτικό, ν' άνοιξω και μια μικρή παρόρρα. 'Ηταν ένα φτωχικό καρενάκι, για τους ταπεινούς, σαν και μένα.

Και μια νύχτα —μια νύχτα του χειμώνα— γνώρισα τη μεγάλη περιπέτεια. 'Ησαν, θυμάμαι, μια νύχτα βροχερή, κι' έτοιμαζόμουν να κλείσω την παρόρρα μου —δύαν είδα μια παράξενη σκιά, ξεπλημένη στα σκαλιά της αποβάθρας. Πήρα το φανάρι μου, και πήγα να κοιτάξω. 'Ησαν μια γυναίκα ξυλοκαμένη, με μπλοκωμένα ρούχα και ξεπλημένη. Την άρπαξα στην άρραλιά μου, και την πήγα μέσ' στο μαγαζί. Την πήρα, στην άρχή, για πεθαμένη. 'Ηταν ξεπληγμένη και βοσιμένη. Τράβηξα όσπου να τη συνεφέρω. 'Ησαν μια κοπέλλα ξεπεσμένη, άφραση κι' από πατέρα κι' από μάνα, που την είχαν ψυχολόγη σ' ένα σπίτι, αλλά την είχαν τόσο τυραννήσει, την είχαν φέρει σε μια τέτοια θέση, που τότε σάσαι, έδω και μια βδομάδα, και γύριζε γυμνή και νηπιώ.

Είχε πάει κοντά στην αποβάθρα, με το σκοπό να πέσει μέσ' στη θάλασσα —αλλά την τελευταία τη στιγμή, τόσο άπ' το κρύο κι' άπ' την πείνα, όσο κι' άπ' την καπνία της και την άδωγισή της, είχε μείνει σαν ξερή στα σκαλοπάτια...

Την πήρα μέσα, την περιουτήρηκα, της έφερα γαϊτόν να την κατάρει. Με τις λιγοστές οικονομίες μου, την πάδεσα, την έβρισα, την έκανα κυρά. Την είχα συντροφιά μου κι' άποκοιμή. Με την πάρεση μου τις ώρες. Κ' έπειδή τύχαινε, κι' οι δυο, άποκοιμή της μοίρας, έβριμα κι' άποκοιμή στην κόρη, άποκοιμή να τη στεφανοιό.

'Εγινε κι' αυτό, σε δυο—τρεις μήνες. Στήσαμε, τότε, το νοικοκυριό μας, κι' άρχισαμε να ζούμε φτωχικά. 'Η πελαγία της παρόρρας, καθώς είπατε, ήταν όλη πωτένια, σαν και μένα. Που και που, όμως, στη γάση και στη φέξη, ξεπερσε και κανένας από καλός.

Είχα προσέξει πως, άπ' τόν καιρό της παντριάς μου, σύχναζε και κάποιος παλληκάρι —έναν καμαρότο βωτοριό— που δεν τόν είχα ιδωμένο από μακριά. Είχε γίνει ταχτικά πελάτης, στο φτωχικό μου το καρενάκι, και κάθε βράδι, μέχρι που να κλείσει, συνηθίσε να παίρνει τόν καιρό του, και να ρομαντίζαρε μοναχός του. Είχε πιάσει γνωριμία με τη γυναίκα μου —και πολλές φορές καθόσανε μαζί, και φιλοκονιευόσανε, και κάναμε χωράφι. 'Ησαν ένα νόστιμο, μελαγχρόνιο παιδί, μ' ένα χουστό δόντι στη μασέλα. 'Επειδή, εκείνο τόν καιρό, έτυχε κι' αυτός να μη δουλεύει, κι' ήταν, εξ άλλου, ταχτικά πελάτης —τόν εικόλωνα σε μερικά δουλιές, και το δάναίσα κι' ένα μικρό ποσό, να περάσει ως το τέλος τού μηνός, που θα ξαναφύγε με το βωτόρι, καθώς έλεγε.

'Όταν εκείνο τόν καιρό, που σύχναζε στη φτωχική παρόρρα, τόν κοιτούσα από καλή κι' άπ' άδερφό μου. Το κορβόδο ξαναζύσε μέσα μου —πό κορβόδο, άπ' όλες τις φορές!...

'Η γυναίκα μου καθόσανε μαζί του, και κοινοβιάσανε, με γέλια και μ' άστεία... Στην άρχή, δεν είχα δώσει σημασία. 'Όταν, όμως, πέρασε κι' ο μήνας, κι' εκείνος ήταν πάλι στην παρόρρα —άντις για να μετακάρει, καθώς έλεγε— άρχισαν να

με τρώνε ύποψιες. Κι' ούτε γι' αυτές τις ύποψιες, θα ήμουν τόσο βαναύς ο ίδιος, αν δεν ήταν το παιδί τού μαγαζιού —ένα παιδί που τόχα πάρει, κι' εκείνο, από λίγη έπειδή ζητιάνευε στους δρόμους, κοά που, μια μέρα, μ' άφησε κι' εκείνο —αν δεν ήταν, λέω, το μικρό παιδί τού μαγαζιού, να μ' άνοιξει, κάποτε, τα μάτια...

Κ' ένα βράδι, ξαπνικά, την έγρασα! 'Επορξα σ' όλες τις άνομιες, για να μπορέσω να την ξαναβρώ! Κόντευα να χάσω το μαυλό μου... Μου ξαναγύρισε, σε δεκαπέντε μέρες, κι' έπεσε στα πόδια μου, και με παρακαλούσε, να λυπηθώ τα νάτια της, και να τη συχωρέσω... Τα δάκρυά της τρέχανε ποτάμι. 'Ελάω, κι' έγώ, σαν το μικρό παιδί...

Κ' έπειτα την έγρασα για δεύτερη φορά... Πάνε δέκα μήνες, κι' ακόμα να γυρίσει! Κι' ο καμαρότος, άπ' την πόρτη της γαλιάς, είχε γίνει άφαντος, κι' εκείνος...

Και το ξαίρω θετικά —τό νιώθω μέσ' στα βάθη της ψυχής μου— πως έπαιτη τη φορά, δέ θα γυρίσει! 'Εχω πιάει να τη περιμένω...

'Αλλά κι' αν τύχαινε και γύριζε μια μέρα, κι' έπερσε στα πόδια μου, και με παρακαλούσε —τό ξαίρω άλλο τόσο θετικά, πως το κορβόδο που δεν φέρθηκε στα σκαλιά μου, θα τη λυπόταν, άλλη μια φορά, και θάδερσκε, και πάλι, κάποιον τρόπο, να τη δειχτεί, και να τη συχωρέσει...

Είμαι, λοιπόν, ή δεν είμαι τυποτένιος; Βγάλατε τα συμπεράσματά σας... Είμαι ή δεν είμαι ένας γελοίος, ένα κορβόδο παθερής της κοινωνίας, ένα κομμάτι κορβας, με δυο μάτια— που και μια σφαίρα πιστολιού, μέσ' στο κεφάλι, γι' ένα πλάσμα τόσο τυποτένιο—ένα πλάσμα που υποπάζει τους ανθρώπους, και μαζί τους, κι' εκείνοι που τούς έκανε— νομίζω πως θα πήρανε χαμένη...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΩΤΗΣ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

'Όταν ο 'Όθων έκανε περιόδεια στην Ελλάδα, πέρασε κι' άπ' τη Βιρηνίτσα τού Παλατιού, όπου τού έκανε τραπέζι ο δήμαρχος.

'Όταν λοιπόν κάθησαν στο τραπέζι, ο βασιλέας ρώτησε τόν δήμαρχο:

—Λοιπόν, κύριε δήμαρχε, δεν μιάς είπες πως πληθαίνει ο δήμος εδώ πέρα;

—'Αρπηρε τα, Μεγαλειότατε! 'Ασχημα, πολύ άσχημα.

—Μά γιατί;

—Πήκει, ρεμπέλεψε τώρα και κάμποσον καιρό.

—Και πως δεν φροντίζετε να τόν διορθώσετε;

—'Αμ' τί φταίω εγώ, Μεγαλειότατε; 'Εγώ τόν τώ λένω, αυτόνους χαμπαίρι δεν παίρνει. Πάσα μέρα με τα βολιά, πάσα νύχτα μέσ' στις παθέρες, ξάφνου και τόν πληνέρο, γιατί τόν σήταν κούλας τή χροάνη, τόν έβριμα. Να ιδούμε αν θα διορθωθεί...

—Ο δήμαρχος μιλούσε άλογοσταμα για τόν αδελφό του τόν Δημό.

'Η βασίλισσα της 'Αγγλίας Βικτωρία, ήταν, ως γνωστόν, έξαιρετικά σμηνόφιλη και ήθιχη.

Μια μέρα, μια φίλη της της έλεγε:

—'Ω, Μεγαλειότατη! Τι όραμα πού εινε να βόρκεται κανείς στον οθονό, μεταξύ τών προφητών και τών άγιων, μεταξύ τού 'Αβραάμ και τού Μωύση, τού 'Ηλία και τού Δαυίδ...

—'Όχι, όχι, της άπάντησε ή βασίλισσα με έμφρα. Δεν έσσωστό να βόρκεται μια κυρία ανάμεσα σε τόσους... άδερφες!...

'Εκείνη—Θά είμαι εύνηγής που θα μπορώ να μοιάζω με

μαζύ σου τις χαρές και τις λύπες...

'Εκείνος.—'Αντες, εύνηγής, δεν έχω...

'Εκείνη.—'Εγώ σου, φίλε μου, 'Όταν παντρευτούμε, νάσι βέβαιος πως θ' άποχτήσης...

Στο Κακουριόδικείο:

—'Ο πρόεδρος.—Δέν μου λές, κατηγορούμενε, σάς έκαχίσεις σου αυτές είδες και κανένα συνέταγο;

—'Ο κατηγορούμενος (Λωποδότης).—Πού να βρή σήμερα τίμιο άνθρωπο να συνέταγιστής, κύριε πρόεδρε!...

Στο κοινοτό, ο πελάτης θέλοντας να κινή τόν ξέπνο:

—Δέ μου λένε, σάς παρακαλώ, έχετε ξυρίσει ως τώρα πένναν πύθνο;

—'Ο κοινοτός.—'Όχι, κύριε, άλλ' αν εφαιρεσθήσε καθήσσε...

Θά κινή την άρχή με σίς...

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ι. Τ.

Γνωστότατος τύπος τών 'Αθηναίων σαλονιών. Γλυκιά φρονογυμία, πλάσιωμένη από άσπρη κόμη, ώρατάτα μάτια, που της προδίδουν γοητεία. Σιλουέττα συμμετρική και κομμογούρη. Την χαρακτηρίζει εύρητα σπανία και μια μόρφωση έξαιρετική. 'Η παρουσία της είνε όπως στις δεξιώσεις που παρεντρέχεται και προξενεί ενδιαφέρον εύχρηστο ή συναιμία της. 'Απόδειξες, δα δεν παύει μιλίτς, αλλά είνε πάνποτε περιφρονισμένη από θαυμαστά της συνθηροδίου όμιλίας της. 'Εχει βρος γελοστό και εύχρηστο, που προσκίλει άβίαστα την συμπάθεια.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Το παρελθόν Σάββατον δεξίως παρά τή 'Αρχηγή της Γαλλικής 'Αποστολής και τή κ. Γκουινιά.

—'Η οικοδόστωνα έδέχτο φιλοφρονέστωτα, βηθοιμένη από την χαρομένη δα Γκουινιά.

—Παρίσταντο πολλά μέλη της Γαλλικής 'Αποστολής και της 'Αθηναϊκής κοινωνίας.

—'Εθαυμάσθησαν έμμανίως έξαιρετικής χάριτος ή κ. Μανέττα με λεική σκι τουαλέττα, ή κ. 'Αντ. Σκένδεο, φέρουσα θαυμάσιο φέρμα σε χροάμα κόκκινο «Πασιόν».

—Μεταξύ τών κεκλημένων Προσθευτής Γαλλίας και ή κ. Κλεμάν Σμόν, Προσθευτής Πουγκολανίας και ή κ. Χριστίς, Στρατηγός και ή κ. Μαζαράκη, Στρατηγός κ. Μανέττας, Ναισχος και ή κ. Β. Λαπρόστη, Στρατηγός και ή κ. Βλαστοπούλου, αί κυρία Β. Μανέση, Δαμάλα και Α. Τσιουλά έμμορη έμμανίως με κόκκινη τουαλέττα.

—'Επίσης παρεντρέθησαν Μαρκήσιος και Μανηρία Τσάμρι, Γραμματέης Γαλλικής Προσθευτής και ή κ. Γκερό, ή κ. Φωστηροπούλου, Στρατηγός 'Ακόλουθος και ή κ. Μανού, ή κ. 'Αντ. Σκένδεο, ή κ. Γαλιόστω, διακοσμητική έμμανίως.

—'Ενα γερόντι από ώρατες δεσποινίδες, μεταξύ τών οποίων αί δες Τριάφι, ή μια με πρόβια και ή άλλη άστω, ή δες Σκέν, έμμορη τουαλέττα.

—Πολλή χαρομένη ή κ. Καμρά με άστω τουαλέττα.

—'Εκπότεως εύχρηστο είνε τα νανέ—ντανά τού Τένους.

—Την παρελθούσαν Πέμπτην από τις όραότερες κομμής συνανθρώσεις, ίσως έπειδή παρεντρέσαν εκεί αί γνωστότεροι 'Ατίθες και πολλές παρεπιδιωμένες.

—Διεκρίνανεν κ. και κ. Χόλλαντ, κ. και κ. Μαρτέρο.

—'Εκ τού Διπλωματικού Σώματος Προσθευτής Γαλλίας και ή κ. Μπασιανίν, Στρατ. 'Ακόλουθος και Μαρκήσια Τσάμρι, Γραμματέης Γαλλικής Προσθευτής και ή κ. Κοσάτο.

—Υπό τουαλέτικη έμμανίως τόν ένάμει κανείς, δα έπρόκειτο πού διαγοσμοσέ ποικιλίας τουαλέτικων σπάρ, νηκοιλέ, σμάν, σκάνια, ταγέρο, βραδινά σκάνια, τουαλέτικες πασιόν Ιδανικής λεπτότης μπλέ—αέλι, ρόζ, κίτρινες και άλλες με σχέδια διάφορα και χροάματα ζοηρότατα.

—'Από τις πλέον έξιοσμητικες έμμορφές ή κ. Ι. Σεραφίη με μονοκίλια έμμορμέ, ή κ. Ι. Κυριακού μισή τουαλέττα, ή κ. Ζαλοκίστα φέρουσα τουαλέττα μπλέ—αέλι, ή κ. Ζαίμη.

—'Εφαρστικες φρονογυμίες ή κυρίες Γ. Μελά, Μπαλατζή, Γεωργοπούλου.

—Μία χαρομένη έμμανίως ή παρεπιδιωτική εκ Παρισίων κ.

Μαρκέτη.

—'Ιδανική ώρατίς ή κ. Κ. Μάτσα, τόν γένος Δελιαόρτα.

—Νεολαία άφθονη, χαρδς ζοηρότατος σπάρ κήρο.

—'Από τις κομμογούρες χαροτίες ή δες Μιχαλοπούλου με κόκκινη τουαλέττα, δες Καμάνη, δες Διπλάροου.

—Σπανία κομμογούρη και φρονογυμία χαρομένη ή δες Στεφάνου, με τουαλέττα έμμορμέ.

—Εύμορφη ή δες Καραζάκη με άστω τουαλέττα.

—Γοητευτική ή κ. Ν. Λούρου.

—'Επίσης διακρίνανεν κ. και κ. Γκίνη, κ. και κ. 'Αφεντούλη, κ. και κ. Καμάνη, την κ. Λαντιά έντερομνη σιλουέττα, δες Ρουσσέν πολλή εύμορφη, δα Μαρίαν Μάτσα έλκαστική φρονογυμία, δα Μαίρη Σταθάτου διακοσμητική έμμανίως, την κ. Ντέτη Λύθη πικάντικη φρονογυμία.

—'Η κ. Λαμ. Κυριακή ιδιόρρυθμη και εκπότεως κομμή σιλουέττα.

H MONTAIN

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

ΚΟΥΡΕΜΕ ΝΑ ΔΩ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ !..

ΕΝΑΣ ΣΕΒΑΣΤΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

—'Ενας από τους πού ιδιόρρυθμος 'Αμερικανούς πολυκατομμογούρους ήταν κι' ο μεγαλοβιομήχανος Γουίτ. 'Ο Γουίτ αυτός χάλασε κάποτε τόν κόσμο για να τού επιτρέψουν να... κατακομμογούρη άπτι κάποιον δολοφόνο, από περιέργεια να... έξαιρετική πόσον καιρό διατηρεί ένας άποκοιμήσιμος τις άσθησεις του!

—'Ενας 'Αμερικανός κληρικός έπίσης, ο πάστορ Λέβινσον, είχε συνηθίσει τόσο πολύ τα ράσα, ώστε διαπ' άναγκάσθηκε για διακόρους λόγους να γίνει κομμικός, νηπιόταν γυναικεία φρεμάτα, γιατί τού ήταν άδύνατο άλλως να κινή έλευθρο. 'Επ' πλέον, όταν είχε διαθέσιμο καιρό, ή προσφιλέστερος άσκλης τού ήταν να κατακομμογούρη γαλιά και να ράβει!...

ΜΙΑ ΠΡΑΙΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

—'Επ' τη λήξει τού σχολικού έτους, έδόθη την 26 'Ιουλίου έμμορη έορτή εις τόν Γυμνάσιον 'Εκπαιδευτήριον τού Νέου Κόσμου Δουρογούτη 'Ε'Η 'Αγαγένητος της κ. Δις. Λεωνιδόπουλου. Τό πρόγραμμα της έορτής, ποικίλον και έκλεκτόν, έτετέλεσθη επιτυχέστατα υπό τών μαζών μαθητών, γαρίς εις τας προηέδας της διεπιντηρίας κ. Δις περικής Δεσμίων και τών διδασκαλικών 'Αναστασίας Π. Γιαννακού και 'Ελλάδος Ι. Μιχαηλίδου.

—'Εκ τών μαθητών και μαθητριών διακρίθησαν έξαιρετικά οι Α. Καλοπιάς, Ν. 'Αλευρίδης, Ι. Θωμάδης, Α. Βλαστοπούλου, Μ. Χριστοδούλου, Α. Παπακαλάτος, Α. Λαμπρόπουλος, Η. 'Αμούρη, Σ. Κωστούλης, Π. Μπαλάνης, Ι. Καστανίδης, Α. Σωροβίτης, Κ. Φωφίς, Α. Φωροκώδης, Α. Λεονταρίδης και Π. Σοφιάδης.

—Την έορτήν έτίμησαν διά της παρουσίας των οι κ. κ. Η. Τσούδης, Π. Γιαννακού, Λαζαρόπουλος, Π. Μιχαηλίδης, δ κ. και ή κ. Ι. Μιχαηλίδη, Α. Λούτς, δ κ. και ή κ. 'Αλευρίδης, ή κ. 'Ελπίς Λομμοκοπούλου, αί κ. κ. άδελφοί Κούσση, δ κ. Ν. Γιαννακού κ.π.

—'Αξιος συγχαροτήριον είνε και ο μονοκοιδοδύσκαλος τού 'Εκπαιδευτήριου κ. Α. Παλινόβης, ο όποιος διηύθυνε την σχολικήν δοχίαν που συνόδευε την έορτήν κι' έτετέλεσε πρωτότυπους συνθέσεις του.

N. Θ.

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΠΤΟΧΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

—'Εκ προηγουμένων έισφορών

Γαλλ. φρ. 50

Σελήνα 2

Δραχμιά 1748

—'Ενας άναγκάσσης

25

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

ΜΕΝΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο για τη δούκισσα ντε Μπερρύ, η οποία διευκόλυνε τους ερωτευμένους αριστοκράτες, δίνοντάς τους άσυλο στο ανάκτορό της του Λουξεμβούργου... Σηχά όμως, η πριγκίπισσα αυτή, νοιώθοντας τρομερές τύψεις, εγκατέλειπε ξαφνικά τον κόσμο και πήγαινε και κλεινόταν σ' ένα μοναστήρι Καρμελιτών. Έκει μέσα ησέτασε ασπράδι, ξυπνούσε τη νύχτα και προσευχόταν κι' υπέβαλε τον εαυτό της σε κάθε στέρεση. Μά σιγά-σιγά ξαναθυμώ-

σαν με νοσταλγία την τρελή της ζωή στο παλάτι της κι' ένα καλό πρωτό, αφήνοντας τα ράσα της και τα κοιμολόγια της στο μοναστήρι, ξαναγύρισε στους φίλους της.

Ο ένας απ' αυτούς, ο κόμης ντε Ριόμ, εξασκούσε απέραντη επίδραση σ' αυτή. Κι' όμως δεν ήταν καθόλου όμοιος. Ήταν απανταχού άσχημότερος και το πρόσωπό του έμοιαζε με Κινέζου. Μά ήξερε να δείχνεται δυνατός και κτηνώδης και τη μαστιγώνει με το παραμικρό.

Η δέ πριγκίπισσα έμενε τόσο ευχαριστημένη απ' τη βιαιότητα του και τους εξευτελισμούς στους οποίους την υπέβαλε, ώστε σε λίγο καιρό τον παντρεύτηκε μυστικά.

Αυτός είνε ο μόνος τρόπος για να κά- νης μία πριγκίπισσα να σ' ερωτευθεί, έλεγε σχετικώς ο ντε Ριόμ, ο οποίος, κατά τα άλ- λια, ήταν ο γλυκύτερος των ανθρώπων.

Ο θρόνος όμως όλων αυτών των γλεν- τιών που γινόντουσαν στο ανάκτορο του Λουξεμβούργου, έφτασε ως τ' αυτιά της συζύγου του 'Αντιβασιλέως, η οποία έτοι- μάστηκε να επέμβει ενεργητικά, όταν έξα- φνα συνέβη στον Ρισελιέ ένα άτυχιο εν- τελώς απροσδόκητο.

Εκείνη την εποχή ο κόμης ντε Γκασέ, πρωτότοκος γιος του στρατάρχου ντε Μα- τινιόν, έδινε στο μέγαρό του διάφορες νυ- χτερινές εορτές, στις οποίες παρευρίσκοντο η γυναίκα του, ο Ρισελιέ και πολλές αλλι- κές με τους συζύγους των. Φαίνεται όμως πως στις εορτές αυτές, παρά τον κοσμικό τους χαρακτήρα, γινόντουσαν, από μερικούς προσκαλεσμένους τουλάχιστον, και μαγικές ιεροτελεστίες. Το πράγμα δεν άργησε να γί- νη γνωστό σ' όλο το Παρίσι και χίλιοι θαύ- λη άρχισαν να κυκλοφορούν σχετικάς. Ο κόμης ντε Γκασέ 'υπονόησθηκε τότε πως ο Ρισελιέ τα είχε αποκαλύψει κι' αυτά και όταν έβγαζε βράδυ τον συνάντησε στο χορό της 'Οπερας, του μίλησε τόσο προσβολητικά, ώστε ο νεαρός δούξ τον προκάλεσε σε μο- νομαχία.

Η μονομαχία τρις έγινε πράγματι κι' ή- παρξε άγριοιότατη. Ο Γκασέ, μολοντί τραυ- ματίστηκε εύθες εξ αρχής, εν τούτοις 'έξα- κολουήθηκε να μονομαχεί, μέχρις ότου κα- τάρθηκε να τρυπήσει τον Ρισελιέ με το σπαθί του και να τον ρίξει κάτω.

Ο άγων έγινε μπροστά σε άρκετους μά- γιτρος κι' έτσι δεν μπόρεσε να μείνει μυσ- τικός.

Τότε το Κοινοβούλιο, το οποίο βρισκόταν σ' αντίθεση με τους ευγενείς και τον 'Αντι- βασιλέα, επωφελήθηκε της ευκαιρίας για ν' αποσπάσει από τον τε- λευταίο ένα ένταλμα φυλάσεως του Ρισελιέ στη Βασιλική, ως δτου να τελειώσει η σχετική ανάκρισις, η οποία θ' αποφάσιζε για τη συνέ- χισι της φυλάσεώς του ή για την αποφυλάκισί του.

Ο Ρισελιέ περίμενε επί πολλές ημέρες το αποτέλε- σμα της ανακρίσεως αυτής. Όταν έμαθε στη φυλακή του ότι επρό- κειτο να τον 'εξετάσει μια επιτροπή γιατρών για να δη αν είχε ιγνη πληγών, σκέπασε τα τραύματά του με ταφτά, στον οποίο έδω- ξος ζωγράφος είχε δώσει το χρώμα της επιδερμίδος του. Συναγρόσης η πριγκίπισσα ντε Σαρλοά, η οποία εξακολουθούσε να τον λατρεύη πάντοτε, εξαγόρασε τους γιατρούς της επιτροπής κι' έτσι αυτοί, όμα τον 'εξήτησαν, δέχθησαν ότι δεν είχε ιγνη πληγών.

Επίσης η ντε Σαρλοά είχε πληροφορήσει τους δεσποφύλακες του και κατόρθωνε, ντυμένη σαν υπηρέτρια, να περνάει από τις γαλάσσες της Βασιλικής δόκιληρη σειρά πολυτελών άμιαζών

κάτω. Μέσα στ' άμιαζα αυτά βρισκότουσαν διάφορες κυρίες της α- ριστοκρατίας, η όποιες τον θάμναζαν από μακριά με τις λογιότι- τους και τον χαιρετούσαν φιλικά με τα μαντήλια τους. Ο Φονσι- πάλι άπαντούσε στους χαιρετισμούς των διαγράφοντας μεγάλους α- κλους στον αέρα με το καπέλλο του.

Τέλος, έπειτ' από πέντε μήνες, όταν η πριγκίπισσα Σαρλοά πα- τρεύτηκε μ' ένα πριγκίπα επίσης βασιλικού αίματος, ο 'Αντιβασιλέας, φοβούμενος μήπως εκείνη εξακολουθήσει να πηγαίνει στη Βασιλική για να βλέπει τον Ρισελιέ και δημιουργηθεί σκάνδαλο εις βάρος της Αύλης, διέταξε την αποφυλάκισί του. Ο Ρισελιέ όμως βγήκε απ' τη φυλακή μνησικακώντας τρομερά έναντιόν του.

Ο 'Αντιβασιλέας είχε τρεις κόρες, τη δούκισσα ντε Μπερρύ, τη πριγκίπισσα του Βαλλουά και την πριγκίπισσα της 'Ορλεάνης. Απ' τις τρεις, ο Ρισελιέ μονάχα με τη δούκισσα της 'Ορλεάνης είχε μυσ- τήριστη φιλία. Μά, βγαίνοντας από τη φυλακή του, είδε ότι η πριγκίπισσα του Βαλλουά δεν έμενε άναίσθητη στα δέλτηρά του.

Όταν ήταν πολύ μικρή — γράφει για την πριγκίπισσα αυτή η γαβιά της — είχα την έλπίδα πως θα γινόταν πολύ όμοια. Μά έ- πορευτεύθηκα πολύ γρήγορα, γιατί η μεγάλη της μύτη κατέλα- φε όλη την όμορφιά της. Και όμως η μύτη αυτή ήταν προσηγορι- κώς η πιο χαριτωμένη μυτούλα του κόσμου.

Σήμερα η έγγοι μου είνε μάλλον μελαγχροική και έχει πολύ όμορφα μάτια. Μά, κατά τη γνώμη μου, δεν είνε όμοια. Ύπαρ- χουν ωστόσο και μέρες που δεν μου φαίνεται άσχημη, γιατί ημ

ώμοφο χρώμα κι' όμορφη επιδερμίδα. Όταν όμως γελάει, ένα μεγάλο δόντι που έχει μπροστά, καταστρέφει την εντύπωση αυτή. Το σώμα της είνε κοντό και κακ- φτιαγμένο, το κεφάλι της χοιρινό μισό στους ώμους της και δεν έχει καμιά γρι- σε σ' ότι κάνει. Περιπατεί σαν γρη- γόνητα χρόνιαν.

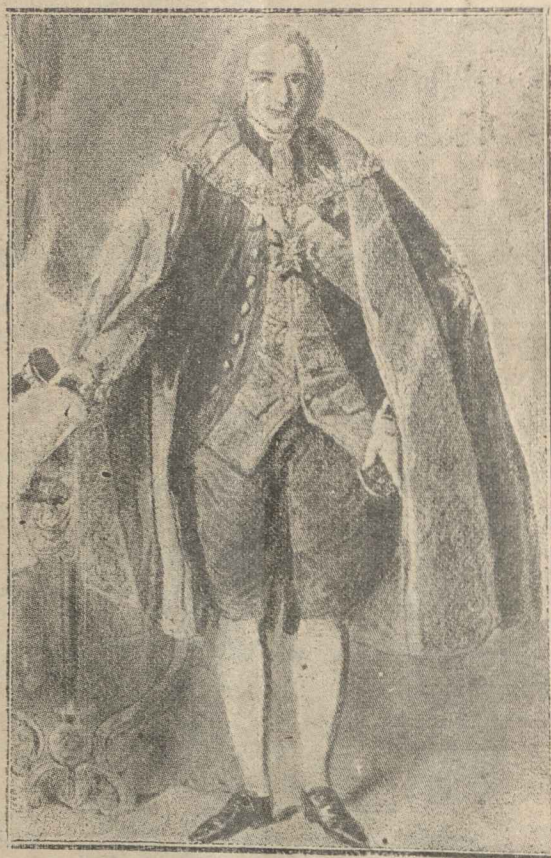
Ο 'Αντιβασιλέας έδινε τότε μεγάλες ε- ορτές στο Παλάι-Ρουαγιάλ, προς τιμήν της αδελφής του δουκίσσης της Λορραίνης, η οποία είχε πάει στο Παρίσι μαζί με τον σύζυγό της, τον εννοούμενό της και την ε- νοούμενη του συζύγου της. Κατά τη διάρ- κεια των εορτών αυτών, η πριγκίπισσα του Βαλλουά άρχισε να ξεσπάσει όλο το πάθος της. Όταν έπαιζαν χαρτιά, η πριγκίπισσα συνήθιζε ν' άκουμπάει το πόδι της έπάνω στο πόδι του Ρισελιέ. Μά, μία μέρα, που είχαν την πριγκίπισσα ντε Σαρλοά για συ- παίκτρια τους, η κόρη του 'Αντιβασιλέως έ- κανε λάθος κι' άκουμπησε το πόδι της στο πόδι της εξαδέλφης της. Η παρεξηγή- α αυτή βάστηξε μία ώρα. Τέλος, η πριγκί- πισσα ντε Σαρλοά, μη μπορώντας να αρ- τη-ή πεία, σηκώθηκε έπάνω έξω φρενός να άρ- χισε να βρίζη τον Ρισελιέ και να τον έπ- ότι την προδίδει. Έτσι όμως κι' η πριγκί- πισσα του Βαλλουά κατάλαβε ότι ο άγα- μένος της είχε σχέσεις με την εξαδέλφη της κι' έγινε κι' αυτή εξαλλή. Μά ο Ρισ-ελιέ κατόρθωσε να τις καθησυχάσει με τη μοναδική τέχνη που είχε σ' αυτές τις πε- ριστάσεις.

Η πριγκίπισσα του Βαλλουά δεν έδωσε την ώρα που θα κατόρθωνε να δείξει στο Ρισελιέ όλη της την είννοια, μά, παρ' ότι την καλή της 'έλεη, δεν τον κατόρθωσε. Τη φύλαγε προσεχτικά η παιδαγωγός της — μία γρηά μέγαιρα — στο βάθος του Πα- λαι-Ρουαγιάλ κι' έτσι έβγαζε από άναυστο.

Όστόσο ο Ρισελιέ δεν άργησε να βρή τον τρόπο με τον όποιο θα κατόρθωνε να προσεγγίσει την ερωτευμένη πριγκίπισσα. Είχε κατακτήσει τη συμπό- ρηση να φορέσει τα ρούχα της και να πάει για μερικές νύχτες τη βέσι της κοντά στην πριγκίπισσα.

Πραγματικά, ένα βράδυ, αντί της Μαργαρίτας, παρουσιάστηκε σ'ε κανείς δεν υπονόησθηκε την πλαστοποροσωπεία, έκτος από την ίδια την πριγκίπισσα, η όποια τον αναγνώρισε άμέσως, κάτω απ' τη γυ- ναίκεα μεταμφίεσί του. Όταν ήρθε η ώρα του ύπνου, ο Ρισελιέ κλει- στηκε μαζί με την πριγκίπισσα στο δωμάτιό της για να τη βοηθήσει, όπως συνήθιζε να κάνει η καμαριέρα της, στο γδύσιμο της... Η γρηά παιδαγωγός έμεινε στον αντίπαλο, περιμένοντας να την καλέ- συνητή... Μά η πριγκίπισσα, για να την κάνει να πάη να κοιμηθεί, της έπ- ότι, πριν πλαγιάσει, θα έγραφε μερικές επιστολές.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Ο δούξ ντε Ρισελιέ, γέρος πλέον και άπομαχος του έρωτος.
(Πορτραίτο του Γκυ ντε Σαιν Ζερμάν).

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

..... Η ΝΕΡΑΤ' ΔΕΣ

Τά βαριά τα στάχνα έφθοναν, θροίζοντας σαν ν' ανατρίχιαζαν, ή χροσές των κορυφές και τα πλατεία χωράφια, όμοια τὰ φρούτα στά- ζαν μέλι στα κλαδιά, γλυκόχρμα σταφύλια ροδίζαν, σαν φιλήματα ξε- στά, μέσα στην

Ο Μπροκολίνος ήταν έφορος στο χωριό.

Κάτω στο ρέμμα που το στόλιζαν άλιγαριές με καταγάλανα μα- τάνια, κοντοπλατάνια και μικροδάφνες ντροπαλές, δεν ήρθαν με τη χαρωνή ή όμορφες να πλύνουν, σκυφτές και δλοκόκκινες, στο τρε- χούμενο, το γάργαρο νερό, που κυλούσε χαροπό μέσα στα καθαρά λιβάδια, με χίλια δυό χουστά παιχνίδια και χαρές. Τα παπλωμάτιά του και τα δροσάτα κελαρύσματα έκαναν κανένα να νομίσουν ότι κοπέ- λες όμορφες, γυναιές, γελούσαν κι' έπαιζαν, κρυμμένες μέσα στις πράσινες της άκροσταμάτες φυλλές, ή στα ξαστερά του βόθρου...

Άλλά γιατί ρήμαζαν έτσι ο τόπος, έξω από το χωριό και κοντά στο Μο- νοστήρι, με τους παλινούς τους τρού- λους τους Βυζαντινούς και τα κατά- μαυρα τα κυτάρια;

Από τη στιγμή που ο 'Εσώ-δ' αφέν- της, ο Μπροκολίνος από τη Ζάκυνθο, βήκε ένα μεσημέρι να δροσιστή στην «Πηγή» και ελδε νεράδες γαλατόσαρ- κες, κομμά άφράτα και καμπυλωτά να χορεύουν με μαρούς και γενάτους τράγους πάνω στα νερά, μέσα στα μυσ- τικά των πλατανιών Ισκιώματα, να πέφτουν, να κυλιδνται, ν' ανα- ταράζουν μ' ευφροσύνη τη διάφανη εμφάνεια και να ξεπλύνονται στα καθαρά χαλίκια, από τη στιγμή αυτή, λέμε, ο Μπροκολίνος ο «έ- αφέντης», γύρισε λαχανιασμένος πίσω στο χωριό κι' έπεσε καταμέλα- νος στο κρεβάτι. Ο τόνος διαδόθηκε άμέσως στο χωριό, και πό- τες κλειδώθηκαν, και σιωποήθηκαν με φόβο τα παράθυρα...

Τότε ή κάθε μία του χωριού γυναίκοιλα, θυμήθηκε πως κάτι κι' αυτή τα μεσημέρια στο «Μέγα Ρέμμα» είχε δει, κάτι μαύρο κι' απαί- σιο. Κι' οί χωρικοί, που το σιτάρι πήγαιναν στο μύλο τα μεσάνυχτα, είδαν κι' αυτοί το «έως τους να φοβίξη! Άλλοι πάλι είδαν να βγαίνουν εκεί κάτι κατοι- κοπόδαροι, Θεέ μου φύλαξε!... — Στοιχείωσε το ποτάμι, Χριστιανοί!...

Η αλήθεια όμως είνε, ότι στην άρχή, τον 'Εσώ-δ' αφέντη απ' τη Ζάκυνθο, οι χωριάτες δεν τον πίστεψαν. Κι' ούτε μπορούσαν, άνθρωποι του κό- σμου αυτοί, γεωργοί και ε- σωλάτρες, να δώσουν σημα- σία σ' έναν ενθιαστή, που έ- φαγε μία φορά, για μαρούλια, τον... χλωρό καπνό!

Φορούσε είνε τα μαρού- λια σας, κατοικοκλέφτες!... τους έλεε.

Θά δάγκωσες τη... χολή τους φαίνεται, του άπάντησαν ειρωνικά αυτοί.

— Βοέ τί χολή! Μαρούλια είν' αυτά ή δηλητήριο!...

Ο Μπροκολίνος ήταν έφο-

ρος στο χωριό. Τον είχαν μεταθέσει εκεί πέρα, εδώ και δυό χρόνια, μέσα σ' αυτή την άγριοτοπία, που όλο φαράγγια, σάρες και γιρεμοί, του φαινότουσαν σαν θηρία, με άνοιγμένα στόματα. Έτοιμα να τον καταπούν. Κι' αυτοί οι χωριάτες φαινότουσαν σαν πουνναρόρες, ντυ- μένες φουτανέλλες, στο λεπτό, εύπαδη κι' ευδι- κτο αυτόν νησιώτη!...

— Όρίστε, μάτια μου, κουβέρο, να στέλλη άν- θρώπους ευγενείς μέσα στους άγριανθρώπους!... έλεγε και ξανάλεγε.

Τό χωριό όμως αυτό, όπως όλα τα χωριά της Ρούμελης, τον έσεβά- σθηκε στην άρχή σαν έξένο, αν και τό ψηλό καπέλλο του κι' ή μπαρ- μινέττες του τους ξά- φνισαν.

— Κάτι μεγάλου πρό- σαιπου θα είνε!... ψι- θύριζαν.

— Ου κύριους έμφου- ρους, σου λέει ού άλλ- λους!...

Η κυρά Μαργιολεμένη...

Ο Μπροκολίνος ζήτησε σπίτι στην άρχή... Η κυρά Μαργιολεμένη νοίκιαζε τ' εάπανε πάτωμα, με λόντζα, κληματιά και περιβόλι που ήταν: εαίνε ντε!... Θεός!... Ο Μπροκολίνος τη συμφώνησε.

— Θέλω κάθε περσιότση, πάει να πη, κι' όλα τα έν γένεια, της δηλώσε.

— Δηλαδή, φουτνιας κάθε πρωί, καθώς και το άπάγεμα στο ταβί.

— Βοέ τον άδιάντροπο, ελε η κυρά Μαργιολεμένη, που μου θέλει φού- τη γη μω!...

Και τον έδωξε. Έπεισθήσαν όμως οι εφρονιμότεροι, έδωθκαν έξηγησεις και τό έπισκόδιο έθεσθήθη λήξαν. Άν έλξηε όμως για την κυρά Μαργιολεμέ- νη και τον έφορο, δεν έλξηε για τό χωριό. Τεντώθηκε και μάκρυνε και πλουτίστηκε και σχολιάστηκε κι' έγινε

νών. Όλες ή νοικοκυρές τό συζητούσαν στις αλλές. Όσο δα κι' αν ή κυρά Μαργιολεμένη έθεώρησε τον έδαπό της μη θιγένη, βσα και να μην ήταν κακή του Μπροκολίνου ή πρόθεσις, ή σοφιστής του έ- πεσε στη μικρή εκείνη κοινότητα. Σε τούτο συνετέλεσε και δεύτερο συνδάς. Στον κίπο της ή Μαργιολεμένη είχε φυτέψει άρκετά καπνό.

— Μαρούλια είν' αυτά, ρώτησε ο Μπροκολίνος.

— Φυντάνια, χωρτιάνα μου!

— Τί φυντάνια; — Νά, φυντάνια. Δεν τα ξέρεις; Άπό που σε φέραμε; Φυντάνια.

Τό κατάλαβε; Φυντάνιασα!... Ο εχριστιανός όμως δεν έκατάλαβε. Άκούστηκε μονάχα να τα σχολιάσει:

— Τροφούται κα είνε...

Κι' όταν ή κυρά Μαργιολεμένη βγή- κε για να ζήτηση λίγο δανεικό καφέ, ο Μπροκολίνος έ- κοψε να φάν με- ρικά.

— Μωρέ, φρο- άδα είνε τ' άρι- λότινα!

Νέο γεγονός και θέμα συζητήσεως αυτό για τό χωριό.

— Θά δάγκω- σες, εαφέντη, τη χολή τους! του έ- παν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕ- ΧΕΣ: 'Η συνέ- χεια.

Όλες ή νοικοκυρές τό συζητούσαν στις αλλές...

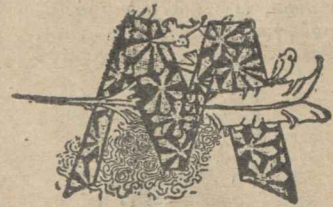
Κάτι κατοικοπόδαροι, Θεέ μου φύ- λαξε!...

Ο Μπροκολίνος ήταν έφο-

Κάτι κατοικοπόδαροι, Θεέ μου φύ- λαξε!...

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

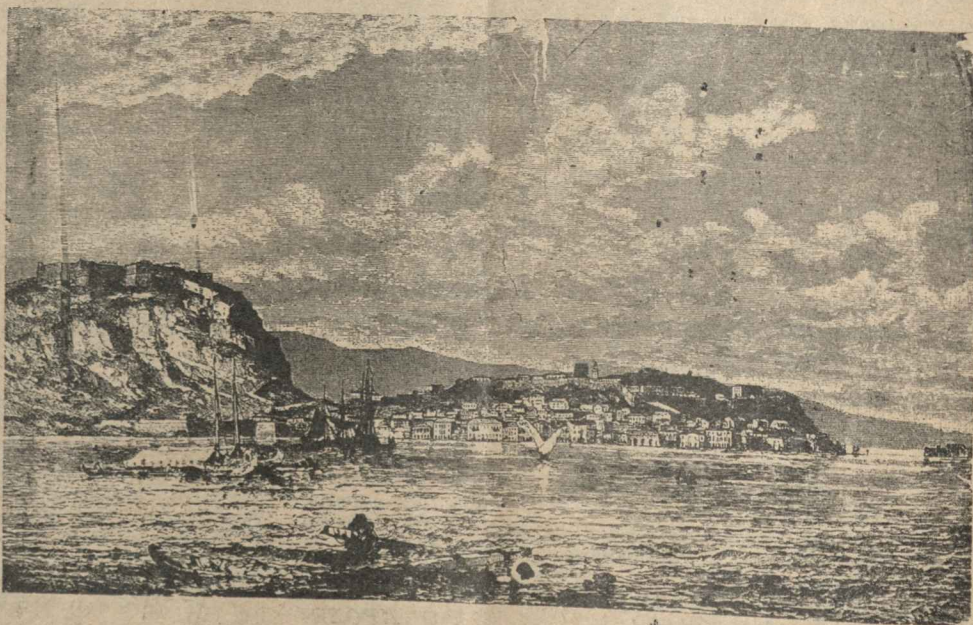
ΠΩΣ ΕΙΔΕ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΕΝΑΣ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΣ ΤΑ 1849 - ΛΙΒΕΛΛΟΓΡΑΦΟΙ ΚΑΙ ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ - Ο Α. ΦΑΤΣΕΛ

Δ'.
ΕΤΑ την αναχώρησι των Γάλλων από την Επτανήσο στα 1799, απαγορεύτηκε κι' η ελευθεροτυπία από τους Ρωσσοτούρκους που κατέλαβαν τα Νησιά. Οι άρχοντες πήραν πίσω τα προνόμια πουχαν καταργηθεί και τα κτήματα που τους είχαν αρπάξει οι άρχοντες. Οι φιλελεύθεροι καταδιώχθηκαν κι' ιδίως εκείνοι που πρωτοστάτησαν στην κίνησι έναντι των άρχοντων. Οι διασημότεροι σατυρικοί και λιβελλογράφοι, που καθώς είδαμε πήραν το μέρος των λαϊκών στοιχείων κι' εγγραφαν τις καυστικότερες σάτιρες, διασκορπίστηκαν σε διάφορα μέρη ή κρύφτηκαν από το φόβο της καταδίωξης. Ο Μαρτελάος δραπέτευσε σ' άλλο νησί, ο Δανιέλκας εξορίστηκε κι' ο Αλέξανδρος δεν έδωσε σημαία ζωής επί μακρό διάστημα. Ο «Θούριος» του Ρήγα, ο «Πατριωτικός Ύμνος» και τα διάφορα άλλα δημοκρατικά έντυπα, κατεσχέθησαν και καταστράφηκαν. Όσα δε τυχόν βρίσκονταν στα χέρια ιδιωτών, βγήκε άδότηση διαταγή να κατασχεσθούν κι' οι κάτοχοι των να καταδικασθούν. Ο Γρηγόριος ο Ε', που τότε πατριόρχεζε, άφωρεσε τον Ρήγα και κείνους που κρατούσαν τον «Θούριό» τον και που δεν τον κατέστρεφαν, όπως και τη «Δημοκρατική Προκήρυξη» και «Τό Πολιτευτικό» του ίδιου, που κι' αυτά άφωρίστηκαν μαζί με τον «Θούριο». Η «Δημοκρατική Εταιρεία των Φίλων» της Κέρκυρας και της Ζακύνθου κι' οι έταίροι, όπως ο Βονιδιάς, ο Γουζέλης και πολλοί άλλοι δημοκρατικοί της Κεφαλληνίας, πέρασαν στη Γαλλία και διέπρεψαν στα γραμμάτια ή δόξασαν το ελληνικό δίκιο ως στρατιωτικοί, κάτω από τις σημαίες του Μεγάλου Ναπολέοντος. Η καταδίωξις συνεχίστηκε με πάθος έναντιόν όλων εκείνων που πήραν μέρος στις ταραχές.

Κι' ως δείγμα του πνεύματος που κρατούσε τότε και της μανίας που τάραιζε τους αντιδραστικούς, έχουμε ένα μοναδικό λιβελλογράφημα, που συγκεντρώνει όλη τη λύσσα των άρχοντων και του ΚΑΗΡΟΥ της Επτανήσου έναντιόν των δημοκρατικών και των φιλελευθέρων. Ός να μην έφταναν δε οι άφορομοί του Γρηγορίου, ως να μην αρκούσαν οι άδότηρες διαταγές για την καταστροφή των εντύπων του «Θουρίου» και των άλλων επαναστατικών δημοσιευμάτων, οι άριστοκράτες τύπωσαν έναντιόν του Χριστοφόρου Περγαίου το προστυλιότερο χυδαίωμα που ποτέ το φως στην Ελλάδα. Φαίνεται πως ο Περγαίος έπαιξε σπουδαίο ρόλο κατά την κατοχή των Γάλλων, ως πρόδρομος της επανάστασης, ως επιτήδειος προπαγανδιστής και ως φανατικός κατηγορούς του άρχοντολογίου. Η δόξα του όσότης δεν ήταν, φαίνεται, «καθ' όλα ήθικη». Παύροντας λοιπόν άφορη από τη δόξα του αυτή ο ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΠΙΚΡΙΤΗΣ του, περιούσιε τον Περγαίο μ' όλες τις φραστικές ακαταλαστίες που μπορούσε να περιμυθεί την επαναστατική διάνοια: «Ούτος ο άναίδεστατος και φανόδοξος Περγαίος κατάγεται από τα μέρη της Λαρίσης, ή μητρη αυτού χήρα ούσα και ένδεής, σχεδόν ύστερονμένη και ή επίσημος άρτου, εξαπατηθείσα ή ύσσηνος γυνή παρά τινος Έβραίου καλουμένου Μωύση και συνευρισμένη κρυφίως μετ' αυτού, συνέλαβε τον ρηθέντα νόμον Περγαίον, το γέννημα των έχιδνών, άλλον νέον 'Ιούδα!... Στερηθείς ούν ο φανόδοξος Περγαίος και αυτά τα προς το ζήν, έφθασεν εις Τριέστιον και διατρίψας εκεί έν ύποκρισία άκρη, έρώτησε δι' άναφοράς τον άρχηγόν των γαλλικών στρατευμάτων, παραστήσας αυτώ εαυτόν ικανόν και άξιον όνια πολυτρόπως διά να απέλθη εις την Ελλάδα και περιέλθω άποστολικώς, κηρύσσων το ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΦΡΟΝΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ». Ο λιβελλος εξακολουθεί σ' αυτό το ύφος με λύσσα και μαυία. Κατηγορεί τον Περγαίο ως άγύστη, κλέφτην, δολοφόρον κτλ.

Τέτοιο ήταν το πνεύμα που έπεκράτει στα Νησιά ύστερα από την αναχώρησι των Γάλλων, χωρίς ότου ιδρύθηκε ή ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑ υπό την προστασίαν των Τούρκων και των Ρώσων. Η ανέξαρτητη 'Ιονική Πολιτεία έ-

Η Κέρκυρα κατά τις αρχές του περασμένου αιώνας.

πέτρωνε την ελευθεροτυπία, με σχετικούς περιορισμούς, προσάτερε την τυπογραφία κι' έφερε κι' άλλα πιεστήρια από την Εύρωπη για να πολλαπλασιάζει τις εκδόσεις. Και πραγματικώς, την εποχή αυτή εκπορεύονταν πολλά έργα Επτανησίων λογίων κι' έπιστημόνων, που δείχναν σ' ολόκληρο τον κόσμο πως ή 'Επτανήσος κι' ιδίως ή Κέρκυρα, ήταν ένα από τα πιο πολιτισμένα μέρη του κόσμου, με πλήθος διασημών άνδρων, άκούη και γυναικών, σ' όλους τους κλάδους των μαθησεων και των τεχνών. Δυστυχώς δεν γνωρίζω άν τυπώθηκαν στα τυπογραφεία της Κέρκυρας, την εποχή αυτή, σατυρικά έργα, ή άλλα με λιβελλογραφικό περιεχόμενο φυλλάδια. Όμως έχω τη γνώμη πως τέτοια δεν τυπώθηκαν και πως ή κοινωνική και πολιτική κατάσταση έξακολουθούσαν ΝΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΕΣ. Κατά κανόνα μάλιστα, οι περισσότεροι των τότε σατυρικών και λιβελλογράφων δεν έδιναν τα έργα τους στη δημοσιότητα, κι' ιδίως οι εύγενείς. Στο σημείο αυτό επικρατούσε συνήθεια που διατηρήθηκε επί μακρό διάστημα και που τη σεβάστηκαν όλοι σχεδόν οι Επτανήσιοι σατυρικοί και ποιητάι. Όσοι έπιθυμούσαν να διαδώσουν έργα τους ή σάτιρες τους, έπρεπε ή να τ' αντιγράφουν από τα χειρόγραφα που συγγράφοντο, ή να κάνουν αντίγραφα από άλλα αντίγραφα που κυκλοφορούσαν.

Άλλοτε, τα πιεστήρια της 'Ιονικής Πολιτείας την εποχή αυτή ήταν άπασχολημένα με σοβαρότερες εργασίες, με την έκδοσι έφημερίδων κι' άλλων φιλολογικών κι' επιστημονικών περιοδικών, που τότε για πρώτη φορά είδαν το φως στην ύπόδουλη Ελλάδα. Τι κατανοήσιμς έντύπων, άλλα και τι εκλεπτέστερα τότε περιεχόμενα! Τότε άρχισε να βγαίνει κάθε βδομάδα και ή «GAZETA URBANA» (Άστική Έφημερίδα), Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΥ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΩΣ ΕΛΛΑΔΑ. Το πρώτο της φύλλο κυκλοφόρησε στις 21 Μαρτίου 1802. Έξακολουθήσε δε να τυπώνεται μέχρι την 21 'Ιουνίου 1803. Συντάκτης της ήταν ο νεαρός τότε Άνδρέας Μουστοξύδης κι' ο κατόπιν καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Πάδουας και διάσημος φιλόλογος Κερκυραίος Μάριος Πιέρ. Έξαιρετικό χειρ' να παρατηρήση κανείς στην έφημερίδα αυτή, είνε πως πολλά της άρθρα είνε λιβελλογραφικά και σατυρικά. Ο Μουστοξύδης από τότε έδειχνε τα ύπερτα προτερήματα της γραφίδος του. Ο κατόπιν μεγάλος καλίστης έναντιόν της 'Αγγλοκρατίας, άρχισε το στάδιό του κυρίως ως ΛΙΒΕΛΛΟΓΡΑΦΟΣ. Την «Άστική Έφημερίδα» αντικατάστησε ο «ΕΠΤΑΝΗΣΙΑΚΟΣ ΜΗΝΥΤΕΡ» (MONITORE SEPTINSULARE), που γίνθηκε ή επίσημη έφημερίδα της Επτανήσου Πολιτείας. Το πρώτο του φύλλο κυκλοφόρησε στις 10 'Ιουνίου 1803 κι' εξακολουθήσε να τυπώνεται μέχρι τις 4 Δεκεμβρίου 1807, όποτε ο Αυτοκρατορικός Γάλλος έβγαλαν τον «ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΟ ΜΗΝΥΤΕΡ» (MONITORE CORCIRESE) που κυκλοφόρησε την 1η 'Ιανουαρίου 1808 κι' εξακολουθήσε να τυπώνεται μέχρι τις 24 'Ιουλίου 1810. Τότε αντικατάστησε ήλληνογαλλιστί ο «ΙΟΝΙΚΟΣ ΜΗΝΥΤΕΡ» (MONITEUR IONIEN) που το τελευταίο του φύλλο, καθώςον γνωρίζω, φέρει ημερομηνία 8 Δεκεμβρίου 1812.

Σύγχρονα με τον «Ιονικό Μηνυτήρα» βγήκε και το πρώτο ήλληνο-κό περιοδικό στην 'Ιταλική με τον τίτλο «ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΕΡΜΗΣ» (MERCURIO LATTERARIO) και με συνεργάτες τους καλύτερους Επτανήσιους της εποχής, ανάμεσα στους οποίους πρέπει να νημενώσουμε και τον 'Ιωάννη Καποδίστρια, συγγράφει πολλών άρθρων του περιοδικού. Τον «Φιλολογικό Έρμη» διαδέχθηκε ο Σπυρίδων Θεοφάνης, ένας από κείνους που ίδρυσαν τη δημοκρατική έταρεία των Φίλων και που με πάθος είχε άσπασθεί τις ιδέες της Γαλλικής Επανάστασης για να τις άφύνη άγρότερα. Η έκδοσίς του άρχισε την 1η Νοεμβρίου 1805 κι' έχουμε τέσσερες τόμους του άξιολογώτατου τούτου περιοδικού. Άνάμεσα στα περιεχόμενα του συναντάμε κανείς ένδοξα φρόνησης φιλολογικά κι' αρχαιολογικά μελέτες, πολλά λογικά κείμενα στην 'Ιταλική ή έννο-δύ στην ήλληνη. Μά ποθενά δεν βλέπει το πικάντικο εκείνο πνεύμα που θα περιμένα κανείς από φιλολογικό περιοδικό της Επτανήσου. Για να αντιληφθώ κανείς και την κατάσταση της τότε γλώσσας, παραθέτουμε τη μετάφρασι ενός λατινικού έ-

πυράματος στην 'Αφροδίτη, που όφείλεται στον τότε λόγιο Ι. Δονά:

Στο μνήμα τούτο κείται σπρωμένη...
Τύχη, νάμουν μ' αυτήν κι' εγώ σμά της!
'Η 'Αφροδίτη ή Κερκυραία! όπ' όχι
ή λάμψις του προσώπου της κι' ή χάρι
όχι ή άρετή κι' οι νόστιμοι της τρώποι,
ούδ' ή των λόγων τόση καθαρότης
δυσεύρετος πολύ, δυνατόν ήταν
τ' άνήλεον του Χάρωνος να τρέφουν.
Ψυχή κι' άγγελικόν του τόπου ζήτη!
Σταίς αρχαίς του βουνού βουκέ άν ζυγώνης
λειβάδεσε τριγύρω και άπλώσων.
Μά πάντα προσοχή! Αύτη ήσυχάζει!
Με χλιαραίς πνοαίς και σείς άνέμοι
θρέψαι! όπ' τα λούλουδα ύποιν σκάει,
τι ζωντανή ήταν ήταν τα ύπερφίλει!

Παρ' όλες τις ατέλειες της γλώσσας και της εκφράσεως, δεν μπορούμε να μην διαλογισθούμε πως το ποίημα αυτό έχει μερικούς θαυμάσιους στίχους. Μας δείχνει άκούη πως από τα πρώτα της βήματα ή φιλολογική και ποιητική παράδοσι των Επτανησίων υπήρξε ΔΗΜΟΤΙΚΗ, Δυστυχώς, ή τότε έπίσημη και κοινή γλώσσα στην Επτανήσο ήταν ή 'Ιταλική. Οι μορφωμένοι σ' αυτήν έγραφαν και διατίπωναν τις ιδέες τους. Άλλ' ήταν τόσος ο έλληνοισμός των λογίων της εποχής, ώστε αναγκάζονταν πως έπρεπε να καλλιεργήθη κι' άναγνωριστεί ή ήλληνη γλώσσα ως έπίσημος γλώσσα του κράτους και της κοινωνίας, πράγμα που μόλις στα 1848 συνθέθηκε. Για τούτο ο Δάριος Προσαλέντης άφώτισσε να συσταθί δικό του τυπογραφείο στα 1812 και να βγάλει ή έφημερίδα στην ήλληνη γλώσσα, ως αντίδοσι στη γενική χορήσι της 'Ιταλικής. Στο πρόγραμμά της έφημερίδας έγραφε πως «τα ανέκδοτα ποιήματα θέλει παρεμβάδωνται ΟΛΟΚΛΗΡΩΣ ΑΠΟΛΛΟΝΙΣΤΙ». Ο τίτλος της ήταν ο εξής: «ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ» και κυκλοφόρησε στις 10 'Ιουλίου 1812. Δυστυχώς, μόνον ένα φύλλο βγήκε, γιατί ο έκδοτής Δάριος Προσαλέντης πέθανε νεώτατος τον ίδιο μήνα.

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Η ΕΞΑΡΠΑ ΤΗΣ ΔΟΥΓΚΑΝ

Ός γνωστόν, ή μεγάλη καλλιτέχνης 'Ισιδώρα Δούγκαν, πέθανε από βίαιο θάνατο, κατά τρόπο πρωτοφανή και τραγικό. Σε μια αυτοκτονική έκδρομή, τη στιγμή που το αυτοκίνητό της ήξε άνατίζει τη μεγαλειότηή του ταχύτητα, ξετιλίχθηκε ή έσάρα της καλλιτέχνιδος και μπλέχτηκε σε μια από τις γόδες του άμαξιού. Έτσι, μέσα σε μισό δευτερόλεπτο, ή τραγική έσάρα είχε σχηματίσει ένα φοιχτό βρόγχο γύρω άπ' τον λαιμό της και προκάλεσε τον άκαριαίο της θάνατο. Τη μακάβρια αυτή έσάρα την άγόρασε κατόπιν κάποια 'Αμερικανίδα άπ' το 'Ονολούις, κόρη ενός πλουσιωτάτου παραγοφέου ανανάδων, πενήντα χιλιάδες φράγκα, για να την έχη ως ένδυμα.

— Η ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Για τον Εύρωπαίο ή Κίνα, σε πολλές της συνήθειες, μορφαί να θεωρηθί ως «ό κόσμος... άνάσσει». Μεταξύ των άλλων, οι Κινέζοι διαδίδουν την έφημερίδα τους από κάτω προς τ' άνω, όταν έχουν πένθος φορούν λευκά ρούχα, κι' αγαπούν τις γυναίκες τους μονάχα ύστερ' άπ' τον γάμο. Στο ζήτημα μάλιστα του γάμου, τα παπιάκια έθιμα των Κινέζων παραμένουν άναλλοίωτα, παρ' όλες τις άναστατώσεις που έχει φέρει ο Εύρωπαϊκός πόλεμος. Οι γονείς φροντίζουν να βρουν τη νύφη της άπολύτου έκλογής των και μονάχα την ήμερα του γάμου λαμβάνουν ύπ' όψη τους τον γιό τους, των όποιον παρουσιάζουν στη μέλλουσα συμβία του.

Το διαζύγιο στην Κίνα δίνεται πολύ εύκολότερα-παρά στην Εύρωπη. Μία δε άπ' τις κυριότερες άφορμές διαζυγίου είνε και ή πολυλογία των γυναικών.

— ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

Για να κατασκευασθί το ύπόθαφο του αγάλματος του Μεγάλου Πέτρου στην Πετρούπολη, μεταφέρθηκε από τη Σιβηρία ένα κοινάτι γοατίον βάρους 1217 τόνων, άπάνω σε ειδικό σιδηροδρομικό βαγόνι. Στην εκφόρτωσι του άπασχολήθηκαν 160 εργάτες με διάλαφο συνεργείο δυνατών μοχλών. Κι' όμως, παρ' όλη την ασάλευτη βάσι του, το επιβλητικόν άγάλμα του μεγάλου Μονάρχη σαρώθηκε άπ' την τελευταία ρωσική επανάστασι, για να ύφωθί στη θέσι του ο άνδριάς του καινούργιου προφήτου των Μπολσεβίκων, του Λένιν.

— ΕΝΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ ΣΠΕΙΡΙ ΣΙΤΑΡΙ

Κάποιος μοναχός άπ' την Τερονσάλμ, είχε την καταληκτική ύπομνησι να γράψη άπάνω σ' ένα σπειρί σιτάρι, συνήθισμένου μεγέθους, μία 'Εβραϊκή προσευχή από 386 γραμμάτια.

Το άριστούργημα αυτό της ύπομνησις βρέθηκε μέσα στο φυλάξιο του περιφρουρου οικονομολόγου και φιλανθρωπίου Μωύσεως Μοντερίνι, στον όποιο το είχε χαρίσει ο κατασκευαστής του λίγο πριν πεθάνει. Η προσευχή που είνε γραμμένη στο σπειρί αυτό του σιταριού, διαβάζεται μόνο με τη βοήθεια δυνατών φακών.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΒΑΡΥΘΥΜΙΕΣ

Κάποιοι καίμιοι και θάνατοι τί έγνοια ποίνα, αλήθεια...
Ω, στη χειμερινή νυχτιά σάν όνειρα τα παραμύθια!
Ρηγάδες, θρόνοι, ρήγισσες, μύθοι κι' άνωτορίαματα,
του κάτου κόσμου κάποια χαρετίσματα...
Ός τότε, αλήθεια, θα γυρνάς στον ούρανό, φεγγάρι,
προς την αιώνια σιωπή στοχαστικό, βαθύ,
της πεθαμένης μου φορές τη θλίψη και τη χάρι,
που μες στο μνήμα, άλλομονο! δεν πάει να κοιμηθί.
Σέρνεστε όνειρα πικρά, σάν φύλλα παραμμένα,
στην έγνοια των άβέβαιων μέλλοντων καιρών,
σάν να μη ζήσατε ποτέ, ποτέ σας σε κανένα,
την άραδίατη ζωή των μυστικών όρνων.
Αλήθεια, ο πόθος, άνθίζετε, χίλιον είδων άνθοι,
στο δέντρο τ' όλοπράσινο με τα αιώνια κλώνια,
Ένας για μένα, άλλομονο! κι' αυτός να μαραθί,
να πέση και να σκορπισθί στα νεανικά μου χρόνια.
Κάποιοι καίμιοι και θάνατοι τί έγνοια ποίνα, αλήθεια...
Ω, στη χειμερινή νυχτιά σάν όνειρα τα παραμύθια!
Βασιλοπούλες, ρήγισσες κι' άνάμεσα παρθένες
φτωχούλες, άνισόρρετες, λησιμονημένες...
Κόμπο, καρδιά, τη θλίψη σου καρός να τήνε δέσης
και να ξεχάσης — μονάχα πως θα το κάνης,
καρδιά μου έσσι, που πλάστηκες για να ξεχάνης! —
το δαχτυλίδι, άλλομονο! της μέσης, ό, της μέσης!...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΤΟ ΔΑΚΡΥΟ ΜΟΥ

(Ανέκδοτο)

"Όλου του κόσμου τα νερά, θάλασσα, έσσι τα πίνεις
και γίνεσαι πλατεία-πλατεία κι' όλοθι βασιλεύεις.
Και το δικό μου δάκρυο πιε, πλατύτερη να γίνης
και στοιχειώσθ το, θάλασσα. Κι' όσες φορές αγριεύεις
και φοροτυνιάσεις και βογγάς, κίμε το μαύρο καίμα,
όθε καρδιά, τούτοικο άνατήν ν' άνοίγη μνήμα
και να μαζώνη τ' κορινιά σάν σίφοντας, σάν μπόρα
και να ξερνάη μες στον Σουλιό τη σκληρωμένη χώρα,
να ματωθούν οι βράχοι της, να βάρουν τ' άκρογιάλια,
να κατεβούν τα όνια της, οι λόφοι, τα τασιάκια
να φάν και να χορτάσουν και να σχωρούν έμένα.
Κάνε το δάμμα, θάλασσα, να πέσι έδω κρυφά σου,
να σου φίλω τα κόμματα. Κάνε το αυτό, στοχάσου,
κι' ίσως λιγότερο βαρύν να μου τραβήν τα ξένα...

Κ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΚΟΙΜΟΣΟΥΝ

Τα παραθύρια σου έφεζαν και σι άντικρύ γυρμένη
άσάλευτη, κατάλευκη, σάν μαρμαρογλυμμένη,
κοιμόσουν. Δεν σε ύπνησσι άρρωστατώντας μάγκα.
Τό ξέρω: ο ύπνος της, αυτής, έχει περίσσια γλυκύτητα
και της αυτής τα όνειρά της περίσσια ξεπλανούνε,
γι' αυτό με μάτια σφαιρικά τα χείλη σου γελούνε.
Κοιμόσουν, δεν σε ύπνησσι. Στα δύσ σου παραθύρια
επρόδω! ή Άνατολή κρατώντας ούδα μωρία,
κι' ήρθε άταλό και ταιριαστό στολίδι να σου βάλη
δυό ούδα οφθαλμολύπη στο πλαγιαστό κεφάλι.
Κοιμόσουν και σε χιτάς με μάτια δοκονομένα...
Τό φρετό άνθρώπινο της άμορφιάς σου, όμωένα!
προμήνυμα και σύμβολο της μοίρας σου που έφάνη:
Είν' έντομα στεφάνωμα ή μαρτυρίου στεφάνη;

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Και το παράθυρο ψηλό κι' ή πόρτα κλειδωμένη
κι' ή νεία κοινάτι ξεγνώσισι κι' ο νείος περνοδιαβαίνει
— έλάμουν ο χρυσάλευτος σου χρυσάνθος καθρέφτης
να σε κυττάξο τη στιγμή που γυρνέσαι και πείρεις,
κίμουν το καντηλάκι σου, ο πόθος ο κρυφός μου,
να σου φίλω τα βλεφάρια με τ' άταλό το φως μου,
κίμουν το προσκεφάλι σου τ' άφρονοκεντημένο
με την τριανταφυλλένια σου άνάσα ν' άνασαι,
κίμουν το χρυσόστοργιο κι' έρωτικό όνειρό σου,
κίμουν ο νείος που κάποτε θα γέλει στο πλευρό σου.
Τώρα του δάμου με γελούν ο κρηναχτός κι' οι λαγκοί
κι' ούτ' ο καθρέφτης σου είναι γι' όυτε το καντηλάκι.
Έγω είμ' ο πόθος που βαδίζω μες στις καρδιές φαλίζει
κι' αλάνοοντας τα χέρια του τον άνεμο αγκαλιάζει.
Έγω είμ' ο πόθος ο ήλιαντός που βοήθα το βράδυ
και το βράδυ είνε ψηλά κι' εκείνος δεν το φτάνει.
Έγω είμ' ο νείος ο δύστηνος που άόρα περνοδιαβαίνει
και το παράθυρο ψηλό κι' ή πόρτα κλειδωμένη.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΜΕΣΩΣ μόλις ο Γαύζης ελπε τα λόγια αυτά, κάποιος εφώναξε κοντά του:
— Συγγνώμη, ιηρότατε...
Ο δούξ κύτταξε θυμωμένος γέφυ του για να δει ποιος είχε μιλήσει. Αναγνώρισε όμως τον Μπέμ και τον ρώτησε:
— Σὺ εἶσαι; Λέγε! Τι θέλεις;
— Θέλω τὸ κεφάλι τοῦ Ἀντίχριστου. Μὴ ξεχνάτε πὼς ἀξίζει χίλια σκουδάκια...
— Χάρισμα σου! ἀπάντησε ὁ Γαύζης γελῶντας. Ἀφ' οὗ ἐστὶν θά πάσης τὸ κεφάλι, σὲ μένει θὰ μείνη τὸ σῶμα γιὰ νὰ τὸ

κρεμάσω ἀνάποδα.

Ἀμέσως ὁ Μπέμ ἐξομνη πάνω ἀπ' τὸ πτόμα τοῦ νανόχρου καὶ βγάδοντας τὸ μαχαίρι του, τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι.

Τότε πήρε ὁ δούξ τὸ πτόμα καὶ ἄρχισε νὰ τὸ σέρνῃ στὴ λάσπη τῶν δρόμων. Ἐταί σχηματίστηκε μὴ πρόχειρη διαδήλωση, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φάλαγγς πῆγαντες ἐμπρός ὁ Γαύζης.

Ἡ αὐλὴ τοῦ μεγάρου Κολλὴν εἶχε σχεδὸν περὶ ἀδείαση. Ἐμεναν μόνο ὁ Μπέμ καὶ οἱ πενήντα στρατιῶτες, τοὺς ὁποίους εἶχε ἀρτήσει ὁ Γαύζης γιὰ νὰ σὺλάθουν τοὺς δύο Παρναγιάν.

Σὲ λίγο οἱ στρατιῶτες κατόρθωσαν νὰ παραβιάσουν τὴν κλεισμένη πόρτα καὶ ὤρμησαν πρὸς τὴ σκάλα, ἀπ' τὴν ὁποία εἶχαν φύγει οἱ δύο ὑπόδοτες.

Ὅταν ὁ Μπέμ ἔμεινε μόνος, πήρε ἕναν κομμάτι γεμάτο νερὸ καὶ ἄρχισε νὰ πλύνῃ τὸ κεφάλι τοῦ νανόχρου. Ἐνῶ ὁμοῦ καταγινόνταν στὸ ἔργο του αὐτό, εἶδε νὰ μπαίνει μέσα στὴν αὐλὴ ἕνας ἄνδρας, ὁ ὁποῖος κύτταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, σάν νὰ μυριζόταν τὸν ἀέρα.

— ὦ! ἔκανε ἔξαρση ὁ νεοφερμένος, βλέποντας τὸν Μπέμ.

— Κύριε Μωρεβέρ; τραύισε ὁ κο-

λοσός.
Ὁ Μωρεβέρ —γιατὶ αὐτὸς ἦταν— φαινόταν κάπως καὶ λαχανιασμένος.
— Τί ἔχετε; ἐπρόθεσε ὁ Μπέμ. Φαίνεται σάν ν' ἀναζητᾶτε κάποιο χαμένο θησαυρὸ.

— Ζητάω, ἀπάντησε ὁ Μωρεβέρ με βραχνὴ φωνή, δύο διαβόλιμους ἀρετικούς, δύο καταραμένους Οὐγενότους. Τοὺς εἶδα νὰ βγαίνουν τρέχοντας ἀπ' τὴ φουλακὴ τοῦ Τάμπλ, ἀλλὰ μέσα στὸ πλῆθος ἔχασα τὰ ἔχη τους. Εἶμαι ὁμοῦς βέβαιος πὼς ἦσαν ἐδῶ....

— Μήπως ἦταν ἕνας γέρος ἀστρομαλλῆς; ρώτησε ὁ Μπέμ.

— Ναι....

— Κι' ἕνας νέος, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸ γέρο, εὐρωστός καὶ λεβέντης.

— Ναι, εἶπε ὁ Μωρεβέρ. Λοιπὸν;
— Λοιπὸν, ἀπάντησε ὁ Μπέμ, εἶστε τυχεροί. Αὐτὴ τὴ στιγμή πενήντα ἄνδρες ποὺς καταδιώκουν. ἔχουν καταφύγει μέσα στὸ μέγαρο. Τρέξτε πίσω τους...

Καὶ ἐξακολουθῶν νὰ πλύνῃ τὸ πρόσωπο τοῦ νανόχρου, ἐνῶ ὁ Μωρεβέρ ἔτρεχε μέσα στὸ μέγαρο.

Ἐντομεταξὺ, οἱ δύο Παρναγιάν εἶχαν ἀνεβῆ τὴ σκάλα τοῦ μεγάρου καὶ εἶχαν φτάσει σὲ μὴ σφίτα. Ἐκεῖ εἶδαν ἕνα παρὰθυρο ἀνοιχτὸ καὶ ἀνέναντι σ' αὐτό, σ' ἀπόσταση πρῶτων βημάτων, ἕνα ἄλλο παρὰθυρο ποὺ ἀντικρινόυ στυλοῦ.

— Νὰ δροῖας γιὰ νὰ σωθῶμε! εἶπε ὁ γέρο Παρναγιάν. Γρήγορα! Γρήγορα! Μὴ σπνῖδα!...

Μὰ μέσα στὴ σφίτα δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕγνος σπνῖδας.

— Ἀς πηδήσουμε.... εἶπε τότε ὁ γέρο ὑπόδοτης με φωνὴ ἢ ὁποία φάνηκε ἀλλόκοτη στὸ γυῖο του.

Ἐνα τέτοιο πῆδημα ὅμοῦς ἦταν τρομερὰ ἐπιεικνῆ, γιατί δὲν ὑπῆρχε μέσος γιὰ νὰ στηριχτοῦν καὶ νὰ πάρουν φόρα. Ἐπίσης τὸ ἀντικρινὸ παρὰθυρο ἦταν πολὺ στενὸ καὶ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ περῶν ἀπὸ πονθῆν.

Ἐν τούτοις, ὁ γέρο Παρναγιάν ἔσκαψε:

— Ἀς πηδήσουμε! Στάσου ὅμοῦς! Θὰ πηδήξω πρῶτος...

Καὶ πρὶν ὁ γυῖος του προφάσει νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ὁ ὑπόδοτης ἀνέβηκε στὸ παρὰθυρο. Κι' ἀμέσως κατόπιν τὸν εἶδε νὰ γέρνῃ τὸ σῶμα του πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Μὰ τί ἔκανε λοιπὸν;

Μὲ τὸ σῶμα ἴσο, χωρίς νὰ λυγίσῃ οὔτε τὰ πόδια του, οὔτε τὰ χέρια του καὶ στηρίζοντας τὰ πόδια του στὴν ἄκρῃ τοῦ παρὰθυροῦ, ὁ γέρο Παρναγιάν ἐξακολουθῶν νὰ γέρνῃ πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Τὸ σῶμα του διέτρυνε ἕνα ἡμικύκλιο στὸ κενό.

Ὁ Ζάν, πλημμυρισμένος ἀπὸ ἀγωνία, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ περὶ καὶ ἔδωκε μὴ σπαραχτὴ κραυγὴ.

Μὰ ἀμέσως ἄκουσε τὸν πατέρα του νὰ τοῦ ἀπαντᾷ με ἀπάθεια:

— Νὰ ἢ σπνῖδα!... Πέρασε, παιδί μου!...

Προσποιητικὰ, ἡ ἀτελειωμένη ἀπόπειρα τοῦ γέρο ὑπόδοτης εἶχε πετύχει. Τὸ χέρι του εἶχαν πιασθεῖ ἀπὸ τὴν κορμὴν τοῦ ἀντικρινοῦ παρὰθυροῦ, ἐνῶ τὰ πόδια του στηρίζοντο σπνῖδα στὸ ἄλλο.

Ἐμενε ἔτσι μετέωρος στὸ κενό, σὲ ὑψος ἑβδομήντα πόντων ἀπὸ τὸ λιθόστρωτο τῆς αὐλῆς καὶ ἔμοιαζε μὲ γέφυρα ποὺ ἔκανε τὸ ἑνὶ παρὰθυρο μὲ τὸ ἄλλο.

Γρήγορος σάν ἀστρατὴ καὶ ἀνάλαφρος σάν γάτα, ἐνῶ τὸ μῖνυ του εἶχε πάρει περὶ νὰ λειτουργήσῃ καὶ ἡ καρδιά του νὰ χτυπᾷ ὁ Ζάν πάτησε τὸ ἑνὶ του πόδι ἐπὶ τὴν ἑσπέρην αὐτῆς γέφυρας καὶ ἔπειτα καὶ ἕνα ἄλλο βῆμα βρέθηκε μέσα στὸ ἀντικρινὸ δοῦμα.

Τότε καὶ ὁ πατέρας του με μὴ γρήγορη κίνησι σαρφάλασε καὶ αὐτὸς καὶ βρέθηκε πλάι του.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμῆς, ἡ σφίτα τὴν ὁποία εἶχαν ἀρτήσει, ἀντηχοῦσε ἀπὸ μανιασμένους κραυγῆς.

Οἱ δύο Παρναγιάν, κομμένοι καὶ κρατῶντας τὴν ἀκροατὴν πῆς, ἀκούσαν τότε ποὺς δίδοντας τους νὰ λένε:

— Τόρα καταλαβαίνω... Βλέπετε, λοχαγέ μου... Φαίνεται πὼς πηδήξαν ἀπὸ τὸ παρὰθυρο τοῦ πρώτου πατώματος στὴ μαρμάρινη αὐλὴ, ἐνῶ ἔμελλε ἀνελθάνει ἐδῶ πάνω.

Τὰ λόγια τῶν δεικνῶν τοὺς ἔκαναν τοὺς δύο Παρναγιάν ν' ἀναστενῶνται καὶ ἀνισχυροῦνται.

Εἶχαν γλυτώσει.

Οἱ ἀνθρωπῶτες τοῦ Γαύζη ποὺ τοὺς κινηγοῦσαν, δὲν ὑποφύλαξαν τὸν τρόπο, με τὸν ὁποῖο εἶχαν πηδήσει στὸ πλαγιὸ σπνῖδα οἱ δύο νεοὶ ἄνδρες.

— Φτηνὰ τὴ γλυτώσαμε! εἶπε ὁ γέρο Παρναγιάν. Κάποιος ἄγιος μὲς προστατεύει, παιδί μου. Καὶ τώρα ἂς γλυτωθῶμε ἔξω ἀπὸ δὴ καὶ ἂς φύγομε.

— Ὁχι δά, πατέρα, ἀντίθετα ὁ ἐπὶ πότις.

Ὁ γέρο Παρναγιάν καποῦσε. Κύτταξε τὸ γυῖο του ἀπὸ πάνω ὡς κατὰ καὶ τὸν ρώτησε ἀνήσυχτα:

— Τί θές νὰ πῆς, παιδί μου;

— Θέλω νὰ πῶ, πατέρα, πὼς δὲν σκέφτομα νὰ φύγω ἀπὸ δὴ.

— Ἀπλῶς; Ἀπλῶς;....

— ἔχω νὰ τελειώσω κάποια σπνῖδα δουλειά. Πρέπει νὰ τιμωρῶ σπνῖδρά αὐτὸν ποὺ ἄρχισε τὸ δουλεῖο τοῦ νανόχρου.

— Τὸν Μπέμ;

— Ἀκριβῶς.

— Ὡστε σκέφτεσαι νὰ ἐξαμαρτῇς στὴ φουλακὴ τῶν λίκων; Ὁχι, πατέρα μου, αὐτὴ τὴ φουλακὴ εἶμαστε χαμένοι!...

— Πιότερα, ἂν θές, μπορεῖς νὰ φύγῃς.

— Νὰ φύγω; Μωρὲ γιὰ σου! Χαρὰ στὴν πρόσας!... Δὲν ἔχω νὰ πῶ πονθῆν. Θὰ μείνω μαζί σου. Καὶ λήπαια ποὺ αὐτὸς ὁ διαβόλος—Μπέμ δὲν ἔχει δύο κεφάλια, γιὰ νὰ ποὺ κόψουμε ἀπὸ ἕνα....

— Πατέρα... πατέρα... εἶσαι τόσο καλός, τόσο γενναῖος! εἶπε ὁ Ζάν πτὲ Παρναγιάν, σφίγγοντας τὴν ἀγκαλιά του τὸν πατέρα του.

Ὁ γέρο Παρναγιάν συγκινήθηκε.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ δείξῃ τὴ συγκίνησί του, εἶπε ἀπότομα:

— Ἐμπρός λοιπὸν! Ἀς πηγαίνουμε. Δὲν πρέπει νὰ χάσουμε καιρό.

— Ἐμπρός, εἶπε καὶ ὁ ὑπόδοτης.

Προχώρησαν μερικὰ βήματα.

Ἐξαφνὰ ὁ γέρο Παρναγιάν σπῖθηκε.

— Ζάν! εἶπε στὸ γυῖο του.

— Πατέρα! φημίσε ὁ ὑπόδοτης.

— Ζάν, παιδί μου, τὸ πόλμημά μας εἶχε κομμάτι ἐκπνῖδον....

— Διστάζεις, πατέρα;

— Ὁχι, διάβολε, δὲν διστάζω. Θέλω μονάχα νὰ σὲ σφίξω σπνῖδ ἀγκαλιά μου καὶ νὰ σὲ φιλήσω, πρὶν κατέβουμε στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου Κολλὴν.

Συγγνωμένους βαδίζον, ὁ Ζάν πτὲ Παρναγιάν ρίχτηκε σπνῖδ ἀγκαλιά τοῦ πατέρα του.

Φιλήθηκαν θερμὰ, τραβήξαν ὅσπερα τὰ σπνῖδά τους καὶ προχώρησαν ἔμπροσ.

Ἐξῶ τὸ Παρὶς βονῖζε ἀναστατωμένο ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη... (Ἀκολουθεῖ)

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΟΣ

Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

— Εγὼ φταῖω!... Εγὼ φταῖω!... Σ' ἄρρησα πολὺν ὄρα ἐκτεθειμένη στὸ ὑπᾶνθρο!...

Ἡ θεὰ μου καὶ. Φῶρ ἐρχόταν καὶ μ' ἔβλεπε κάθε μέρα, γιατί ἡ ἡμέρα μου ταξιδεύει τότε στὴ Σκωτία. Τῆς εἶχαν τηλεγραφήσει ὅμοι καὶ περιμέναν μέρα με τὴν ἡμέρα τὴν ἐπιστροφή τῆς.

Ὁ δόκτωρ Ντεσπνῖν καὶ ὁ δόκτωρ Μονὸ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔρθε ἐπίτηδες γιὰ μένα ἀπ' τὸ Παρίσι, με θεωροῦσαν γιὰ χαμένη. Ἐπίσης ἐρχόταν συχνὰ ὁ βαρώνος Λαφρέ, ὁ ὁποῖος μ' ἀγαποῦσε πολὺ. Ἐξακούσε κάποια ἐπιδόσει σὲ μένα καὶ ἔκανε ἐνχαριστοὺς ὅ,τι ποὺ εἶχε.

Τέλος ἡ μαμά ἔφτασε λίγες ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναχώρησός μου καὶ ἀπὸ τότε δὲν μ' ἄρρησε περὶ.

Ἐπειτα, ὅταν μπορούσα περὶ νὰ μετακινηθῶ, με πήρε μαζί της στὸ Παρίσι, ἀφ' οὗ προηγουμένως ποὺ ὑποχέθηκε, ὅτι θὰ με ἐξαπῆγανε στὸ μοναστήρι, μόλις γινόνταν καλὰ.

Μὰ, ἀλλόμονο, φεύγοντας ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο μου αὐτὸ μοναστήρι, τὸ ἐγκατέλειπα γιὰ πάντα.

Μὰ δὲν ἐγκατέλειπα καὶ τὴ μητέρα Ἀγία Σοφία: ἔπειτα τὴ γλυκερὰ καὶ λατρετὴ ἀνιήματί της μαμά μου. Καὶ σήμερα ἔκλεισε ποὺ ἔχω τόσο χροῖα περὶμένη, ὅσους τὴ θυμῶμαι, νοιώθω νὰ ἐκπνῖδον μέσα μου τὰ μαρμαίμενα λουλούδια τῶν περσινῶν.

Ἡ ἀληθινὴ ζωὴ ἄρχισε περὶ γιὰ μένα.

Ἡ ζωὴ τοῦ μοναστηρίου εἶχε μὴ ζωὴ κοινὴ γιὰ ὁμοῦς, ὅσοις βρίσκονταν μέσα σ' αὐτό. Εἶπε ἑκάστὸ εἶπε, εἶπε χίλια, ἡ ζωὴ τους εἶχε ἴδια. Οἱ ἑσπερωτοὶ θρόνοι τῆς πραγματικῆς ζωῆς συντρίβοντες σπῖδ βαρεὰ πόρτα τοῦ μοναστηρίου. Ἡ μόνη φουλαξία ἐκεῖ μέσα εἶχε νὰ φάλλῃ κανεῖς καλύτερα ἀπὸ ποὺς ἄλλους στοὺς ἑσπερινούς, νὰ κάθεται σπῖδ ἄκρη στὸ τραπέζι, ν' ἀναφέρεται στοὺς πίνακες τῆς τιμῆς, κτλ.

Ὅταν ἔμεινα πὼς δὲν θὰ ἐξαπῆγαια περὶ στὸ μοναστήρι, ποὺ φάνηκε σάν νὰ μ' ἐρχονταν σπῖδ θάλασσα. Κι' ἀλλόμονο, δὲν ἤξερα νὰ κοιμηθῶ.

Ἰκέπει τὸ νοῖνό μου νὰ μ' ἀρρίσῃ νὰ γίνω μοναχὴ. Ἡ περὶοῖσι ποὺ ποὺ εἶχε ἀρρίσει ὁ πατέρας μου ἔφτασε με τὸ παρὰθυρὸ γι' αὐτό.

— Ἐστὼ, ποὺ ἀπάντησε τότε ὁ κοινός μου. Θὰ γίνης μοναχὴ ἐπειτ' ἀπὸ δύο χρόνια. Ὁχι πρωτύτερα. Ἐντομεταξὺ μάθε δὴ ἀ γινεῖς, με τὴ διδασκαλία ποὺ θὰ σοὶ φέρῃ σήμερα ἡ μητέρα σου.

Καὶ πραγματικὰ, τὴν ἴδια μέρα, μὴ γερνῶντῃ με γριζαί μα, γεμάτα γλῆνα, ἦρθε στὸ σπνῖ γιὰ νὰ ἐξουπῆσῃ τὴ ζωὴ μου, τὸ μῖνυ μου, τὴ σπνῖδῃ μου ἐπὶ ὀχτὸ ὄρες κάθε μέρα. Ὅνομα ἔδαν δεσποτῆς πτὲ Μπροντσνῖν καὶ πρὶν ἀναλάβῃ τὴν ἐκπῖδον μου, βρισκόταν στὴ Ρωσία ὡς παιδαγωγὸς κάποιος μεγάλος Μεγάλης Δουκισσῆς. Εἶχε φωνὴ γλυκερὰ, μεγάλα ροῦσα μοντάνα καὶ γοντοκακοποιημένη μῖτη. Μὰ ὁ τρόπος τῆς ἐκφράσεώς της, τοῦ βαδισμάτος της, τοῦ χαρμενισμοῦ της, ἐπέβαλε σ' ὁμοῦς τὸ σεβασμὸ.

Κατοικῶσε σ' ἕνα μοναστήρι, σπῖδ δὴδ Παναγίας τῶν Ἀγνῶν καὶ γι' αὐτό, ποὺ ὅλη τὴν ἐπνῖδῃ τῆς μητέρας μου, ἀνιήθηκε νὰ σπῖ νὰ κατοικήσῃ μαζί μας. Εἶδῃς ἂν ἄρρηξ κατόρθωσε νὰ με κάμῃ νὰ τὴν ἀγαπῶ. Κι' ἔτσι ἔμεινα ἐκὼα μαζί της ὅ,τι ἤθελε νὰ με κάμῃ νὰ μάθω.

Μελοῦσα με, θέρη, γιατί ὀνειρευόμουν νὰ ἐξαπῆγαια στὸ μοναστήρι, ὅχι περὶ ὡς μαθήτρια, ἀλλὰ ὡς μαθητευομένη μοναχὴ.

ΙΑ'

Ὁ ἐπισκόπος αὐτὸς, συνεχίζει στὰ «Ἀπομνημονεύματά» της ἡ περιφημὴ Γαλλὴ καλλιτέχνης Σάρα Μπερνάρ, δὲν ἔμεινε χωρίς σπνῖτες γιὰ μένα. Τὴν ἄλλη μέρα μόλις ἦμουν ἄρρωστη ἀπὸ πνευμονίτιδα καὶ ἐπὶ ἐκπνῖδῃς ἡμέρας πάλαια μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Ἡ μήτηρ Ἀγία Σοφία, ἡ ἡγουμένη μας, με παρᾶστεκε σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα καὶ δὲν ἔλειπε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου. Ἡ μεγαλύτερη αὐτὴ γυναῖκα θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ της ὡς ὑπεύθυνον γιὰ τὴν ἀρρώστειά μου καὶ ἐπανελάμβανε ὅλοα, χτυπώντας τὸ σπῖθος τῆς:

— Εγὼ φταῖω!... Εγὼ φταῖω!... Σ' ἄρρησα πολὺν ὄρα ἐκτεθειμένη στὸ ὑπᾶνθρο!...

Ἡ θεὰ μου καὶ. Φῶρ ἐρχόταν καὶ μ' ἔβλεπε κάθε μέρα, γιατί ἡ ἡμέρα μου ταξιδεύει τότε στὴ Σκωτία. Τῆς εἶχαν τηλεγραφήσει ὅμοι καὶ περιμέναν μέρα με τὴν ἡμέρα τὴν ἐπιστροφή τῆς.

Ὁ δόκτωρ Ντεσπνῖν καὶ ὁ δόκτωρ Μονὸ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔρθε ἐπίτηδες γιὰ μένα ἀπ' τὸ Παρίσι, με θεωροῦσαν γιὰ χαμένη. Ἐπίσης ἐρχόταν συχνὰ ὁ βαρώνος Λαφρέ, ὁ ὁποῖος μ' ἀγαποῦσε πολὺ. Ἐξακούσε κάποια ἐπιδόσει σὲ μένα καὶ ἔκανε ἐνχαριστοὺς ὅ,τι ποὺ εἶχε.

Τέλος ἡ μαμά ἔφτασε λίγες ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναχώρησός μου καὶ ἀπὸ τότε δὲν μ' ἄρρησε περὶ.

Ἐπειτα, ὅταν μπορούσα περὶ νὰ μετακινηθῶ, με πήρε μαζί της στὸ Παρίσι, ἀφ' οὗ προηγουμένως ποὺ ὑποχέθηκε, ὅτι θὰ με ἐξαπῆγανε στὸ μοναστήρι, μόλις γινόνταν καλὰ.

Μὰ, ἀλλόμονο, φεύγοντας ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο μου αὐτὸ μοναστήρι, τὸ ἐγκατέλειπα γιὰ πάντα.

Μὰ δὲν ἐγκατέλειπα καὶ τὴ μητέρα Ἀγία Σοφία: ἔπειτα τὴ γλυκερὰ καὶ λατρετὴ ἀνιήματί της μαμά μου. Καὶ σήμερα ἔκλεισε ποὺ ἔχω τόσο χροῖα περὶμένη, ὅσους τὴ θυμῶμαι, νοιώθω νὰ ἐκπνῖδον μέσα μου τὰ μαρμαίμενα λουλούδια τῶν περσινῶν.

Ἡ ἀληθινὴ ζωὴ ἄρχισε περὶ γιὰ μένα.

Ἡ ζωὴ τοῦ μοναστηρίου εἶχε μὴ ζωὴ κοινὴ γιὰ ὁμοῦς, ὅσοις βρίσκονταν μέσα σ' αὐτό. Εἶπε ἑκάστὸ εἶπε, εἶπε χίλια, ἡ ζωὴ τους εἶχε ἴδια. Οἱ ἑσπερωτοὶ θρόνοι τῆς πραγματικῆς ζωῆς συντρίβοντες σπῖδ βαρεὰ πόρτα τοῦ μοναστηρίου. Ἡ μόνη φουλαξία ἐκεῖ μέσα εἶχε νὰ φάλλῃ κανεῖς καλύτερα ἀπὸ ποὺς ἄλλους στοὺς ἑσπερινούς, νὰ κάθεται σπῖδ ἄκρη στὸ τραπέζι, ν' ἀναφέρεται στοὺς πίνακες τῆς τιμῆς, κτλ.

Ὅταν ἔμεινα πὼς δὲν θὰ ἐξαπῆγαια περὶ στὸ μοναστήρι, ποὺ φάνηκε σάν νὰ μ' ἐρχονταν σπῖδ θάλασσα. Κι' ἀλλόμονο, δὲν ἤξερα νὰ κοιμηθῶ.

Ἰκέπει τὸ νοῖνό μου νὰ μ' ἀρρίσῃ νὰ γίνω μοναχὴ. Ἡ περὶοῖσι ποὺ ποὺ εἶχε ἀρρίσει ὁ πατέρας μου ἔφτασε με τὸ παρὰθυρὸ γι' αὐτό.

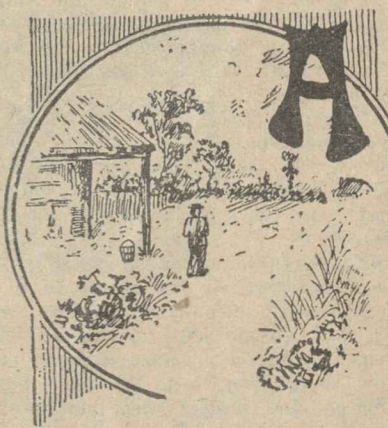
— Ἐστὼ, ποὺ ἀπάντησε τότε ὁ κοινός μου. Θὰ γίνης μοναχὴ ἐπειτ' ἀπὸ δύο χρόνια. Ὁχι πρωτύτερα. Ἐντομεταξὺ μάθε δὴ ἀ γινεῖς, με τὴ διδασκαλία ποὺ θὰ σοὶ φέρῃ σήμερα ἡ μητέρα σου.

Καὶ πραγματικὰ, τὴν ἴδια μέρα, μὴ γερνῶντῃ με γριζαί μα, γεμάτα γλῆνα, ἦρθε στὸ σπνῖ γιὰ νὰ ἐξουπῆσῃ τὴ ζωὴ μου, τὸ μῖνυ μου, τὴ σπνῖδῃ μου ἐπὶ ὀχτὸ ὄρες κάθε μέρα. Ὅνομα ἔδαν δεσποτῆς πτὲ Μπροντσνῖν καὶ πρὶν ἀναλάβῃ τὴν ἐκπῖδον μου, βρισκόταν στὴ Ρωσία ὡς παιδαγωγὸς κάποιος μεγάλος Μεγάλης Δουκισσῆς. Εἶχε φωνὴ γλυκερὰ, μεγάλα ροῦσα μοντάνα καὶ γοντοκακοποιημένη μῖτη. Μὰ ὁ τρόπος τῆς ἐκφράσεώς της, τοῦ βαδισμάτος της, τοῦ χαρμενισμοῦ της, ἐπέβαλε σ' ὁμοῦς τὸ σεβασμὸ.

Κατοικῶσε σ' ἕνα μοναστήρι, σπῖδ δὴδ Παναγίας τῶν Ἀγνῶν καὶ γι' αὐτό, ποὺ ὅλη τὴν ἐπνῖδῃ τῆς μητέ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΥΤΑ σκέφτεται ἡ κ. Ρασπούτιν μπρὸς στο παρθένο, ἐνὸς στήν ἄλλη γυνίκα τοῦ δωματίου, ὁ σύζυγός της κα' ὁ Μπαντονάγιερ, ὁ θεραπευτὴς τοῦ Θεὸν, σὺν τὴν ζωντᾷ, πράγμα πού τὴν ἐξοργίζει προμερὰ.

Ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα σκέφτεται γιατί τάχα ὁ σύζυγός της συζητᾷ μ' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο, ὁ ὁποῖος ποιεῖται νὰ τὸν ἐπισκεψθῇ σὺν πάλαι καὶ δὲν τὸν διαγίνει;

Στὸ τέλος, μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῇ περὶ, σὲ μὴ στιγμὴ πού ὁ τόνος τοῦ Μπαντονάγιερ δυνάμωσε, ἡ κ. Ρασπούτιν σπάθηνε καὶ τοῦ φώναξε:

—Θά ἔλπετε νὰ σωθῶτε; Πῶς τοῖμάς κα' ἀνοίγει τὸ στόμα σου μπροστά μου; Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος εἶνε ὁ Χριστός, ἀκούε; Γὰρ τὸν Τσάρο εἶνε ὁ Χριστός; Ὁ Τσάρος κα' ἡ Τσαρίνα τὸν χωρεῖται καὶ ὑποκλίνονται μπροστά του ὡς τὸ χῶμα! Καὶ σὺ τοῖμάς νὰ τοῦ ἀντιμιάζεις;

—Σώπα, γυναῖκα! μουχμουρῶσε ὁ Ρασπούτιν. Πήγανε στήν κουζίνα σου.

—Ὅχι! Θά φύγω ἐγὼ! φώναξε ὁ θεραπευτὴς τοῦ Θεὸν μαυρόμενος. Φεύγω καὶ δὲν θά με ξαναβῆτε πάλι...

Καὶ διενδύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

—Καλὸ ταξίδι! τοῦ φώναξε ἡ κ. Ρασπούτιν.

—Θ' ἀκούσετε γρήγορα νὰ μιλῶν γιὰ μένα! ἀπάντησε ὁ Μπαντονάγιερ ἔξω φρενῶν καὶ βύτης ἔξω.

—Σώπα λοιπόν! Σώπα γαῖδουρὶ! φώναξε πάλι ἡ γυναῖκα τοῦ καλογέρον. Σώπα, γαῖδουρὶ!...

—Ὅταν ἔμειναν μόνοι, ὁ Ρασπούτιν γύρισε πρὸς αὐτὴ καὶ τῆς εἶπε:

—Δὲν ἔκανες καλὰ, ἔω, πού τὸν ἔβρισκες. ἔχω τὴν ἀνάγκη του.

—Δὲν ἔχεις κανέναν τὴν ἀνάγκη στὸν κόσμο! Ὁ Χριστὸς δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κανένα. Δὲν πιστεύω νὰ φροντίζω πῶς αὐτὸς θεραπεύει τὸν Τσάρους;

—Ὅχι! ἀπάντησε ὁ Ρασπούτιν. Ἐγὼ τὸν θεραπεύω, ἀλλ' αὐτὸς τὸν ἀφροσταίνει...

—Ἐ. λοιπόν, δὲν ἔχω δικαίω!...

Αὐτὸς ὁ θεραπευτὴς δὲν εἶν' ἄξιός σου ν' ἀφροσταίνει τοὺς ἀνθρώπους, ἐνὸς ἐπὶ τοὺς κάνεις καλὰ. Βλέπεις πῶς δὲν ἔχεις τὴν ἀνάγκη του. ὦ!

ἂν δὲν ἦμουν ἐγὼ ἐδῶ γιὰ νὰ σοὶ λέω αὐτὰ τὰ πράγματα, σίγουρα δὲν θά γινόντουσαν ποτὲ ἄγριος... Δὲν ἔμεινες πάντα εὐχαριστήμενος ἀπ' τὴς συμβουλῆς μου; Ἐγὼ πρώτη σοὶ εἶπα, ὅταν εἴμαστε ἀκόμα φτωχοὶ σὺν χῶμα καὶ νῦν ἄγριος καὶ νὰ σώσης θαύματα. Δὲν σοὶ τὸ εἶπα;

Δὲν σοὶ τὸ εἶπα;

—Ναί, μπερδεύω, ἀπάντησε ὁ καλόγερος.

—Κι' ἐπὶ δὲν τὸ βρήκες καθόλου ἄσχημο, Γκρίσια, θυμήσου τὸν καρδὸ πού εἴμαστε φτωχοὶ. Μὰ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ σὲ προστάττει. Ἄν δὲν ἦσαν αὐτὸ καὶ ἡ ὁρατὴς κυρία, τίποτε δὲν θά γινόνταν. Ἐγὼ τώρα νὰ σὲ χτενίσω, ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ.

Τὰ μαλλιά σου ἔχουνε χάλα. Τὶ θά πῶν ἡ κυρία πού εἶνε σὺν σαλὸν καὶ περιμένουν. Ἐλα, πλῆσαις λίγο, πατερούλη.

—Ὁ Ρασπούτιν πλῆσαις κα' ἔσκηψε τὸ κεφάλι του κάτω ἀπ' τὰ χέρια τῆς γυναίκας του. Ἦταν ἡ ἰδιοτροπία της νὰ τὸν χτενίσῃ μόνη της.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ, πὸν ἄρνε ἦσαν καὶ δὲν ἀναγκαζόταν στὴς δουλειές του.

□ □ □ Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ □ □ □

Ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρουγγαρίας Ἑλισάβετ. (Πορταῖτο τοῦ Γ. Χάμπ.)

Ὁ Γρηγόριος Ρασπούτιν γεννήθηκε τὸ 1871 ἀπὸ τὴν πὸ ἄλλη καὶ φτωχὴ οἰκογένεια τοῦ χωριοῦ του. Ἀπὸ μικρὸς φανόταν ἐκ λυτὸς καὶ κάποτε τὸ δικαστήριον τοῦ Προκάριου τὸν καταδίκασε ἐκ ραβδισμῶν, γιατί μετὰ μὲ δύο συναμλίκους του, τὸν Βαρνάβα καὶ τὸν Σπριματόφ, ἐπέτεθον μετὰ κακῆς προθέσεως σὲ κάποιον χωρὶ τοποῦλες.

Μὰ μετὰ, ὁ Γρηγόριος ὠδήγησε μ' ἑνα ἀμάξι σὲ κάποιον γυνικό χωριό, ἔκταν ἱερὰ, τὸν ὁποῖο οἱ χωρικοὶ ἐκταύσαν ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό. Αὐτὸς ἀνθρώπος ἔλασε κοινὸν μετὰ τὸν νεὸ κα' ἄρχισεν νὰ τοῦ διδάσκῃ τὴς ἀλήθειας τῆς θρησκείας. Ὁ Ρασπούτιν πρῶτον τὰ λόγια του, ἦ ἀλήθεια ὡς εἶπε, ὅτι ἀπὸ συμφορὰν μετὰ μὲ τὴν γυναῖκα του, εἶχε ἀποφασίσῃ νὰ ἐγκαταλεσθῇ τῇ διδασκαλίᾳ καὶ νὰ γίνῃ κα' αὐτὸς ἄγιος...

Πράγματι, δὲν ἄργησε ν' ἀποκτήσῃ μεγάλη ἐπίδρασι πρὸς τοὺς γυνίκες καὶ πρὸ πάντων σὲ πολυάριθμους Μαγδαληνές, στὴς ὁποῖες ἐδίδασκε τὸ ἀλλόκοτο εὐαγγέλιό του.

ὑπεβλήθησαν τότε διάφορες μυστικαὶ ἐναντίον του, μὰ ἔργον ἀντίθετο ἀποτέλεσμα ἀπ' αὐτὸ πού ἐπεδίωκον οἱ μυσταί. Ἡ ἔκτασις, ἀπὸ τὴν ἀφορίαν τὸν Ρασπούτιν, τοῦ ἔδωκε τοὺς κόπους της καὶ τὸν ἔκανε κα' αὐτὸν κληρικόν. Ἡ φήμη του ἐντομετᾷ μεγάλως ὅλην τὴν ἔκτασι. Ἀπ' ὅλα τὰ περίχωρα ἔρχονταν πλῆθος πιστῶν γιὰ νὰ ἀκούσιν τὴν ἄσχημὴν τοῦ ῥάσου του.

Συνεχῶς ἄρχισε ν' ἀποκτᾷ φήμη θαυμαστοῦ καὶ πολλὰς κυρίας ἀπ' τὸ Τολμάσκον πῆγανον σ' αὐτὸν γιὰ νὰ τὴς μαρτυρήσῃ ἀπὸ διάφορες ἀρρώστειες, ὅπως κα' ἡ ἀπλοϊκὴ χωρική.

Ὁ Ρασπούτιν εἶχε γίνῃ περὶ φιλόδοξος. Ἐφοδιάσθη λοιπὸν μὲ μὴ συνταταχὴ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸν ἡγούμενον κάποιου μοναστηριοῦ τῆς Σιβηρίας, σὺν ὁποῖο ἔμεινε λίγο καιρὸ, γιὰ τὸν πατέρα τοῦ Θεοῦ, ὁ θεραπευτὴς πού ἦταν τῆς μόδας τότε, καὶ ἔκρινε γιὰ τὴν ἀφροσύνα.

Ὁ πατὴρ Ἰωάννης τὸν δέχθηκε μ' ἐγκαρδιότητα καὶ τὸν παρεοίσασε σὲ διάφορους κληρικούς, πού γοητεύτηκαν ἀπὸ τὴν ἐκείνου τοῦ ἁγίου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τοὺς μελοῦσε πάντα μετὰ παρὰ ὅτι.

Ἐπειὶ ὁ Ρασπούτιν μπῆκε μετὰ σὺν ἀφροσύνην σὺν τῆς Περσιπόλεως, σὺν αὐτῇ τῆς κομῆσεως Ἰγνάνιεφ, ὅπου συνεκταίνοντο οἱ μεγάλοι κληρικοί, οἱ ἀνώτεροι ἱεράρχη καὶ οἱ ἀρχιεπίσκοποι τοῦ στρατοῦ καὶ ὅπου μετὰ τὸ πρόσημα τῆς θρησκείας, σὺν ῥάσαν πολιτικόν.

Ὁ Ρασπούτιν δὲν ἄργησε νὰ πρὸς γοητεύσῃ ὅλους καὶ νὰ γίνῃ ἄρχηγός τους. Τότε μὲ ἀπ' τὴς κυρίας πού σῆχανον ἐπ' αὐτὸν, ἡ κομῆσεως Βυρονζέφ, τὴν παρεοίσασε σὺν πάλαι. Τὰ ὑποκρίματα ἔκρινε.

Ἐπειὶ δὲν ἔλασε ὡς εἶπε, ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς κατὰ φύσιν νὰ ἐπιβλήθῃ σὺν τῇ ῥά Σύνδο τῆς Ρωσίας καὶ νὰ αὐτὸν τὸν Βαρνάβα, τὸν σύντροφο τὸν νεανικῶν τὸν ἀκαλοιστῶν, Μητροπολίτη.

Καὶ τώρα ὡς ξαναγυρῶσε σὺν τραπεζαρίᾳ τοῦ Ρασπούτιν, ἦ ἀδείκνυτο τὸν Βαρνάβα, τὴν ὁποῖα εἶχε κατὰ γοημιατὰ του, μπῆκε μετὰ σὺν τὸν ἀνεμο. Ἦταν μὲ γοητὴ καὶ στεγνὴ δεσποινὴς καὶ φανόταν πού παρεοίσατο.

—Γκρίσια! φώναξε. Ἡ ἰσότης τοῦ ἁγίου Μητροπολίτη δὲν πᾶει καθόλου καλὰ. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος δὲν ἐνοκί ν' ἀκούσῃ τίποτε.

Ὁ Ρασπούτιν ἔκρινε καὶ εἶπε:

—Τὴν ἱερὰ Σύνοδο τὴ γράφω στὴς μύτσες μου. Τηλέφωνέσε το αὐτὸ σὺν ἀδελφὸ σου.

—Θά τοῦ τὸ πῆς ὁ ἴδιος, γιατί ἔχεται ἐδῶ...

Πράγματι, μὲ πόρτα ἀνεῖξε κα' ὁ Βαρνάβας μπῆκε μετὰ, λέγοντας πρὸς τὴν κομῆσεως Βυρονζέφ εἶχε φτάσει ἀπὸ τὸ Τσάρκογιε Σέλο καὶ πῶς ἤτοισεν νὰ γίνῃ δεκτὴ ἀμέσως.

Ὁ Ρασπούτιν κατεοίσατο λίγο καὶ εἶπε:

—Ἄς ἔρθε!

Ἡ Βυρονζέφ μπῆκε σὲ λίγο μετὰ καὶ φέλησε τὸν ἁγίον ἀνθρώπο σὺν πῶν, ὅπως θά φιλοῦσε μὲ εἰκόνα, χωρὶς νὰ τὴν στενοχωρῇ καθόλου ἡ παρουσία τῆς συζύγου.

—Γκρίσια, εἶπε, ἔχω εὐχάστια νὰ...

Ὁ Ρασπούτιν δὲν ἄργησε νὰ πρὸς γοητεύσῃ ὅλους καὶ νὰ γίνῃ ἄρχηγός τους. Τότε μὲ ἀπ' τὴς κυρίας πού σῆχανον ἐπ' αὐτὸν, ἡ κομῆσεως Βυρονζέφ, τὴν παρεοίσασε σὺν πάλαι. Τὰ ὑποκρίματα ἔκρινε.

Ἐπειὶ δὲν ἔλασε ὡς εἶπε, ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς κατὰ φύσιν νὰ ἐπιβλήθῃ σὺν τῇ ῥά Σύνδο τῆς Ρωσίας καὶ νὰ αὐτὸν τὸν Βαρνάβα, τὸν σύντροφο τὸν νεανικῶν τὸν ἀκαλοιστῶν, Μητροπολίτη.

Καὶ τώρα ὡς ξαναγυρῶσε σὺν τραπεζαρίᾳ τοῦ Ρασπούτιν, ἦ ἀδείκνυτο τὸν Βαρνάβα, τὴν ὁποῖα εἶχε κατὰ γοημιατὰ του, μπῆκε μετὰ σὺν τὸν ἀνεμο. Ἦταν μὲ γοητὴ καὶ στεγνὴ δεσποινὴς καὶ φανόταν πού παρεοίσατο.

—Γκρίσια! φώναξε. Ἡ ἰσότης τοῦ ἁγίου Μητροπολίτη δὲν πᾶει καθόλου καλὰ. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος δὲν ἐνοκί ν' ἀκούσῃ τίποτε.

Ὁ Ρασπούτιν ἔκρινε καὶ εἶπε:

—Τὴν ἱερὰ Σύνοδο τὴ γράφω στὴς μύτσες μου. Τηλέφωνέσε το αὐτὸ σὺν ἀδελφὸ σου.

—Θά τοῦ τὸ πῆς ὁ ἴδιος, γιατί ἔχεται ἐδῶ...

Πράγματι, μὲ πόρτα ἀνεῖξε κα' ὁ Βαρνάβας μπῆκε μετὰ, λέγοντας πρὸς τὴν κομῆσεως Βυρονζέφ εἶχε φτάσει ἀπὸ τὸ Τσάρκογιε Σέλο καὶ πῶς ἤτοισεν νὰ γίνῃ δεκτὴ ἀμέσως.

Ὁ Ρασπούτιν κατεοίσατο λίγο καὶ εἶπε:

—Ἄς ἔρθε!

Ἡ Βυρονζέφ μπῆκε σὲ λίγο μετὰ καὶ φέλησε τὸν ἁγίον ἀνθρώπο σὺν πῶν, ὅπως θά φιλοῦσε μὲ εἰκόνα, χωρὶς νὰ τὴν στενοχωρῇ καθόλου ἡ παρουσία τῆς συζύγου.

—Γκρίσια, εἶπε, ἔχω εὐχάστια νὰ...

Θά ἐγκαταλεσθῇ σὺν Τσάρκογιε Σέλο καὶ θά εἶσαι σὺν σὺν αὐτῇ σου. Θά εἶσαι ὁ ἀφέντης αὐτῇ τῇ φράσῃ.

—Θά τὸ δοῦμε αὐτὸ. Ἄν ἐκεῖνος με ξαναδιώξῃ, ὁ Θεὸς θά τὸν ἐγκαταλεσθῇ.

—Ἐρεῖς, εἶπε ἡ Βυρονζέφ, ὅτι ἐκεῖνος δὲν κάνει πάντοτε ὅ,τι θέλει. Ὅτε κα' ἐκεῖνος...

—Μὴ μοῦ μιλᾷς γιὰ ἐκεῖνον. Μὴ μοῦ μιλᾷς γιὰ ἐκεῖνον...

Ἀπ' τὴν στιγμήν πού ἡ κομῆσεως εἶχε μετὰ μετὰ, στρογγυλοῖσε σὺν χέρια της ἑνα μικρὸ πακέτο κα' ὅλων τὰ βλέμματα ἦσαν καρφωμένα σ' αὐτό.

—Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε τέλος ἡ κ. Ρασπούτιν, μὴ μπορῶντας πάλι νὰ συγκρατήσῃ τὴν περιέργειά της.

—Ἐνα δῶρο τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ἀπάντησε ἡ κομῆσεως.

—Νὰ τὸ δοῦμε!... Νὰ τὸ δοῦμε!... φώναξε ἡ κ. Ρασπούτιν στρογγυλοῖσας ἀνὰ πόμονα τὰ χέρια της.

—Εἶν' ἑνα δῶρο τῆς Τσαρίνας, ἐξακολούθησε ἡ κομῆσεως. Ἡ Μεγαλειότης πέρασε ἑνα μεγάλο μέρος τῆς νύκτας της ἀγρυπνῶν, γιὰ νὰ τὸ ἐτοιμάσῃ καὶ νὰ μορῶσει νὰ σοὺ τὸ φέρω σημερὰ. Ἡ αὐτοκρατορία θέλει νὰ φορέσῃ τὸ ἔργο αὐτὸ τὸν χειρὶν της αἰῶνα μετὰ τὴν Μετάληψη...

Ὁ Ρασπούτιν ἔκρινε τὸ πακέτο ἀπ' τὰ χέρια τῆς κομῆσεως καὶ τὸ ἔλασε. Ἦσαν ἑνα ποικίλοιο ἀπὸ γυαλὸν μετὰ κεντημένον. Μόλις τὸ εἶδε, κατεοίσατο καὶ τὸ πέταξε σ' ἑνα ἔπαλο, μουχμουρῶντας.

Τὸ ποικίλοιο ἔλασε κάτω, μὰ κανεὶς δὲν ἔλασε νὰ τὸ πᾶρῃ.

—Γκρίσια, δὲν εἶσαι λογικός, εἶπε μετὰ γυνή τῆς κομῆσεως. Ἄν ἡ μὰ κα' αὐτὸς ἀπαλοῖσε ὁ Ρασπούτιν τὴν Τσαρίνα, τὸ μάθανε αὐτὸ, θά ἔλασε. Μὰ, ἔννοια σου, δὲν θά τῆς πᾶρῃς.

—Μπορεῖς νὰ τῆς τὸ πῆς; Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει.

—Δὲν ἔρεῖς πόσο σ' ἀγαπᾷ ἡ μάκα καὶ πόσο ἐργάζεται γιὰ σένα. Τώρα σκεπτεῖς ν' ἀντικαταστήσῃς ὅλους τοὺς ὑπουργούς. Ὅταν θά ἔρχομαι τοὺς ὑπουργούς δικούς μας, θά κάνουμε ὅ,τι θέλουμε.

—Εἶνε δυστύχημα τὸ ὅτι δὲν ἔρεῖς νὰ διαβάς καὶ νὰ γίνῃ προσηγορῶς μόνος μου! εἶπε ὁ Ρασπούτιν. Ἐπειὶ θά πῆγανον διὰ καὶ...

—Εἶσαι παραπλάνη ἀπὸ προσηγορῶς; Εἶσαι παραπλάνη ἀπ' ὅλα! Εἶσαι ὁ ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ!

—Ἐπειὶ λένε ὅλοι, εἶπε ὁ Ρασπούτιν, μὰ ὅλοι ἀμαρτάνουν διαρκῶς, γιατί δὲν μ' ἀκούουν.

Ὁ κόσμος δὲν μπορεῖ νὰ πεισθῇ ἐπὶ Θεοῦ. Ἄν εἶνε ὁ Θεός, Πού βρίσκεται ἡ ὑπόθεσις Προτοποπῶν;

—Δὲν ἔχει προσηγορῇ ἀκόμα ἀρετὰ, Γκρίσια, ἀπάντησε ἡ Βυρονζέφ. Πρέπει ὅμως νὰ κάνῃς ὑπομονή.

—Μίλησε σχετικῶς ἡ Τσαρίνα στὸν Τσάρο.

—Ναί, ναί, τοῦ μίλησε καὶ τοῦ εἶπε πῶς ὁ Θεὸς σοὺ παρεοίσασε σὲ μὴ ἀπιστία τὸν Προτοποπῶν. Θά γίνῃ προσηγορῶς. Αὐτὸ εἶνε βέβαιο. Πρέπει νὰ περμένουν λίγο.

Μὰ δὲν μοῦ εἶπες τί τῆς ἀπάντησε ὁ Τσάρος, διὰν ἡ μὰ καὶ τοῦ μίλησε γ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

—Γκρίσια, ὁ Τσάρος δὲν ἦταν προσηγορῶς ἀκόμα.

—Σὲ διατάσσω νὰ μοῦ τῆς τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ μὴ φρέδεσαι! φώναξε ὁ Ρασπούτιν.

—Ἐ λοιπόν, σὺν ἀσχημὴν ξαναγυρῶντας καὶ εἶπε πῶς ὁ Προτοποπῶν δὲν θά ἦταν κατὰ φύσιν γιὰ προσηγορῶς.

Αὐτὸ ἔκρινε γιὰ νὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν. Σηκώθηκε ἀμέσως καὶ μπῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ διπλάνο σαλόνι, ὅπου καμιά δεκαριά κυρίες τῆς ἀνωτάτης ὁμοσυνεχῆς ἀριστοκρατίας τὸν περιμέναν μετὰ νεανικὴ ἀντιμονιρία.

Ὁ καλόγερος ἔκρινε μὲ καλὴν ματιὰ γύρω του καὶ ἀντελήφθη, ὅτι τῆς ἔφερε ὅλες ἀπὸ καρδὸ. Αὐτὸ μεγάλωσε ἀκόμα τὴν ἀσχημὴν καὶ φώναξε, μουχμουρῶντας:

—Δυστυχία σὲ ὅποιον δὲν ἀναγνωρίζει τὸν ἀνθρώπο τοῦ Θεοῦ!

Ὁ Θεὸς θά τὸν τιμωρῇ, χτενίζοντας τὸν σὺν, ὅτι ἔχει περισσότερον ἀφροσύνα...

Καὶ πρὶν αὐτὲς προφτάσουν ν' ἀνοίξουν τὸ στόμα τους, διέταξε τὴν παρῆλπισσα Κυρκὴ, ὅπως θά διέτασε ἑναν λαόν, νὰ τηλεφωνῇ στὸν Προτοποπῶν νὰ πᾶν σὺν αὐτῇ του.

Ἡ παρῆλπισσα, καταγοητευμένη πού θά φανόταν χροῖμα σὺν ἀνθρώπο τοῦ Θεοῦ, ἔκρινε ἀμέσως σὺν γραφεῖο, ὅπου βρισκόταν τὸ τηλέφωνο.

Ἡ παρῆλπισσα, καταγοητευμένη πού θά φανόταν χροῖμα σὺν ἀνθρώπο τοῦ Θεοῦ, ἔκρινε ἀμέσως σὺν γραφεῖο, ὅπου βρισκόταν τὸ τηλέφωνο.

Ἡ παρῆλπισσα, καταγοητευμένη πού θά φανόταν χροῖμα σὺν ἀνθρώπο τοῦ Θεοῦ, ἔκρινε ἀμέσως σὺν γραφεῖο, ὅπου βρισκόταν τὸ τηλέφωνο.

Ἡ παρῆλπισσα, καταγοητευμένη πού θά φανόταν χροῖμα σὺν ἀνθρώπο τοῦ Θεοῦ, ἔκρινε ἀμέσως σὺν γραφεῖο, ὅπου βρισκόταν τὸ τηλέφωνο.

Ἡ παρῆλπισσα, καταγοητευμένη πού θά φανόταν χροῖμα σὺν ἀνθρώπο τοῦ Θεοῦ, ἔκρινε ἀμέσως σὺν γραφεῖο, ὅπου βρισκόταν τὸ τηλέφωνο.

Ἡ παρῆλπισσα, καταγοητευμένη πού θά φανόταν χροῖμα σὺν ἀνθρώπο τοῦ Θεοῦ, ἔκρινε ἀμέσως σὺν γραφεῖο, ὅπου βρισκόταν τὸ τηλέφωνο.

Ἡ παρῆλπισσα, καταγοητευμένη πού θά φανόταν χροῖμα σὺν ἀνθρώπο τοῦ Θεοῦ, ἔκρινε ἀμέσως σὺν γραφεῖο, ὅπου βρισκόταν τὸ τηλέφωνο.

Ἡ παρῆλπισσα, καταγοητευμένη πού θά φανόταν χροῖμα σὺν ἀνθρώπο τοῦ Θεοῦ, ἔκρινε ἀμέσως σὺν γραφεῖο, ὅπου βρισκόταν τὸ τηλέφωνο.

Ἡ παρῆλπισσα, καταγοητευμένη πού θά φανόταν χροῖμα σὺν ἀνθρώπο τοῦ Θεοῦ, ἔκρινε ἀμέσως σὺν γραφεῖο, ὅπου βρισκόταν τὸ τηλέφωνο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Ἄν προσέξῃ κανεὶς τὸν περίημο τόσο γιὰ τὴν τέχνη του, ὅσο καὶ γιὰ τὴς τεράστιες διαστάσεις του πίνακα τοῦ Λεονάρδου νὰ Βίντσι ὁ «Μυστικὸς Δείπνος» πού

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΒΕΡΝΤΙΕ, 26 ετών, φυσιογνωμία λεπτή και πρόσωπο καταβεβλημένο.

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ, 48 ετών, δυνατά κι' άνοιγμα χαρακτηριστικά, μάτια με έκφραση παράξενη και άπληστη.

ΖΟΖΕΦΙΝΑ, 32 ετών, χωριάτισσα ό-πληρέτρια, πιστή κι' άφοσιωμένη στη Μαρκέλλα.

(Η σκηνή μέσα στο δωμάτιο της Κα Βερντιέ. Είναι πρωί, έ-να πρωί με λιπαρά φθινοπωρι-νή. Η Κα Βερντιέ ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, κοιτάζει έμ-πρός της με ύψος σκεπτικό. Τη στιγμή εκείνη μπαίνει η Ζοζεφί-να, κρατώντας ένα δίσκο με μια καρτετίρα, μια ξαχαριέρα, ένα άσημένιο γαλακτοδοχείο, ένα φλυτζάνι και λίγες φέτες ψωμί ψη-μένο).

ΜΑΡΚΕΛΛΑ (στη Ζοζεφίνα, σιγά).—Άφες πόν δίσκο σ' έ-κτεινό τό τραπέζι. Θα προσπαθήσω να πείσω τη μαμά να φάη λίγο.

ΖΟΖΕΦΙΝΑ.—Και τό τραίνο σας;..

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Θα πάω τό τραίνο τών έννέα και δέκα. Σήμερα τό πρωί δεν έχω παρά ένα μάθημα στις δέκα κι' έν άλλο στις έν-τεκα και τέτατο. Δεν βιάζομαι πολύ.

ΖΟΖΕΦΙΝΑ.—Και θα γυρίσει πάλι στη μία άσφαλός κατακου-ρασμένη.

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Ναι, θα γυρίσω την ώρα του φαγητού.

ΖΟΖΕΦΙΝΑ (μέσ' από τό δόντια της).—Για να βλέπετε πάλι την καρδιά να φάν και ν' άκούσετε τις κουταλιές της;... Σάν δεν βραύστε;... Σάν δεν κοιράζεστε;...

(Ανασηκώνει τούς ώμους, αφίνει τόν δίσκο και βγαίνει έξω).

ΜΑΡΚΕΛΛΑ (πλησιάζοντας στο κρεβάτι της μητέρας της).—Καλήμερα, άγαπημένη μου.

(Κάνει να τη φιλήσει, αλλά η κ. Βερντιέ τραβιέται πίσω).

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Καλήμερα σας, δεσποινίς.

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Σου έφερα τό γάλα σου. Δεν πεινάς;...

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Γιατί με ρωτάτε; Ξέρετε πολύ καλά ότι δεν μου έπιτρέπεται πιά να πεινώ, ούτε να τρώω...

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Σούφερα και μερικές φετίτσες ψωμί ψημένο. Σ' άρέσει πολύ τό ψημένο ψωμί, δεν είν' έτσι; Πάρε λοιπόν μια φέτα...

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ (σπαράχνοντας τό πιάτο).—Εύχαρι στοί!... Μη-πως... Μηπως είδε τό ψημένο ψω-μί έκείνη;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Ποιά;

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—'Η Μαρκέ-λα, ή κόρη μου...

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Μά εγώ ή έ-δια σου τό ένοιασα!

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Τόσο τό κα-λύτερο! Γιατί άν τώβλεπε ή Μα-ρκέλλα, θα γινόταν έγριο! Δεν θέ-λει να τρώω καθόλου! Φαντα-σθήτε!

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Πιέ λοιπόν, μαμά, λίγο γάλα...

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—'Οχι!... Μ' αφίνει δολιχέρης μέρες νηστική... Δεν είνε τρομερό αυτό; Μια κόρη να φέρει έτσι σκληρά στη μητέ-ρα της! Είνε ένα τέρας ή Μα-ρκέλλα!... Δεν είν' έτσι;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Θα μ' εύχαρι-στούσε πολύ άν ήθελες να πής λί-γο γάλα. Μια γουλιό μόνο... Δεν είνε πολύ... Έμπρός, λοιπόν, πεί-σε τόν εαυτό σου... πεί το, σέ έκτενώ!...

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Άφιστε με ήσυχη! (Με ύψος μυστηριώδες). Έλπίζει ότι θα με κάνει να πειθάνω... 'Ότι θα γλυτώση από μένα...

Τη στενοχωρεί ή παρουσία μου, απ' τόν καιρό που βγήκα απ' τη φι-λακή... Δεν μπορεί πιά να με βλέπει!...

(Η Μαρκέλλα ταραγμένη ρίχνει μια ματιά πρὸς τήν πόρτα, απ' την οποία βγήκε πρό όλίγου ή Ζοζεφίνα).

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Τι κοιτάζετε;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Τίποτα!

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—'Οχι... κοιτάζετε τήν πόρτα!... Φοβόσαστε μήπως ή Μαρκέλλα είνε κρυμμένη και μιά άκούει;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—'Οχι!

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Πηγαίνετε να δήτε μήπως είνε στο διάδρομο.

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Δεν υπάρχει λόγος...

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—(Σιγά λέω να πάτε να δήτε μήπως ή Μαρκέλλα είνε στο διάδρομο! Θέλω να κάνετε ότι λέω εγώ!)

(Η Μαρκέλλα πλησιάζει στην πόρτα και την άνοίγει).

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—'Ε, λοιπόν;...

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Δεν είνε κανείς έξω.

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Μήπως είνε κρυμμένη σέ καμιά γωνία;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—'Οχι.

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Μου τό δοκίμασε;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Στό δοκίμασα.

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Τότε λοιπόν έλάτε, έλάτε κοντά μου... να σάς

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΤΡΕΛΛΗ

ΤΟΥ J. MARNI

διηγηθώ κάτι... κάτι που θί-σά τα έξηγήση δια. (Την κοιτάει στα μάτια). Δεν θα τό πείτε έ-μεις της Μαρκέλλας!...

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Σύμφωνο... αλλά ύπό ένα όρον, να φας λίγο Νά, αυτό τό κομμάτι τό ψωμί. Δάγκασέ το... Τί ώρα δοντά-κια πού έχεις, άγαπημένη μου με-τερούλα! Έμπρός, δάγκασε λοι-πόν! Κόττωσε τί ξεροξημένο πού είνε!...

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Θα σάς έ-καρτερούσα λοιπόν πραγματικά, άν έπαινα τό γάλα μου.

ΜΑΡΚΕΛΛΑ (με τό χέρι ένωμένο έκτεντικά).—Πάρε π-λύ, μητερούλα μου!...

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Δώστε μου τότε μια κουταλιά... μόνο μια κου-ταλιά...

(Η Μαρκέλλα της δίνει τό γάλα μιά-μιά κουταλιά, σάν να έινε μικρό παιδάκι).

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—'Ακούστε λοιπόν τί θέλω να σάς πώ. Κάποτε έ-κανα ένα έγκλημα. Πότε; Δεν θυμάμαι πιά!... Σκότωσα... έ-θυμάμαι πούν σκοτώσα... 'Ηταν, νομίζω, κάποιος νέος... Πάνε έ-μεις τόσος πολύς καιρός από τότε!... Με πείσανε και με βάλανε στή φυλακή... Κρίσιμα πολύ στή φυλακή, με πείραξε τρομερά ή μηροθή-των σεντονιών του κρεβατιού μου. Δεν έξω άν τόχτες προσέ-ειμαι όμως πολύ εδωσθήτη σέ κάβα τι πού άγγίζει τό κορμί μου... Βλέπετε τό μαξιλάρι μου; Είνε από φιλή ρός μπατίσια, άρσενιακή-νο όμορφα... Πώς μ' άρέσει αυτό... Στή φυλακή όμως τό κρεβά-τι μου μύριζε μούχλα και φανικό δόξ... 'Ηταν φριχτή αυτή ή μ-ροθιά, μ' έκανε άνο-κάτω!... 'Επειτα τί νύχτα τό κελλί μου παρ-μύριζε από κάτι άπείσιμα ζώα πού τρέχανε γρήγορα, πολύ γρήγορα!

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—'Ακούγα τό δρόμό τους... τόν θόρυβο πού κανανε τό τραγικό πο-σόσο! Μου μέσα στά σεντόνια μου, γιατί ήταν έκείνη ή μροθιά ή φριχτή μυροθιά, πού δεν μπορούσα να την υποφέρω... Έπειτα έ-στερα άφραστή. Με πήγανε σέ μια άλλη φυλακή... Τί φωνές! Τί φ-νές πού άκούσα έκεί μέσα!

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Μια μέρα, τέλος, ήρθε να με πάρη ή Μαρκέλλα. Άντι όμως γι-με πάη στο σπίτι μου, στην όδω Μαλέο, μ' έφερε έδώ πέρα, σ' έ-τό τό μικρό σπίτι, κι' έκείτα έ-φυγε... μ' άφησε δολιχέρη... και δεν έρχεται πιά καθόλου! Φαίνεται ότι θέλει να με δει να πει-θαίνω απ' τήν πείνα, για να πει-ρώσω έτσι τό έγκλημα μου... τό έγκλημα αυτό, πού τόχω πιά έ-χάσει!...

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Αντί ήθελα να σάς πώ κάτι άλλο... κάτι άλλο... 'Η-θέλα κάτι να σάς ρωτήσω... 'Α-λά δεν θα δυναστεστήθητε, δεν είν' έτσι;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ (συγκρατώντας με κόπο τό δάκρυά της).—Ξέ-ρετε καλά ότι δεν δυναστεύω ποτέ μαζί σου.

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—'Ηθελα να σάς ρωτήσω γιατί... γιατί με γα-δύετε και με κοιτάζετε έτσι! Γιατί με φρονιάζετε μαμά; Μήπως μοιάζω με τη μητέρα σας; Μήπως έχετε χάσει τη μητέρα σας;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—'Οχι, όχι! Δεν την έχω χάσει! Ζει ακόμα! Ζει! Γιατί δεν μ' άναγνωρίζετε;...

(Προσπαθεί να την άγκαλιάσει).

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Τι φιλάει και τό χέρι... 'Α, όχι! Άφιστε με! Δεν μ' άρέσουν τό φιλάει και τό χέρι... 'Θέλω να σηκωθώ. Χτεςπες να έλθω έκείνη ή γυναίκα για να μου φέρη νερό ζεστό!... Δεν έχω πιά ούτε καμιαίρα. 'Η Μαρκέλλα μου πήρε την καμιαίρα μου. Με πε-ριποιείται μιά χωριάτισσα, με κόκκινα και σκουμένα χέρια!

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Σε περιποιείται κι' εγώ, μαμά!

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Ναι, είσαστε πολύ καλή... Κάνετε ότι έχετε προτιμήσει ν' άκούση τον πατέρα της και τόν αδελφό της τόν Ρογήρο... Κι' ό θανάτος μου θα τούς κάνει όλους έντρονισμένους!

ΖΟΖΕΦΙΝΑ (φέρνοντας τό ζεστό νερό).—'Αν θέλετε, δεσπο-νίς, να πάρετε τό τραίνο τών έννεια και δέκα, πρέπει να βιαστή-τε. Έχετε μόνο πέντε λεπτά καιρό.

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Πάω να φορέσω τό καπέλλο μου.

(Προχωρεί πρὸς τήν πόρτα).

ΖΟΖΕΦΙΝΑ (άκολουθώντας την).—Τήν πείσατε να φάη λίγο!

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Πολύ λίγο! Πώς φοβάμαι για τήν υγεία της!

ΖΟΖΕΦΙΝΑ.—'Αφού κάθεστε και σκοτίζετε γι' αυτήν... 'Ας είνε! Πάρε τό κομμάτι σας! (Της δίνει μερικά βέβλια μουσικής).

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Εύχαριστώ! Σε παρακαλώ, Ζοζεφίνα, μην την έ-

Ο "Άγιος Φραγκίσκος της Ασίσης, διδάσκων τά ψάρια. (Πινάξ του Ε. Παπιόν).

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—'Οχι, όχι! Δεν την έχω χάσει! Ζει ακόμα! Ζει! Γιατί δεν μ' άναγνωρίζετε;...

(Προσπαθεί να την άγκαλιάσει).

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Τι φιλάει και τό χέρι... 'Α, όχι! Άφιστε με! Δεν μ' άρέσουν τό φιλάει και τό χέρι... 'Θέλω να σηκωθώ. Χτεςπες να έλθω έκείνη ή γυναίκα για να μου φέρη νερό ζεστό!... Δεν έχω πιά ούτε καμιαίρα. 'Η Μαρκέλλα μου πήρε την καμιαίρα μου. Με πε-ριποιείται μιά χωριάτισσα, με κόκκινα και σκουμένα χέρια!

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Σε περιποιείται κι' εγώ, μαμά!

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Ναι, είσαστε πολύ καλή... Κάνετε ότι έχετε προτιμήσει ν' άκούση τον πατέρα της και τόν αδελφό της τόν Ρογήρο... Κι' ό θανάτος μου θα τούς κάνει όλους έντρονισμένους!

ΖΟΖΕΦΙΝΑ (φέρνοντας τό ζεστό νερό).—'Αν θέλετε, δεσπο-νίς, να πάρετε τό τραίνο τών έννεια και δέκα, πρέπει να βιαστή-τε. Έχετε μόνο πέντε λεπτά καιρό.

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Πάω να φορέσω τό καπέλλο μου.

(Προχωρεί πρὸς τήν πόρτα).

ΖΟΖΕΦΙΝΑ (άκολουθώντας την).—Τήν πείσατε να φάη λίγο!

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Πολύ λίγο! Πώς φοβάμαι για τήν υγεία της!

ΖΟΖΕΦΙΝΑ.—'Αφού κάθεστε και σκοτίζετε γι' αυτήν... 'Ας είνε! Πάρε τό κομμάτι σας! (Της δίνει μερικά βέβλια μουσικής).

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Εύχαριστώ! Σε παρακαλώ, Ζοζεφίνα, μην την έ-

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Η Μαριάννα 'Αλκαφάρντο στον ίππότη νεέ Σαμιγύ. Τολέδο, 1667.

Ξεντημένο μου περιστέρι,

'Αν σου γράφω κι' αυτή τη φορά, τό κύ-νο γιατί μ' μένει ακόμα κάποια κρυφή έλ-πίδα, πώς μ' αγαπάς και πώς θα σέ ξαναδώ...

Και με στηρίζει άπάντασθα ή μικρούλα αυτή έλπίδα, βόισκο σ' αυτή γλυκεία παρηγοριά, γιατί άμα τη χασο, θα χαθώ κι' εγώ μαζί της τήν ίδια στιγμή...

'Υποφέρω σκληρά, χωρίς κομμά διακοπή, από τότε πού έλαβα τήν τελευταία έπιστολή σου... Μοιράζεις έκεί μέσα με θράσος πού με κάνει να σταυροκοπιέμαι ακόμα, πώς άγά-πησε μιά άλλη άντὺ κάτω πού βόισκεσαι...

Μιά άλλη, Γαλλίδα, πατριώτισσά σου...

Μη με τυραννιάς ακόμα περισσότερο, χω-σέ μου... 'Αν δεν είνε πάλι κι' αυτό σάν τά συνηθισμένα σκληρά άστεα σου, άν έντυχε, νάναι αληθινή μιά τέτοια είδησι, Ξαναγράφε

μόν χωρίς άναβολή...

Σέβνω σάν τη θροσά στα φύλλα, μόλις τα χαϊδέψουν λίγο ή κα-τερές άκτινες τού ήλιου τού καλοκαιρικού... Άνώνω σάν τό χιόνι πού σκεπάζει άνάλαρα τις χαμηλές βουνοπλαγιές, μόλις άρχίσει ή

'Άνοιξά να σκορπάη τά μύρα της δολογρώ μας...

Σταίε μου τό πορτραίτο της, ή μιά έπιστολή της, ή επί τέλους γράψε μου τί σου λέει και πώς σου φέρεται... 'Η περιέργεια φλογίζει τήν πονεμένη μου ψυχή και θα σάψω με άνέλπωση λαχτάρα πάνω στή μικροαντικείμενα αυτά πού άνήκουν στην τρισευτυχισμένη άντρί-ζήλο μου...

Κι' άπάντο τους με δίφω πετώντας ή ματιά μου, ίσως νάβρω κάτι τι, πού σέ δεν θα πρόσδεξέ ακόμα; Κι' άν αυτό είνε σημαδι πώς σ' έ-

γαπώ αληθινά, θα σου τό γράφω στή στιγμή, λατρεία μου γλυκειά... Βασίσει στην άγάπη μου, τήν αβόνια κι' απαρύμλη, πώς θα στο γράφω; Θα σου πώ εγγάτησέ την και σ' αντί-φιά της, γιατί σέ λατρεύω αληθινά... Και κί-τ'ε νάβρω πλάι της τήν εύτυχία, πού στάθρακ άτυχή εγώ να σου χαρίσω...'

Κι' άν πάλι τά λόγια της και τά καμωμάτα της στάζουν τήν φρενιά και τήν υποκρισία, σί-γορα θα τό καταλάβω... Και τρομαγμένη απ' τη δύστυχία πού σου στήνει, θα σου φωνάσω με δειή της σπαργαμένης ψυχής μου τη δύναμη: Φεύδε, άγαπημένη μου, απ' τήν ψευτορα και προσδότερά άγάτη της μοιραίας αυτής γήσσης...

Φύγε μακριά απ' τά πλάνα της τό μάτια κι' απ' τό ύπνο σάν τού φειδιού μπέζιμο τού κορμιού της στο δικό σου... Στάζουν τά χείλη της φα-μάς, πού γρήγορα θα νεκρώση τήν άδωα με ά-στατη καρδιά σου...'

'Ετσι τη νοιώθω τήν άγάτη, τήν αληθινή ά-γάτη, λατρεία μου. Άγάτη θα τη γιά μένα, να σου χαρίσω δάκρυα, χωρίς συνιδασμούς και σεναντφους περιορισμούς, τήν εύτυχία πού δι-νάνει ή ψυχή και τό σώμα σου... Κι' άν ή ματιά μου τό φέρει και τη βαρεθείς τήν άτυχή άγάτη μου, και τότε ακόμα εγώ δεν θα σ' άνηθώ...

Και τότε ακόμα δεν θα λείψω από κοντά σου... Και τότε, άκρι-δώς τότε, θ' άρχίσω να σου φαινόμια χρήσιμη με τις θυσίες μου, ά-φού έπαυε πιά ή άγάτη μου να σέ θερμαίνει...

Δεν θα φύγω από κοντά σου... Θα στέκω άρεκέτα μακριά σου για να μ' ένοχλή ή άδιόκριτη παρουσία μου, μα κι' άρεκέτα κοντά σου, για να μ' έ γάνο απ' τό μάτι μου ούτε στιγμή.

Κι' έτσι άθέατη, σπαργαμένη, με τά μάτια μου βουρκομένα και με τη φτωχή καρδούλα μου ματωμένη, θα παραστέκο στην εύτυχία σου άγρυπνος κι' άφοσιωμένος φύλακας...

Νοιώθω τή δύναμη νάμω υπηρέτρια έκείνης πού αγαπάς, άρκσι να μ' έ γάσω ποτέ απ' τη ματιά μου. Τόσο πολύ σ' αγαπάω!...

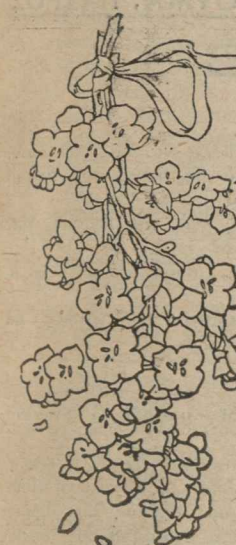
Μά μόνο ή άγάτη μου γιά σένα, άγαγε, με ταπεινώσε σέ τόσο φρι-χτό σημείο; Τί να σου πώ, κι' εγώ δεν έξω... Τάχω χονέμα!

Η περιφροσή σου ίσως και να κείνη χαμηλά στο χώμα. Και νοιώθω πώς άν σου παραπονεθώ για τήν άδικη και σκληρή διαγωγή σου άπέναντί μου, θάχω τό πού μεγάλο άδικο τού κόσμου...

'Ενας από τούς άξιωματικούς τού μπατάι μου, άφοσιωμένος σάν

φύλας καθόλου μόνη της. (Φεύγει βιαστικά).

ΖΟΖΕΦΙΝΑ (μέσα στα δόντια της).—Τί κρίμα, να βλέπω κανείς ένα κορίτσι λογικό σάν τη δεσποινίδα Μαρκέλλα να δονεύη για μιά τρελή πού δεν την άναγνωρίζει κόλας! Να στεφτείται τά άπολάτως ά-ναγκαία για να την περιποιείται, χωρίς ν' άκούη ούτ' ένα εζόχαρ-σας!... Ένώ μπορούσε να τήν κλείση σ' ένα φρενοκομείο για να τήν κάνουν καλά με τις ψυχολογικές και τόν ζουρλομανδύα!... Τί κοντό αυτό τό κορίτσι!...

συνά σέ μένα, περιμένει από καιρό να σου φέρη μυστικά τήν έπιστολή μου αυτή... Μά εγώ δεν άποφάσισα να σου τή γράφω...

Και με τό δική μου δεν άποφάσισα... Τί να σου γράφω, λατρεία μου μοναδική; Πώς σ' αγαπώ;... Θα σέ στενοχωρούσα γράφοντάς σου για πράγματα πού πάσαν δυστυχώς να σ' ένδιαφέρουν...

Να σέ μαλώσω για τις καινούργιες σου άγάτες;... Πάλι θα σέ στενοχωρούσα με τις πλημτικές κι' άναρες κατσάδες που λα-τρεύεις μιάς γυναίκας έκείνης πιά στη λα-τρευτή μου μιά άστατη καρδιά σου... 'Ε-πρεπε όμως κάτι να σου γράψω... Και σου γράφω...

Είνε παράξενη ή έπιστολή μου, βέβαια... Τό νοιώθω κι' εγώ ή ίδια και, παρ' όλη τήν ελκικρινεία της, με καίει άγρια, άπάνταστα.

Βάζω λοιπόν τά δυνατά μου τώρα, να τήν τελειώσω μιά όρα γρηγο-ρώτερα, τελειώνοντας μαζί της και τό τρομακτικό μαρτύριό μου...

Κι' ένω είνε τόσο φριχτό τό μαρτύριό μου αυτό, τό αγαπό μο-καίται μ' όλη τη δύναμη της σπαργαμένης μου ψυχής... Τό αγαπώ γιατί γράφοντάς σου μου φαίνεται πώς σ' έχω άπέναντί μου, πώς σέ κοιτάζω στα όμορφα γαλάζια μάτια σου και σου μιλώ...

Ναι, σου μιλώ... 'Ετσι μου φαίνεται... 'Ετσι σέ νοιώθω γρά-φοντάς σου και θέλω να μ' ήν τελείωνα ποτέ μου τό γράμμα μου αυτό.

Και να!... Σ' έλες μου τις δυστυχίες, άλλη μιά παρουσιάζεται ά-κόμα, τούτη τη στιγμή πού σου μιλώ, πού σου γράφω δηλαδή... 'Η έξής: 'Ο άξιωματικός πού πρόκειται να σου φέρη τήν έπιστολή μου, μου παραγγέλνει, για τρίτη πιά φορά, πώς είνε έτοιμος να φύγη...

Πόσο είνε βιαστικός, Θεέ μου... Σάν να μ' ή έφταναν τ' άλλα βάσανά μου, είνε γραφό μου γρήγορα να στερεθώ τη μόνη εύχαρί-στη πού μου βεβαι: Νά σου γράφω διαρκώς, να σου γράφω κόλλες άτελείωτες, να σου γράφω απ' τήν αυγή ως τά μεσάνυχτα, κι' απ' τά μεσάνυχτα ως τήν αυγή...

Μά σβύνει και τούτη, ή μοναδική παρηγοριά μου... Πρέπει να τελειώσω τήν έπιστολή μου... Βιάζεται να φύγη ό ηγεσός φίλος μου, ό μόνος πού μου βεβαι στόν κόσμο για να συμπληρή τη δυ-στυχία μου...

'Αντίο, άγαπημένη μου... Πρέπει να τελειώσω πιά γράφοντάς σου και τό τελείωμα αυτό τό νοιώ-θω να με σπαράξει, όπως σκεδόν με σπάραιε κι' ό Ξαφνικός Ξεντημένος σου...

'Αντίο, άγαπημένη μου... Δεν τολμώ να σέ πλημμυρίσω με γλυκόλογα άγάτης, γιατί θα τό ελ-συνευτής διαβάζοντάς τα με τό κεφάλι σου πλάι στο κεφάλι μιάς 'Αλλης... Και θα χαμογελάτε σαρκαστικά και θα χαλαρίζετε με τό χέρι σας, διαβάτοντας μπου-κιό δυό σου τά φτωχά μου αυτά λογάκια, πού βγήκαν με λαχτάρα άνέλπωση απ' τη χαμένη τελειωτικά σέ σένα θλαστή μου...

'Αντίο, άγαπημένη μου... Κάτι με σπρώχνει να σου πώ, στην ύστατη και χροσμη τούτη φρα-γή μου...

Πώς σ' αγαπώ φίλες φορές περισσότερο απ' τη ζωή μου κι' απ' τήν ψυχή μου τήν ίδια...

'Αντίο, άγαπημένη μου... Και κάτι, χωρίς να θέλω, με δύναμι άναγκάζει τά χείλη μου να σου ψυφώσουν μια φράση: Πόσο μου εί-σαι άγαπημένος, μα και πόσο μου κοστίζει, Θεέ μου, ή έγκατάλει-ψη σου...

Μά... αντίο, άγαπημένη μου... Νοιώθω πώς δεν άντεχω πιά να σταματήσω τήν έπιστολή μου... Κάποια όδρα της ψυχής μου κερτα-κισή κι' επιτακτική, μ' άναγκάζει άδελά μου να Ξαναγράψω πιά ένα σωρό γλυκόλογα για σένα, γεμάτα λαχτάρα κι' ελκικρινεία...

Κι' ό κοιμιστής περιμένει, βιαστικός... Μά έξ' φύγει, επί τέλους... Στο κάτω-κάτω, δεν τά γράφω πιά για σένα, σκληρό και άπαισέ μου φίλε... Τά γράφω για ν' άναγνωρίσω τήν πονεμένη μου καρδιά... Τά γράφω για να σου πω με περιέμω τήν πάντα άναποσπασμένη απάντησή σου...

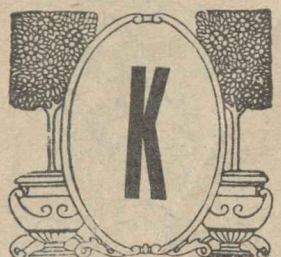
Άλλωστε, θα σέ φανή και τό μικρός της έπιστολής μου... Βλέ-ποντάς την, θα τήν πετάξεις μακριά σου, γιατί θα σου άπασχολήη με-ρικές στιγμές απ' τη χαρισμένη, σέ μιά άλλη, προσδότερα βλαβή σου...

Θέέ μου!... Γιατί να υποφέρω τόσο πολύ σκληρά;... Γιατί, χουσε-μου, φαμάκωσες, χωρίς να φταίω, δολιχέρη τήν ταπεινή ζωή μου;...

'Αντίο, άγαπημένη μου... Σχώρεσέ με... Δεν τολμώ πιά να σέ πα-ρακαλέσω να μ' αγαπάς

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
ΥΡΙΕ ντὲ Μοντζομερύ, εἶπε ἡ Ἀρτεμὶς, προσκαλόντας τὸν κόμητα Ἰάκωβο κοντὰ τῆς.

Ἐκεῖνος πλησίασε μὲ τὸ στήθος φουσκωμένο ἀπ' τὴ συγκίνησίν του καὶ χαρῆς τῆς ἀδελφῆς.

— "Ω! πόσο περὶλυτος φαίνεται, κόμης Μοντζομερύ, εἶπε τότε ἡ Ἀρτεμὶς.

— Περὶλυτος μέχρι θανάτου, κυρία.

— Καὶ γιατί αὐτό, Θεέ μου;

— Μήπως τὸ ξέρω καὶ ἐγώ, κυρία μου. Τότε ἡ Ἀρτεμὶς τοῦ Πονατιέ στάθηκε μπροστά σὸν Ἰάκωβο ντὲ Μοντζομερύ καὶ, ῥιχνόντάς του τὰ πὰ φλογερὰ βλέμματά της, τοῦ εἶπε:

— Τὸ ξέρω ἐγώ, κόμης ντὲ Μοντζομερύ, μ' ἀγαπᾷτε.

Ἄλλοτε ἔγινε κατάχλωμος. Ἐπειτα ὅμως, ὀπλισμένος μὲ περισσότερη ἀποφασιστικότητά, ἀπ' ὅση θὰ χρειαζόταν γιὰ νὰ ριχτῇ μόνος ἀνάμεσα σ' ἕναν ἐχθρικό λόχο, ἀπάντησε μὲ φωνὴ σκληρή.

— Ἐ λοιπόν, κυρία! Ναι, σὰς ἀγαπῶ! Τόσο τὸ χειρότερο!

— Τόσο τὸ καλύτερο! ἀπάντησε ἡ Ἀρτεμὶς.

— Πῶς εἶπατε; φώναξε ὁ Μοντζομερύ, τρέμοντας. "Ω! προσέχετε, κυρία! Ἡ Ἀγάπη μου δὲν εἶνε παιχνίδι. Εἶνε μιά ἀγάπη εὐλαγμένη, βαθειά, ἀλλὰ ἀπραγματοποιήσιμη.

— Καὶ γιατί εἶνε ἀπραγματοποιήσιμη; ρώτησε ἡ Ἀρτεμὶς.

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Ἰάκωβος, συγκλονησάμε γιὰ τὴν εὐλαγμένη μου, μὴ δὲν ἔχω μάθει νὰ παῖζω μὲ τὶς λέξεις. Εἶν' ἀλήθεια ὅτι σὰς ἀγαπῶ ὁ βασιλεὺς ἡ δὲ;

— Μ' ἀγαπᾷ, ἀπάντησε ἡ Ἀρτεμὶς, ἀναστενώνοντας.

— Βλέπετε λοιπόν, ὅτι μοῦ ἀπαγορεύετε, ὅχι μόνον νὰ σὰς ἀγαπῶ, ἀλλὰ καὶ νὰ σὰς φανερώσω τὴν ἀγάπην μου.

Στὸ σημεῖο ὅμως αὐτό, ἡ Ἀρτεμὶς τὸν διεκώλυε μὲ προσποιητὴ θλίψη καὶ ἄξιόπρεπτα καὶ τοῦ εἶπε:

— Φάνταζε, κόμης ντὲ Μοντζομερύ, ἂς διασφαιρῶμε, σὰς παρακαλῶ, αὐτὴ τὴ συγκίνησιν.

Καὶ ἀφοῦ χαρτίσθη μνηστὴρ, ἀπομακρύνθηκε, ἀφαιρώντας τὸν δυστυχισμένο κόμητα περιεμένο ἀπὸ χίλια ἀντίθετα συναισθηματα: ἑλπίσιν, ἔρωτα, μῖσος, πόνο καὶ χαρὰ. Ἦξερε λοιπόν ἡ Ἀρτεμὶς τὴ μυστικὴ ἀγάπην ποὺ ἔκλειπε μέσα στὴν καρδιά του γι' αὐτὴν;

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Ἀρτεμὶς τοῦ Πονατιέ ἔλεγε στὴ βασίλισσα Φραγκίσκῳ Α':

— Δὲν ξέρετε, Μεγαλειότητε; Ὁ κόμης Ἰάκωβος ντὲ Μοντζομερύ εἶν' ἐρωτευμένος μαζί μου.

— "Ε! "Ε! ἀπάντησε γελώντας ὁ Φραγκίσκος. Οἱ Μοντζομερύ εἶνε ποτὶ ἀρχαία οἰκογένεια καὶ ἔξ ἴσου σχεδὸν εὐγενεῖς, μὴ τὴν πίστι μου, μ' ἐμένα τὸν ἴδιον. Εἶν' ἐπίσης ἔξ ἴσου γενναῖοι καὶ τρυφεροὶ πρὸς τὶς γυναῖκες...

— Αὐτὰ βοήθατε νὰ μοῦ ἀντιπρῶτε, Μεγαλειότητε; παρατήρησε ἡ Ἀρτεμὶς μὲ πείσμα.

— Καὶ τί θέλατε νὰ σὰς ἀπαντήσω, ἀγαπημένη μου; εἶπε ὁ βασιλεὺς. Μήπως θὰ θέλατε νὰ γίνω ἐχθρὸς μου τὸν Μοντζομερύ, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς, ὅπως καὶ ἐγώ, ἔχει καλὸ γούστο καὶ καλὰ μάτια...

— Ἄν ἐπρόκειτο γιὰ τὴν κυρία ντ' Ἐτάμπ, μνηστὴρ ἡ Ἀρτεμὶς, βαθεῖα περιχαρὴς, δὲν θὰ τὰ λέγατε αὐτά.

Καὶ ἔφυγε. Ὅταν ξαναεἶδε τὸν Ἰάκωβο ντὲ Μοντζομερύ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, τὸν ἔβλεπε κοντὰ τῆς καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐ λοιπόν, κόμης ντὲ Μοντζομερύ, εἰσθε πάντα μελαγχολικός;

— Μάλιστα, κυρία, ἀπάντησε ὁ κόμης ταπεινά. Τώρα μάλιστα εἶμαι ἀκόμα πὺ μελαγχολικός ἀπὸ ἄλλοτε, γιατί τρέμω μήπως σὰς πληγώσω μὲ τὰ λόγια μου...

— "Οχι, δὲν με πληγώσατε, ἀλλὰ με θλίψατε μόνο.

— Ω, κυρία! φώναξε ὁ Ἰάκωβος. Σὰς ἔβλεπα ἐγώ, ὁ ὁποῖος θὰ ἔδινε ἐνθουσιαστικὸν ὅλον μου τὸ αἷμα γιὰ νὰ μὴ χύσετε οὔτε ἕνα δάκρυ.

— Καὶ ὅμως... καὶ ὅμως... ἔκανε ἡ Ἀρτεμὶς. Μοῦ δόσατε νὰ καταλάβω, ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, ὡς εὐνοομένη τοῦ βασιλέ-

ως, νὰ φιλοδοξῶ τὸν ἔρωτα ἐνὸς εὐγενούς...

— "Ω! δὲν ἦσαν αὐτὴ ἡ σκέψις μου. Ἦθελα νὰ σὰς πῶ μὴ ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ μ' ἀγαπήσετε, ἐφόσον ὁ βασιλεὺς σὰς ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀγαπᾷτε.

— Ὁ βασιλεὺς δὲν μὲ ἀγαπᾷ καὶ οὔτε καὶ ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ, εἴτε ἡ Ἀρτεμὶς.

— Θεέ μου! φώναξε ὁ Μοντζομερύ. Τότε λοιπὸν μπορεῖτε νὰ μ' ἀγαπήσετε.

— Μπορὸ νὰ σὰς ἀγατήσω, ἀπάντησε γελῶσα ἡ Ἀρτεμὶς, μὴ δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ σὰς πῶ, ὅτι σὰς ἀγαπῶ.

— Καὶ γιατί, κυρία;

— Γιὰ νὰ σώσω τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα μου, ἔγινε εὐνοομένη τοῦ βασιλέως, μὴ γιὰ νὰ σώσω τὴν τιμὴν μου, δὲν μπορῶ νὰ γίνω καὶ δική σου.

— "Ω! κυρία! φώναξε ὁ Ἰάκωβος. Τί σημασία ἔχουν ἡ τιμὴ καὶ τὸ κόσμον περὶ τῆς. Γιὰ μένα, ὀλεσθῆναι ἢ οὐκοῦν ἀποσεῖ. Τρεῖς μῆνες τώρα δὲν ζῶ παρὰ γιὰ νὰ σὰς βλέπω, Σὰς ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ φλόγα μῆς πρώτης ἀγάπης. Ἡ θεία ὁμορφιά σου μὲ θάβει καὶ μ' ἀναστατώνει. Ἄν μ' ἀγαπάτε, δώστε σὰς ἀγαπῶ, γιὰ τὴν κόμησάν σου ντὲ Μοντζομερύ, γιὰ τὴν κόμησάν σου...

— Εὐχαριστῶ, κόμης, ἀπάντησε ἡ Ἀρτεμὶς ὀρθοειμένως. Ἡ θηκάριά μου μὴ γὰρ εὐγενὴς αὐτὰ λόγια σου. Σὰς ἐνθουσιάζει, Μοντζομερύ, ὅτι τὸ πρᾶνόν σου καὶ τὸ λευκὸ εἶνε τὰ χροῖματά σου.

Ὁ Ἰάκωβος, τρελλὸς ἀπὸ τὴν εὐτυχία του, φίλησε τὸ λευκὸ χεῖρ τῆς Ἀρτεμίδος, πὺ περιφρονῶν καὶ πὺ χαριζόμενος, παρὰ ἂν τοῦ ἔσαν προσφύει τὸ λαμπρότερον στέμμα τοῦ κόσμου.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Φραγκίσκος ἂς παρατήρησεν στὴν Ἀρτεμίδα, ὅτι ὁ πρῶτος λόγος τῆς εἶχε ἀρχίσαι νὰ φησὶ δημοσίᾳ τὰ χροῖματά της.

— Δὲν εἶνε δικαίωμα τοῦ Μεγαλειότητος, ἀπάντησε ἐκεῖνη, καρφώνοντας τὴ διαπεραστικὴ τῆς βλέμμα στὸν βασιλέα.

Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τὸν ἀπαγορεύω νὰ φέρῃ τὰ χροῖματά μου, τὴ στιγμή ποὺ μοῦ προσφέρει τὸ δώματό του;

— Ἀλήθεια; ρώτησε ὁ βασιλεὺς.

— Ἀληθστάτα, Μεγαλειότητε, ἀπάντησε ἡ δούκισσα, ἡ ὁποία νόμισε γιὰ μιά στιγμή, ὅτι ἡ ἑλπίς θὰ ἔκλειπε καὶ πάλι στὴν καρδίᾳ τοῦ βασιλέως τὸν ἔρωτά του πρὸς αὐτή.

— Ἀφοῦ εἶπε ἔτσι, κυρία, εἶπε τότε ὁ βασιλεὺς, μποροῦμε νὰ προσφύει με ὡς χαριζόμενος ὅσον ἀγαπᾷ καὶ κόμητα τὴ θέσιν τοῦ μεγάλου ἀντιπροέ-

— Ὁποῖα εἶνε καὶ ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ ντὲ Μοντζο, ὁ πρῶτος σὰς ἀγαπῶν.

— Καὶ ὁ κόμης μπορεῖ νὰ τὴν δεχθῇ ἀπάντησε περηφάνως ἡ Ἀρτεμὶς, γιατί θὰ τοῦ εἶμαι πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη ἐν ζῶντος καὶ δὲν θὰ προδώσω τὴν πίστι μου γιὰ ὅλους τοὺς βασιλεῖς τῆς οὐρανῆς.

Ὁ βασιλεὺς ἰσχυρίσθη χαμογελώντας καὶ ἀπομακρύνθηκε, χωρίς ν' ἀποστήσει τίποτε. Ἀγαπᾷσε ποτὶ τὴν νεανίδα καὶ τὸν ἔρωτα.

Ἡ φιλοδοξία Πονατιέ, μὲ τὸ πείσμα μέσα στὴν καρδίᾳ της, ἔλεγε τὴν ἴδιαν μέρα σὸν μεθυμένο ἀπὸ ἔρωτα Ἰάκωβο ντὲ Μοντζομερύ:

— Γενναῖε μου κόμης, εὐγενεῖ μου Μοντζομερύ, σ' ἀγαπῶ!

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ πρῶτον φίλημα.

XIX

ΠΩΣ Ο ΕΡΡΙΚΟΣ Β' ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΗ ΖΩΝΤΑΝΟΝ ΑΚΟΜΑ, ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

Ὁ γάμος τῆς Ἀρτεμίδος καὶ τοῦ κόμητος ντὲ Μοντζομερύ ὀρίστηκε νὰ γίνῃ μετὰ τρεῖς μῆνες. Οἱ μῆνες ὅμως αὐτὰ περῶσαν καὶ ὁ γάμος δὲν ἔγινε. Ἐν τούτοις, ὁ κόμης ἦταν περισσότερο ἐρωτευμένος ἀπὸ ποτὲ. Ἡ Ἀρτεμὶς ὅμως ἀνέβαινε ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέραν τὴν πραγματικότητι τῆς ὑποσχέσεώς της.

Τὸ ἔκανε αὐτὸ, γιατί λίγο καὶ μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγήσαμε παραπάνω, προσέφερε πόσον φλογερὰ ἦσαν τὰ βλέμματά της καὶ τὴν ἔρωτα ὅπως τὴ συναντοῦσε, ὁ νεαρὸς διάδοχος τοῦ Φραγκίσκου Β'.

Τὰ βλέμματά αὐτὰ ἔκαναν νὰ ἑσπέρουν κανονικῶς ὁ ἑρρικος Β'.

Τὸ ἔκανε αὐτὸ, γιατί λίγο καὶ μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγήσαμε παραπάνω, προσέφερε πόσον φλογερὰ ἦσαν τὰ βλέμματά της καὶ τὴν ἔρωτα ὅπως τὴ συναντοῦσε, ὁ νεαρὸς διάδοχος τοῦ Φραγκίσκου Β'.

Τὸ ἔκανε αὐτὸ, γιατί λίγο καὶ μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγήσαμε παραπάνω, προσέφερε πόσον φλογερὰ ἦσαν τὰ βλέμματά της καὶ τὴν ἔρωτα ὅπως τὴ συναντοῦσε, ὁ νεαρὸς διάδοχος τοῦ Φραγκίσκου Β'.

Τὸ ἔκανε αὐτὸ, γιατί λίγο καὶ μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγήσαμε παραπάνω, προσέφερε πόσον φλογερὰ ἦσαν τὰ βλέμματά της καὶ τὴν ἔρωτα ὅπως τὴ συναντοῦσε, ὁ νεαρὸς διάδοχος τοῦ Φραγκίσκου Β'.

Τὸ ἔκανε αὐτὸ, γιατί λίγο καὶ μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγήσαμε παραπάνω, προσέφερε πόσον φλογερὰ ἦσαν τὰ βλέμματά της καὶ τὴν ἔρωτα ὅπως τὴ συναντοῦσε, ὁ νεαρὸς διάδοχος τοῦ Φραγκίσκου Β'.

Τὸ ἔκανε αὐτὸ, γιατί λίγο καὶ μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγήσαμε παραπάνω, προσέφερε πόσον φλογερὰ ἦσαν τὰ βλέμματά της καὶ τὴν ἔρωτα ὅπως τὴ συναντοῦσε, ὁ νεαρὸς διάδοχος τοῦ Φραγκίσκου Β'.

Τὸ ἔκανε αὐτὸ, γιατί λίγο καὶ μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγήσαμε παραπάνω, προσέφερε πόσον φλογερὰ ἦσαν τὰ βλέμματά της καὶ τὴν ἔρωτα ὅπως τὴ συναντοῦσε, ὁ νεαρὸς διάδοχος τοῦ Φραγκίσκου Β'.

Τὸ ἔκανε αὐτὸ, γιατί λίγο καὶ μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγήσαμε παραπάνω, προσέφερε πόσον φλογερὰ ἦσαν τὰ βλέμματά της καὶ τὴν ἔρωτα ὅπως τὴ συναντοῦσε, ὁ νεαρὸς διάδοχος τοῦ Φραγκίσκου Β'.

Τὸ ἔκανε αὐτὸ, γιατί λίγο καὶ μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγήσαμε παραπάνω, προσέφερε πόσον φλογερὰ ἦσαν τὰ βλέμματά της καὶ τὴν ἔρωτα ὅπως τὴ συναντοῦσε, ὁ νεαρὸς διάδοχος τοῦ Φραγκίσκου Β'.

Τὸ ἔκανε αὐτὸ, γιατί λίγο καὶ μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγήσαμε παραπάνω, προσέφερε πόσον φλογερὰ ἦσαν τὰ βλέμματά της καὶ τὴν ἔρωτα ὅπως τὴ συναντοῦσε, ὁ νεαρὸς διάδοχος τοῦ Φραγκίσκου Β'.

Τὸ ἔκανε αὐτὸ, γιατί λίγο καὶ μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγήσαμε παραπάνω, προσέφερε πόσον φλογερὰ ἦσαν τὰ βλέμματά της καὶ τὴν ἔρωτα ὅπως τὴ συναντοῦσε, ὁ νεαρὸς διάδοχος τοῦ Φραγκίσκου Β'.

Τὸ ἔκανε αὐτὸ, γιατί λίγο καὶ μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγήσαμε παραπάνω, προσέφερε πόσον φλογερὰ ἦσαν τὰ βλέμματά της καὶ τὴν ἔρωτα ὅπως τὴ συναντοῦσε, ὁ νεαρὸς διάδοχος τοῦ Φραγκίσκου Β'.

Τὸ ἔκανε αὐτὸ, γιατί λίγο καὶ μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγήσαμε παραπάνω, προσέφερε πόσον φλογερὰ ἦσαν τὰ βλέμματά της καὶ τὴν ἔρωτα ὅπως τὴ συναντοῦσε, ὁ νεαρὸς διάδοχος τοῦ Φραγκίσκου Β'.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΜΑΗ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

(Τοῦ LECONTE DE LISLE)

Τοῦ Μᾶη τὰ τριαντάφυλλα ἀπάνω στὸ κλωνάρι, τὰ γαστριμύ, τῆς λευκῆς τῆς ἀνθῆς τὰ δροσάτα, δὲν ἔχουν μῦρον πὺ γλυκὺ, δὲν ἔχουν τόση χάρι σὺν τῇ δικῇ σου τὴν πνοῇ, γλυκεῖα γαλανομάτα.

Κοράλλι εἶνε τὰ χεῖλῃ σου, τὸ γέλιο σου στὴ χάρι περὰ τὸν ἥχο τοῦ νεροῦ στὰ χόρτα τὰ δροσάτα, τῆς λευκῆς σὺν τῇ κοινῇ τ' ἀγέρῃ τὸ κλωνάρι, καὶ τοῦ πονηροῦ ποὺ τραγουδεῖ γιὰ σέ, γαλανομάτα.

Ἄλλ' ὅμως τοῦ τριαντάφυλλου τὸ μῦρον σὺν κλωνάρι, ὁ ἀνεμὸς στῆς λευκῆς τὰ φύλλα τὰ δροσάτα, καὶ τὸ προερχόμενο νερὸ ποὺ τραγουδεῖ μὲ χάρι εἶνε ἀπὸ σέ πὺ σταθερὰ, καμὴ γαλανομάτα.

Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔφυγε μὲ σέ, γαλανομάτα, τὸ φύλλο ἀπ' τὰ χεῖλῃ σου ποὺ ἔχουν τόση χάρι, τὸ μῦρον τὰ τριαντάφυλλα ἔχασαν τὰ δροσάτα καὶ τ' ἀνθῆς τῆς ἡ λευκῆς σὺν τῇ κοινῇ τ' ἀγέρῃ τὸ κλωνάρι.

Καὶ τὸ πονηρὸ δὲν τραγουδεῖ γιὰ σέ, γαλανομάτα, ἀνάμεσα στῆς λευκῆς, σπυρὸν ῥόδου τὸ κλωνάρι, οὔτε ραδίζει περὶ ἡ αἰγὴ στὰ χόρτα τὰ δροσάτα, δὲν κελαρύζει τὸ νερὸ τοῦ λιβαδιοῦ μὲ χάρι.

Ἀμποτε, πεταλούδα ἐσύ, ἐλίσθησθαι στὴ χάρι, νὰ ξαναγυρίσεις σέ μὲ, γλυκεῖα γαλανομάτα, καὶ θάξῃ πάλι ἡ λευκῆς τ' ἀνθῆς τῆς τὰ δροσάτα καὶ μῦρον τὰ τριαντάφυλλα τοῦ Μᾶη σὺν κλωνάρι.

(Τοῦ LECONTE DE LISLE)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ

(Τοῦ OMAR KAHAM)

Σιντράφοι, νὰ μὲ στείλετε ἀπὸ μνηστὴρ μοσχοκαπνισμένο μὲ χυμὸ ἀπὸ κλῆμα, καὶ νὰ μὴν εἶνε θλίψη. Νάνα παρηγόρι.

Νὰ κοιμηθῇ μὲ τὰ τραγούδια τῆς ζωῆς ποὺ λέγαμε κρατώντας τὸ ποτήρι. Φίλος σὺν τῷ ἄνδρῳ ἂν ἔσθῃ νὰ μὲ κραθῇ, παρακαλῶ τὸ δρόμο του ν' ἀλλάξῃ, καὶ ἂς πάει πρὸς τὴν ταβέρναν! Προσοχή μὴ μὲ πατήσῃ μόνον μέσ' στὴ σκάνη τοῦ κατωφλιοῦ της. Κι' ἔννοια του, μονάχος δὲν (θὰ πῇ).

Σκάνη θὰ νάμα, ἀλλὰ θὰ νάμα καί.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥ

(Τοῦ A. LAMARTINE)

Πῶς θυμάμαι τὴ μεγάλη τὸν χωριὸν βαλάντιδα, ποὺ σὺν ἴσῳ τῆς τὰ κατὸν τόσα δεινὰ ἔχω πλάσει ποὺ παῖδνα τῶν βαθεῖα μέσα στὴν καρδίᾳ, ναι, θαύματα, μέγας δὲν καὶ πᾶσι με ἀπελάσει.

Πόσο ἤθελα νὰ τρέξω μὲσ' ἀπὸ πρᾶνα λευκάδια καὶ τὴ δική μου νὰ σὺν εἰς τὴν κορυφαλὴν βοῆν, Πόσο ἤθελα, νὰ βλέπω σὺν γυροῦν τὰ κατὰ δταν βασιλῆς, ὁ ἦμος κρυφονέμει πρὸς τὴ δύσι.

Σὰ νὰ βλέπω τὸ μεγάλο καὶ ψηλὸ κορυφαλὸ καὶ τὸ θλιβερὸ τραγούδι σὰ νὰ γυροῦν τοῦ γυνὸν μὲ καρδίᾳ λαχταρισμένη σ' ἀποθήκη χωριὸ καὶ σὲ καὶ ἐλπίσιν σου τὴν καρδίᾳ μου δέχουν πόνοι.

Μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου ξανακρῶ τὸ πατρίδα μὲ τὴν κατάσταση τοῦ καὶ μὲ τὴν τριαντὴ μοῖρα, ποὺ στὴ σκάνη τοῦ πόνου πρῶτον νομίζω παιδί καὶ μὲ ἀγέρῃ τὸ πόθος καὶ μὲ πλάνεσε ἡ χαρὰ.

Ἄ, πατρίδα! ἀγαπημένη, σὲ θυμάμαι καὶ δακρύζω καὶ μὲσ' ἐν σὲ θυμάμαι καὶ τὰ παιδικὰ μου χρόνια. Ξενητὴ, λῶσε τὰ χεῖρά σου. Νὰ μοσχοπύκναι ἀπὸ ἀνταρξία ἕνα σκέλεός σου... τὸ Χάρος! ἡ ζωὴ δὲν εἶν' αἰώνια.

Ἄ! πατρίδα, σὲς βοήθα καὶ σὲ μένα νὰ γυροῦν καὶ σὲ ἀγέρῃ χροῖμα σου τὸ καλὸν μου ν' ἀνοῖξω καὶ ἐκεῖ μετὰ καὶ πόθος, καὶ δεινὸν νὰ πνέξω καὶ ἀπὸ πόνου κορυφαλὸν τὸ κορυφαλὸν μου νὰ οἰξῶ.

ΑΠΟΠΑΣΜΑ

(Τοῦ ENTICAR POE)

Ἀναπαύσθηκα μὲσ' ἐν μένῃ ἡ ἀγάπη ἀκόμα, σὲς ἐρημὸς γυρίζοντας καὶ τὰ παρθένα δύση, μ' ἀσπὶδα τῆς τὸ αἶμα μου μὲσ' ἀπὸ βαρὺ χειμῶνα.

Κι' ὅταν ὁ ἦμος ἔρχεται νὰ μὲς χαρογέλισθαι, τὸ κεφάλαιό ἀσπρῶν νὰ δῇ τὰ σπῆλαια πλάτια, καὶ ἔδωκα ἐγὼ τὸν οὐρανὸν μέσ' ἀπὸ τὴν μάτια.

Ἄ! πατρίδα, σὲς βοήθα καὶ σὲ μένα νὰ γυροῦν καὶ σὲ ἀγέρῃ χροῖμα σου τὸ καλὸν μου ν' ἀνοῖξω καὶ ἐκεῖ μετὰ καὶ πόθος, καὶ δεινὸν νὰ πνέξω καὶ ἀπὸ πόνου κορυφαλὸν τὸ κορυφαλὸν μου νὰ οἰξῶ.

Ἄ! πατρίδα, σὲς βοήθα καὶ σὲ μένα νὰ γυροῦν καὶ σὲ ἀγέρῃ χροῖμα σου τὸ καλὸν μου ν' ἀνοῖξω καὶ ἐκεῖ μετὰ καὶ πόθος, καὶ δεινὸν νὰ πνέξω καὶ ἀπὸ πόνου κορυφαλὸν τὸ κορυφαλὸν μου νὰ οἰξῶ.

Ἄ! πατρίδα, σὲς βοήθα καὶ σὲ μένα νὰ γυροῦν καὶ σὲ ἀγέρῃ χροῖμα σου τὸ καλὸν μου ν' ἀνοῖξω καὶ ἐκεῖ μετὰ καὶ πόθος, καὶ δεινὸν νὰ πνέξω καὶ ἀπὸ πόνου κορυφαλὸν τὸ κορυφαλὸν μου νὰ οἰξῶ.

Ἄ! πατρίδα, σὲς βοήθα καὶ σὲ μένα νὰ γυροῦν καὶ σὲ ἀγέρῃ χροῖμα σου τὸ καλὸν μου ν' ἀνοῖξω καὶ ἐκεῖ μετὰ καὶ πόθος, καὶ δεινὸν νὰ πνέξω καὶ ἀπὸ πόνου κορυφαλὸν τὸ κορυφαλὸν μου νὰ οἰξῶ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΛΙΝΑΣ

ΤΥΧΗ, φτωχή Λίνα!...

Η φτώχεια δεν φάνηκε καθόλου στοργική μητέρα γι' αυτήν. Απεναντίας, της φέρεται σαν μια άπονη μητέρα. Δεν την σκόπευε με καμιά χάρη, με καμιά όμορφιά. Δεν της έδωσε ούτε όμοιο σώμα, ούτε όμοιο πρόσωπο. Το μόνο καλό που της είχε δώσει, ήταν ένα ζευγάρι μάτια πολύ γλυκά, πολύ εκφραστικά. Μα όλα τ' άλλα, στόμα, μύτη, μέτωπο, σώμα, χέρια, πόδια, ήταν τόσο άκαιρα, τόσο άχρηστα, τόσο άσχημα!...

Όλοι φώναζαν τη Λίνα: το «Άσχημο κορίτσο».

Κι' η φτωχή είχε συνήθειο πειράζει να το όνομα. Και δεν της έκανε κατ' όλην εντύπωση. Είχε συνήθειο να είναι άσχημη και να τ' άκούει αυτό απ' όλο τον κόσμο.

Όμως όταν έγινε είκοσι χρόνων, το «Άσχημο κορίτσο» άρχισε να λυγίζει γιατί δεν ήταν όμορφη. Ω, δεν ήθελε να είναι και πολύ όμορφη. Νά, θα της έφτανε να ήταν λίγο νόστιμη, σαν μερικά κορίτσια της ηλικίας της. Τότε θα της γλυκομιλούσε ο Έρνέστος και θα καταδεχόταν να την προσκαλέσει να χορεύει μαζί του.

Ο Έρνέστος. Ήταν τόσο όμορφος, όσο η Λίνα ήταν άσχημη.

Είχε ένα κομμάτι χυτό σαν τα κομμάτια των άρχων θεών, και το πρόσωπό του ακτινοβολούσε από την πολλή όμορφιά. Τα μάτια του έλαμπαν σαν φωτεινά ζωντανά σμαράγδια, το στόμα που ήταν το ωραιότερο στόμα του κόσμου, κι' η φωνή του είχε μια παράξενη γλυκύτητα, που μεθούσε τις καρδιές των γυναικών.

Κι' αυτόν τον όμορφο, τον χαριτωμένο, τον θαυμάσιο άνδρα, αυτόν που ήταν ο χαριτωμένος των ωραιότερων γυναικών, τόλμησε να τον ερωτευτεί η Λίνα, το «Άσχημο κορίτσο».

Τι έφτασε η φτωχή;

Τι έφτασε αν τον αγάπησε;

Ήταν τόσο όμορφος, τόσο χαριτωμένος!

Κι' η φωνή του, η γλυκύτητα της καρδιάς του, η φωνή, μεθούσε και την καρδιά της Λίνας, όπως και τις καρδιές των άλλων γυναικών.

Μά η Λίνα δεν τον αγαπούσε μόνο σαν έναν όμορφο άνδρα, τον αγαπούσε συγχρόνως σαν Θεό.

Ήταν γι' αυτή κάτι το άφθαστο, κάτι το ιδανικό, το θείο. Και γι' αυτό, ποτέ της δεν τόλμησε να ονειρευτεί πως ήταν δυνατόν να τη στείλει μέσα στην αγκαλιά του ο Έρνέστος. Ποτέ!...

Πώς ήταν δυνατόν, αυτός ο θεϊκός όμορφος, να ποθήσει, έστο και γι' αυτή, μια τόσο άσχημη γυναίκα;

Απότομο, όταν τον έβλεπε κάθε τόσο να μιλάει γλυκά με καμιά νόστιμη γυναίκα, ποτούσε βουβή κι' έλεγε με το νου της:

«Θέει μου, γιατί μ' έκανε τόσο άσχημη».

Η Λίνα δεν είχε πει σε κανένα πως αγαπούσε τον Έρνέστο. Είχε κρυμμένο μέσα στο βρόχο της καρδιάς της το μυστικό της, σαν ένα πολύτιμο μαργαριτάρι μέσα στα βάθη της θάλασσας.

Αλλάστε, για πολλήν καιρό ντροπιάσαν και στον ίδιο της άκοιμο τον εαυτό να ομολογήσει ένα τέτοιο πράγμα.

Την πρώτη φορά που ένοιωσε πως αγάπαι τον Έρνέστο, ξεκίνησε ναρκωτικά.

Μά σαγιά-σαγιά, ο πόθος της μαλάκωσε. Ήρθε στον εαυτό της. Και της έφτασε πειράζει να βλέπει τον Έρνέστο, έστο και από μακριά κάποτε, και να δέχεται τον χαριστικό του. Ένα χαριστικό τυπικό, αδιάφορο και κάποτε βιασμένο. Αλλά της άρεσε...

Όταν της έλεγε: «—Καλημέρα» ο αγαπημένος της, η Λίνα ήταν τρισευχαρισμένη. Η ημέρα της φαινόταν γεμάτη φως, κι' ήταν άκοιμο τα σύννεφα σκέπασαν βαρύνον τον ουρανό.

Πολλές φορές, η φίλη της έβλεπαν ορεκτική και ονειροπόλο τη Λίνα και την πείραζαν και τη ρωτούσαν:

—Μήπως είσαι ερωτευμένη, Λίνα;

Κι' εκείνη, προσπαθώντας να κρύψει την ταλαιψία της, απαντούσε:

—Τί λέτε!... Έγώ ερωτευμένη; Ο Θεός να φυλάξει!...

Θα ήταν πολύ άστοχο να ερωτηθεί εγώ, το «Άσχημο κορίτσο».

Ήθελε να είναι πάντα μόνη, για να μπορεί να δίνεται άνετα στη μυστική ερωτική της έστια.

Το μυστικό της σαγιά-σαγιά έγινε η δύναμή της, η χαρά της, ο θησαυρός της. Της φαινόταν, ότι αν το έλεγε σε κανένα, θα έχανε

την ίδια της τη ζωή.

Και περνούσε έτσι ο καιρός. Όταν μια μέρα, κάποια φίλη της είπε στη Λίνα, έντελώς ξεφυγα, έντελώς ανέλυστα:

—Ξέρεις, Λίνα; Ο Έρνέστος άρραβωνιάζεται.

Η Λίνα έγινε χλωμή σαν νεκρή, έβαλε το χέρι της στην καρδιά της, σαν να ήθελε να συγκρατήσει τη ζωή που της έφευγε, κι' έπεσε σάπια λιποθυμισμένη.

Όταν συνήλθε, είδε ένα σωρό πρόσωπα μαζεμένα γύρω της να την κοιτάζουν με όλο και με κάποια ειρωνεία.

Όλοι αυτοί μύτευαν πειράζει το μυστικό της. Είχε προδοθεί!...

Κι' ως το βράδυ, όλη η μικρή πόλη ήξερε, ότι το «Άσχημο κορίτσο» ήταν ερωτευμένο με τον Έρνέστο. Κι' όλοι—όλοι γελούσαν εις βάρος της.

Μά πιο πολύ απ' όλους γέλασε ο Έρνέστος, όταν τώμασε. Και μαζί του γέλασε κι' η άρραβωνιαστική του, η όμορφη Ρόζα.

Το «Άσχημο κορίτσο» δεν άδωνε τώρα πειράζει παρά ειρωνείες, και νιγημούς, λόγια, γελάκια πάνω και χαρκαλάκια.

Κι' η μητέρα της άκοιμο η ίδια της είπε μια μέρα:

—Είχε πειράζει να αγάπαι τον Έρνέστο.

Ήταν πειράζει αλήθεια. Μά τί έφτασε αυτή; Τι έφτασε η φτωχή η Λίνα; Ήθελε να μην τον αγαπά πειράζει, μά δεν μπορούσε να νικήσει την αγάπη της, δεν μπορούσε...

Και μια μέρα... Μια μέρα, καθώς η Λίνα πήγαινε μόνη, πειράζει το βράδυ, στην έσοχη, συνάντησε έξω από το σπίτι του τον Έρνέστο, μόνον κι' αυτόν.

Η καρδιά της χιτίστηκε δυνατά, πολύ δυνατά. Η άγασα της κόπαιε...

Κι' όταν ο Έρνέστος στάθηκε έξω από το σπίτι της, η φτωχή η Λίνα νόμισε, ότι θα λιποθυμούσε. Μά δεν λιποθύμησε. Κι' άδωνε τον Έρνέστο να της λέει:

—Δεσποίνης Λίνα... Γιατί δεν άπαισες να σ' είπα χαριστικό μου; Δεν άκούσες ποτέ μου τον Έρνέστο να της λέει:

—Καλημέρα σας, φιθύρισε η Λίνα και ξεκίνησε να φύγει.

Μή φεύγατε, της είπε ο Έρνέστος. Θέλω να μείνω λίγη ώρα μαζί σας. Τι βράδυ που είναι το μάτια σας!...

Και την κάπαιε γλυκά κατ'άστα.

Η Λίνα μέδωσε από χαρά. Ήξερε πως το μόνο όμορφο που είχε, ήταν τα μάτια της. Και χαμογέλασε.

—Ναι, είναι όμορφα τα μάτια σας, είπε πειράζει ο Έρνέστος. Μά δεν είναι μόνο τα μάτια σας όμορφα. Είναι όμορφο και το στόμα σας. Είσατε πολύ όμορφη, δεσποίνης Λίνα!...

Η Λίνα ένοιωσε έναν δυνατό πόνο στην καρδιά. Κατάλαβε, ότι ο Έρνέστος την έφαινε πειράζει.

Και θέλησε να φύγει, να φύγει μακριά από τον φιλάρετρο, τον επιπόλο, τον αλκο αυτόν άνδρα. Μά δεν μπορούσε να πάει ούτε ένα βήμα. Έτρεμε όλη και παρ' όλο το πόνο που άισθανόταν για τα είρηνα λόγια του, ένοιωσε τον εαυτό της αγκυλωμένης στην γοητεία του. Ήταν τόσο όμορφος πάντα, αν και σκληρός, και η φωνή του ήταν τόσο γλυκή.

—Λοιπόν, ξεκολούθησε ο Έρνέστος, γιατί δεν μου μιλάτε; Μου είπαν πως μ' αγαπάτε. Δεν είναι αλήθεια; Είναι ψέμα; Διάβολε!...

Τότε άδωνε η φτωχή η καμένη μου η άρραβωνιαστική. Ωστόσο, αν το ήξερα από πρίν, ότι μ' αγαπάτε, δεν θ' άρραβωνιάζομουν με τη Ρόζα.

Η Λίνα, μεθυσμένη πάντα απ' τη φωνή του, φώναξε:

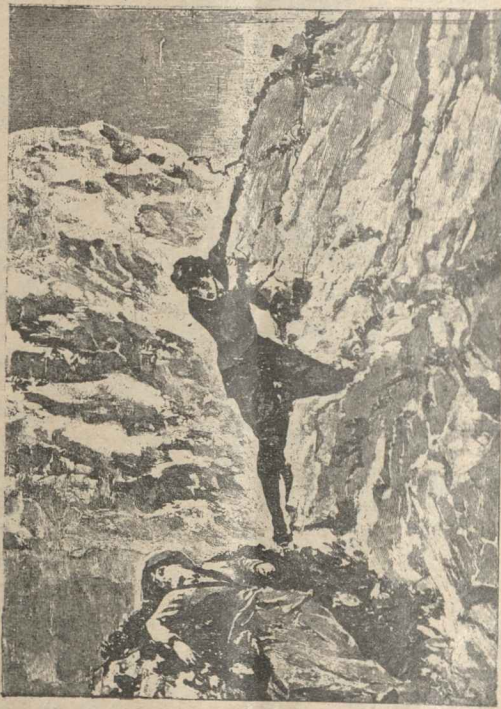
—Ναι. Σας αγαπώ!... Σας αγαπώ, κι' άς είστε ένας τόσο όμορφος κι' εγώ τόσο άσχημη!... Σας αγαπώ κι' άς με είρηνεύετε!...

Έτρεμε όλη τη στιγμή αυτή. Ήταν όμορφη, θα μπορούσε να πει κανείς.

Κι' ο Έρνέστος, μιν ξέροντας καλά—καλά τί να κάνει, την πήρε στην αγκαλιά του. Και σαν να τον μαγνήτισσε το φτωχό έντελώς ερωτευμένο κορίτσι, σαν να έξευσε την άσχημία του στη θερμή του έπαφ, το έφαιε έπάνω στο στήθος του κι' έσπαινε και φίλασε τα άσχημα, τα άρραβωνιαστικά και κόκκινα χείλη της Λίνας, τα δώδεκα από τον πόνο και τον έρωτα.

Κι' η Λίνα, ξεκινώντας κι' αυτή τα πάντα, του άνταπέδωσε το φίλημα του.

Κι' ήταν το φίλημα εκείνο μια άπείραστη στιγμή εδδαμίας για

Είδε πάνω σ' ένα βράχο το φτωχό σωματάκι της Λίνας, συντρεμμένο, χωρίς πνοή ζωής!...

κειά, όσο είρηνα κι' αν ήταν τα λόγια του.

—Λοιπόν, ξεκολούθησε ο Έρνέστος, γιατί δεν μου μιλάτε; Μου είπαν πως μ' αγαπάτε. Δεν είναι αλήθεια; Είναι ψέμα; Διάβολε!...

Τότε άδωνε η φτωχή η καμένη μου η άρραβωνιαστική. Ωστόσο, αν το ήξερα από πρίν, ότι μ' αγαπάτε, δεν θ' άρραβωνιάζομουν με τη Ρόζα.

Η Λίνα, μεθυσμένη πάντα απ' τη φωνή του, φώναξε:

—Ναι. Σας αγαπώ!... Σας αγαπώ, κι' άς είστε ένας τόσο όμορφος κι' εγώ τόσο άσχημη!... Σας αγαπώ κι' άς με είρηνεύετε!...

Έτρεμε όλη τη στιγμή αυτή. Ήταν όμορφη, θα μπορούσε να πει κανείς.

Κι' ο Έρνέστος, μιν ξέροντας καλά—καλά τί να κάνει, την πήρε στην αγκαλιά του. Και σαν να τον μαγνήτισσε το φτωχό έντελώς ερωτευμένο κορίτσι, σαν να έξευσε την άσχημία του στη θερμή του έπαφ, το έφαιε έπάνω στο στήθος του κι' έσπαινε και φίλασε τα άσχημα, τα άρραβωνιαστικά και κόκκινα χείλη της Λίνας, τα δώδεκα από τον πόνο και τον έρωτα.

Κι' η Λίνα, ξεκινώντας κι' αυτή τα πάντα, του άνταπέδωσε το φίλημα του.

Κι' ήταν το φίλημα εκείνο μια άπείραστη στιγμή εδδαμίας για

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΗΘΟΠΩΝ

Η ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΙΑΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΔΟΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ

(Σελίδες απ' το βιβλίο της λαίδης Ντάφφ Γκέρντον «Διακρίσεις και Άδιακρίσεις»)

ΑΝΕΝΑΣ μεγάλος άνθρωπος δεν έχει μυστικά απ' τον καιροί του και καμιά γυναίκα απ' τη μοδίστα της, λέει ένα παλιό λαϊκό γονιμικό. Γι' αυτό και τ' Απομνημονεύματα που έξεδωσε τελευταία η διάσημη Άγγλις μοδίστα λαίδη Ντάφφ Γκέρντον με τον τίτλο «Διακρίσεις κι' Άδιακρίσεις», είναι απ' τα πιο ενδιαφέροντα βιβλία που βγήκανε τον τελευταίο καιρό.

Η λαίδη Γκέρντον άνηκε σε μια απ' τις γνωστότερες οικογένειες της Άγγλιας. Είναι αδελφή της Ξακουστής συγγραφέως Έλντορ Γκλίν και ούζωνος του λόρδου Ντάφφ Γκέρντον.

Ήταν νέα άκοιμο όταν έχασε τον άντρα της. Κι' επειδή βρέθηκε μετά τον θάνατο του κυριαρχικώς ξετιναγμένη άκοιμικώς, άναγκάστηκε να έρραβωθεί για να συντήρηση τον εαυτό της και το μικρό κοριτσάκι της. Σκέφτηκε τότε να εκμεταλλευτεί το καλλιτεχνικό γούστο που είχε, και ίδρυσε στο Λονδίνο ένα μοδιστράδικο που πούλη γρήγορα, χωρίς στις γνωριμιές της, γίνηκε ένα απ' τα μεγαλύτερα κι' άριστοκρατικότερα της άγγλικής πρωτεύουσας. Άρ- γότερα άδωσε και δύο άποκαταστήματα, ένα στο Παρίσι κι' ένα στη Νέα Υόρκη, τα όποια άπο- κτήσανε έπεις μεγάλη πελατεία μεταξύ της άνω- τέρας κοινωνίας των δύο αυτών μεγαλούπο- λεων.

Η λαίδη Ντάφφ Γκέρντον είναι η τακτική μοδίστα της βασιλίσσης της Άγγλιας και όλων των θηλικών μελών της άγγλικής βασιλικής οικογε- νείας, της βασιλίσσης της Ισπανίας και των κορι- τσιών της, και πολλών άλλων πριών και νυν βα- σιλεσιών και πριγκιπισσών της Εδρότης. Έξέ- λει, μεταξύ των πελατιών της ήσαν κατ'άκαρτος και η πιο Ξακουστή καλλιτέγνης της Εδρότης και της Αμερικής, όπως λόγον χάρη η Σάρα Μερνάρ, η φημισμένη Έλλεν Τέερν που δικαίως έθεωρείτο η Άδως της Άγγλιας, η Γκάμπρι Ντε- λίδ, η Μαίρη Πίκφορντ, η Έσθωρα Ντοίχαν κι' ένα σωρό άλλες.

Για την καμιά απ' αυτές η λαίδη μοδίστα δη- γύει στο βιβλίο της περιεργα, ενδιαφέροντα κι' άγνωστα περιστατικά της ζωής των.

Η Σάρα Μερνάρ, λόγον χάρη, μια μέρα πού η λαίδη Γκέρντον, μαζί με τις βοηθούς της, τη βασάνιζε κυριαρχικώς στην πρόβα μιας τοιαύτης, προσπαθώντας να την κινή δσο το δυνατόν κυριότερη, της φώναζε με τη χαριτωμένη της ά- γέλεια:

—Όχι! Το παρακάνατε... Μην προσπαθείτε να με κάνετε να ξεγύσω πως είμαι μια άσχημη γοιά. Το ξερω καλά πως είμαι άσχημη. Μά η ά- σχημία μου δεν μ' έμποδίζει καθόλου στη δουλειά μου. Δεν μ' έμποδισε ούτε σ' αυτή την έπιτυρία μου. Και στη νεότητά μου, από μικρό κορίτσι ά- κόμη, ήμου άσχημη. Κι' όμως είχα τόσες ερωτι- κές έπιτυχίες, περισσότερες από κάθε άλλη γυ- ναίκα.

Η λαίδη Γκέρντον, μαζί με τις βοηθούς της, τη βασάνιζε κυριαρχικώς στην πρόβα μιας τοιαύτης, προσπαθώντας να την κινή δσο το δυνατόν κυριότερη, της φώναζε με τη χαριτωμένη της ά- γέλεια:

—Όχι! Το παρακάνατε... Μην προσπαθείτε να με κάνετε να ξεγύσω πως είμαι μια άσχημη γοιά. Το ξερω καλά πως είμαι άσχημη. Μά η ά- σχημία μου δεν μ' έμποδίζει καθόλου στη δουλειά μου. Δεν μ' έμποδισε ούτε σ' αυτή την έπιτυρία μου. Και στη νεότητά μου, από μικρό κορίτσι ά- κόμη, ήμου άσχημη. Κι' όμως είχα τόσες ερωτι- κές έπιτυχίες, περισσότερες από κάθε άλλη γυ- ναίκα.

Η λαίδη Γκέρντον, μαζί με τις βοηθούς της, τη βασάνιζε κυριαρχικώς στην πρόβα μιας τοιαύτης, προσπαθώντας να την κινή δσο το δυνατόν κυριότερη, της φώναζε με τη χαριτωμένη της ά- γέλεια:

—Όχι! Το παρακάνατε... Μην προσπαθείτε να με κάνετε να ξεγύσω πως είμαι μια άσχημη γοιά. Το ξερω καλά πως είμαι άσχημη. Μά η ά- σχημία μου δεν μ' έμποδίζει καθόλου στη δουλειά μου. Δεν μ' έμποδισε ούτε σ' αυτή την έπιτυρία μου. Και στη νεότητά μου, από μικρό κορίτσι ά- κόμη, ήμου άσχημη. Κι' όμως είχα τόσες ερωτι- κές έπιτυχίες, περισσότερες από κάθε άλλη γυ- ναίκα.

Η λαίδη Γκέρντον, μαζί με τις βοηθούς της, τη βασάνιζε κυριαρχικώς στην πρόβα μιας τοιαύτης, προσπαθώντας να την κινή δσο το δυνατόν κυριότερη, της φώναζε με τη χαριτωμένη της ά- γέλεια:

—Όχι! Το παρακάνατε... Μην προσπαθείτε να με κάνετε να ξεγύσω πως είμαι μια άσχημη γοιά. Το ξερω καλά πως είμαι άσχημη. Μά η ά- σχημία μου δεν μ' έμποδίζει καθόλου στη δουλειά μου. Δεν μ' έμποδισε ούτε σ' αυτή την έπιτυρία μου. Και στη νεότητά μου, από μικρό κορίτσι ά- κόμη, ήμου άσχημη. Κι' όμως είχα τόσες ερωτι- κές έπιτυχίες, περισσότερες από κάθε άλλη γυ- ναίκα.

Η λαίδη Γκέρντον, μαζί με τις βοηθούς της, τη βασάνιζε κυριαρχικώς στην πρόβα μιας τοιαύτης, προσπαθώντας να την κινή δσο το δυνατόν κυριότερη, της φώναζε με τη χαριτωμένη της ά- γέλεια:

—Όχι! Το παρακάνατε... Μην προσπαθείτε να με κάνετε να ξεγύσω πως είμαι μια άσχημη γοιά. Το ξερω καλά πως είμαι άσχημη. Μά η ά- σχημία μου δεν μ' έμποδίζει καθόλου στη δουλειά μου. Δεν μ' έμποδισε ούτε σ' αυτή την έπιτυρία μου. Και στη νεότητά μου, από μικρό κορίτσι ά- κόμη, ήμου άσχημη. Κι' όμως είχα τόσες ερωτι- κές έπιτυχίες, περισσότερες από κάθε άλλη γυ- ναίκα.

Η λαίδη Γκέρντον, μαζί με τις βοηθούς της, τη βασάνιζε κυριαρχικώς στην πρόβα μιας τοιαύτης, προσπαθώντας να την κινή δσο το δυνατόν κυριότερη, της φώναζε με τη χαριτωμένη της ά- γέλεια:

—Όχι! Το παρακάνατε... Μην προσπαθείτε να με κάνετε να ξεγύσω πως είμαι μια άσχημη γοιά. Το ξερω καλά πως είμαι άσχημη. Μά η ά- σχημία μου δεν μ' έμποδίζει καθόλου στη δουλειά μου. Δεν μ' έμποδισε ούτε σ' αυτή την έπιτυρία μου. Και στη νεότητά μου, από μικρό κορίτσι ά- κόμη, ήμου άσχημη. Κι' όμως είχα τόσες ερωτι- κές έπιτυχίες, περισσότερες από κάθε άλλη γυ- ναίκα.

Η λαίδη Γκέρντον, μαζί με τις βοηθούς της, τη βασάνιζε κυριαρχικώς στην πρόβα μιας τοιαύτης, προσπαθώντας να την κινή δσο το δυνατόν κυριότερη, της φώναζε με τη χαριτωμένη της ά- γέλεια:

—Όχι! Το παρακάνατε... Μην προσπαθείτε να με κάνετε να ξεγύσω πως είμαι μια άσχημη γοιά. Το ξερω καλά πως είμαι άσχημη. Μά η ά- σχημία μου δεν μ' έμποδίζει καθόλου στη δουλειά μου. Δεν μ' έμποδισε ούτε σ' αυτή την έπιτυρία μου. Και στη νεότητά μου, από μικρό κορίτσι ά- κόμη, ήμου άσχημη. Κι' όμως είχα τόσες ερωτι- κές έπιτυχίες, περισσότερες από κάθε άλλη γυ- ναίκα.

Η λαίδη Γκέρντον, μαζί με τις βοηθούς της, τη βασάνιζε κυριαρχικώς στην πρόβα μιας τοιαύτης, προσπαθώντας να την κινή δσο το δυνατόν κυριότερη, της φώναζε με τη χαριτωμένη της ά- γέλεια:

—Όχι! Το παρακάνατε... Μην προσπαθείτε να με κάνετε να ξεγύσω πως είμαι μια άσχημη γοιά. Το ξερω καλά πως είμαι άσχημη. Μά η ά- σχημία μου δεν μ' έμποδίζει καθόλου στη δουλειά μου. Δεν μ' έμποδισε ούτε σ' αυτή την έπιτυρία μου. Και στη νεότητά μου, από μικρό κορίτσι ά- κόμη, ήμου άσχημη. Κι' όμως είχα τόσες ερωτι- κές έπιτυχίες, περισσότερες από κάθε άλλη γυ- ναίκα.

Η λαίδη Γκέρντον, μαζί με τις βοηθούς της, τη βασάνιζε κυριαρχικώς στην πρόβα μιας τοιαύτης, προσπαθώντας να την κινή δσο το δυνατόν κυριότερη, της φώναζε με τη χαριτωμένη της ά- γέλεια:

—Όχι! Το παρακάνατε... Μην προσπαθείτε να με κάνετε να ξεγύσω πως είμαι μια άσχημη γοιά. Το ξερω καλά πως είμαι άσχημη. Μά η ά- σχημία μου δεν μ' έμποδίζει καθόλου στη δουλειά μου. Δεν μ' έμποδισε ούτε σ' αυτή την έπιτυρία μου. Και στη νεότητά μου, από μικρό κορίτσι ά- κόμη, ήμου άσχημη. Κι' όμως είχα τόσες ερωτι- κές έπιτυχίες, περισσότερες από κάθε άλλη γυ- ναίκα.

Η λαίδη Γκέρντον, μαζί με τις βοηθούς της, τη βασάνιζε κυριαρχικώς στην πρόβα μιας τοιαύτης, προσπαθώντας να την κινή δσο το δυνατόν κυριότερη, της φώναζε με τη χαριτωμένη της ά- γέλεια:

—Όχι! Το παρακάνατε... Μην προσπαθείτε να με κάνετε να ξεγύσω πως είμαι μια άσχημη γοιά. Το ξερω καλά πως είμαι άσχημη. Μά η ά- σχημία μου δεν μ' έμποδίζει καθόλου στη δουλειά μου. Δεν μ' έμποδισε ούτε σ' αυτή την έπιτυρία μου. Και στη νεότητά μου, από μικρό κορίτσι ά- κόμη, ήμου άσχημη. Κι' όμως είχα τόσες ερωτι- κές έπιτυχίες, περισσότερες από κάθε άλλη γυ- ναίκα.

Η λαίδη Γκέρντον, μαζί με τις βοηθούς της, τη βασάνιζε κυριαρχικώς στην πρόβα μιας τοιαύτης, προσπαθώντας να την κινή δσο το δυνατόν κυριότερη, της φώναζε με τη χαριτωμένη της ά- γέλεια:

—Όχι! Το παρακάνατε... Μην προσπαθείτε να με κάνετε να ξεγύσω πως είμαι μια άσχημη γοιά. Το ξερω καλά πως είμαι άσχημη. Μά η ά- σχημία μου δεν μ' έμποδίζει καθόλου στη δουλειά μου. Δεν μ' έμποδισε ούτε σ' αυτή την έπιτυρία μου. Και στη νεότητά μου, από μικρό κορίτσι ά- κόμη, ήμου άσχημη. Κι' όμως είχα τόσες ερωτι- κές έπιτυχίες, περισσότερες από κάθε άλλη γυ- ναίκα.

Η Μαίρη Πίκφορντ.

Η τακτικότερη πελάτρια της λαίδης Γκέρντον ήταν η «ερωμένη» πολυκατομιμωχός ήθοποιός της περασμένης γενεάς Γκάμπρι Ντε- λίδ, στα πόδια της όποιος συνθήκαν βασιλιάδες και πριγκιπες, εκλ- παρόντες τον έρωτά της και για την όποια θυσίαστηκαν και θόνοι άκοιμο. Είναι γνωστό σχετικώς, ότι μεταξύ των φανατικότερων και των πιο άφοσιωμένων θαυμαστών της ήταν κι' ο πρίν βασιλεύς της Πορτογαλλίας Μανουέλ, ο όποιος έχασε εξ' αίτίας της τον έρωτα του. Ο Μανουέλ, θέλοντας να μείνη πάντα κοντά στη λατρευτή του, είχε παρατήσει την πρωτεύουσά του και είχε στήσει το λημέρι του στο Πα- ρισί. Η τακτική του αυτή όμως δυσαρέστησε τους έπιρκόντες του, οι όποιοι τον έξεθρόνισαν στο τέλος.

Και όμως, παρ' όλη αυτή τη θυσία, η Γκάμπρι φερνόταν στον Μα- νουέλ με τον πιο σκληρό τρόπο.

Μια μέρα π.χ., μέσα σ' ένα απ' τα σαλόνια του μοδιστράδικου της λαίδης Γκέρντον και μπροστά σ' αυτήν και σ'άς δύο βοηθούς της, έγινε μια ζοφερή σκηνή μεταξύ της Γκάμπρι Ντελίδς και του βασιλ- κού έρωστού της. Η σκληρόκαρη ήθοποιός φέρθηκε τόσο άποστομα και πρόσχημα στον Μανουέλ, του μίλησε τόσο άσχημα, όστε ο δυσε- χής ερωτευμένος βασιλεύς σωριάστηκε καταγής, μπροστά στα πόδια της, μισολιπόθυμος, συνταρασμένος από ύπε- ρικούς σπασμούς!...

Μολαταύτα η Γκάμπρι δεν σιγνήθηκε καθό- λου. Κότταζε με βλέμμα ψυχρό τον Μανουέλ να σπαρταράει μπροστά της. Όταν δίως δ... άγα- πημένος της συνήλθε λίγο, συμφιλώθηκε μαζί του κι' άρχισε να τον χεμίζει χάρια.

Μεγάλη φίλη είχε κι' εξακολουθεί να έχη η λαίδη Γκέρντον και με τη γνωστότατη πρωταγο- νίστρια του κινηματογράφου Μαίρη Πίκφορντ. Η γοητευτική Μαίρη της άνοιγε συχνά την καρ- διά της και μια μέρα της άπεκάλησε πού ήταν το μεγάλο μυστικό της έπιτυχίας της στη ζωή.

—Όταν πούω κάτι, της είπε, σκέπτομαι αυτό το κάτι διαρκώς, επί ήμέρες, επί έβδομάδες, επί μήνες, νύχτα και μέρα, ως πού να το έπιτύχω. Χάρες στον τρόπο αυτόν, ποτέ στη ζωή μου δεν μού συνέβη να μην έπιτύχω εκείνο που ποθούσα.

Ενδιαφέροντα είναι και τ' ανέκδοτα των με- γάλων ήθοπων της σκηνής, τα όποια δηγι- ται στο βιβλίο της η λαίδη Γκέρντον.

Η Ισθώρα Ντοίχαν ήταν κάποτε καλεσμέ- νη στο γκάουιν-πάρτι μιας άριστοκρατικής ο- ικογενείας του Λονδίνου. Μά έφτασε εκεί με μια όμορφη καθυστερημένη. Ρά ν' άποζημιώσει τότε την ολιδερόσυνα και τους καλεσμένους που την πε- ρίμεναν τσών ώρα, τους παρακάνατε να συ- κεντρωθούν στο μαγευτικότερο μέρος του γκά- ου κι' εκεί χορεύει επί δύο δώδεκα ώρες τους όμορφους αλυστικούς χορούς της.

Η όμορφη πρωταγωνίστρια της όδωνης Πα- λίνα Φορντέρεκ έπρόκειτο να πείσει μια φορά σε κάποια ταινία ένα όλο, στον όποιο έπαιζε να είναι υπερβολικά άδύνατη. Ρά ν' άδύνατοιση του- τών η εδδινεμένη ήθοποιός, έπαινε δεκαπέντε

μέρες νηστική, θεοκρίτικη!

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

βαρώνος ντε Σαιντ Άντεν, ήταν πρόεδρος της Γαλλίας σε κάποιο μεγάλο λιμάνι των Ινδιών. Ζούσε και ευτυχισμένος με τη γυναίκα του Αιμαρτίν και την πεθερά του.

Μά μέσα σε δύο χρόνια απ' την εγκατάστασή τους εκεί κάτω, στα άγρια και έλκρη εκείνα κλίματα, οι πυρετοί παύσαν να ενοχλούν πλέον τον διάσημο βαρόνο κι έπειτα από αρκετόν μηνών αγωνία και χαροπόλεμα, κατόρθωσε με χίλια βάσανα να γλυτώσει τη ζωή του, με κατέστρεψε τελείως την υγεία του. Είχε πάθει ή καρδιά του.

Οι γιατροί τον συμβούλευσαν να παρατηρήσει το γρηγορότερο απ' τη θάλα του και να γυρίσει στη Γαλλία. Έτσι κατόρθωσε κι αυτόν τον τρόπο να ζήσει λίγα χρόνια ακόμα.

Συμφορήθηκε όμως με τη συμβουλή τους ο βαρόνος, όχι τόσο για τον εαυτό του, όσο για τη γλυκερά του Αιμαρτίν, που την έλατρενε κυριολεκτικά. Έβλεπε τα όργια της μάστιγας, που την γρήγινε στο προσκήλιο του στον καιρό ήταν άρρωστος βαρέϊ, τ' είχε βαθεί σκαμμένα και ή καρδιά του πονούσε να πάλι άκοιμα. Νοιώσαν λοιπόν χωρίς αναβολή δύο καμίνες στο πρώτο βατόρι ποίευνε για τη Γαλλία κι' αναχώρησε.

Στη μιά καμίνη εγκαταστάθηκαν η δυό γυναίκες και στην άλλη ο βαρόνος κι' ένα συμπατριώτη του, τον παραγγε-λιόδοχο Κεστεμπέρ, που γρήγορα κι' αυτός στην πατρίδα του, αφού έκανε καλά την τύχη του στις Ινδίες.

Ο Κεστεμπέρ ήταν άναντρος. Αγαπούσε τηλέα, πριν απ' το γάμο της με τον βαρόνο, την χαριτωμένη Αιμαρτίν κι' όταν αυτή πρότεινε τον βαρόνο, ο δύστυχος ερωτευμένος δεν της κράτησε καθόλου χάρα, Απεναντίας μάλιστα άρραβωνήθηκε σ' αυτήν ακόμα πιο πολύ, κρατήθηκε μακριά της σε μιά ειλικρινή απόσταση, αρνήθηκε να παντρευτεί με άλλη, που' δει τα σφάρτα έλάνο-κάτω χρόνια του, κι' έγινε στενός κι' α-χώριστος φίλος, ειλανικής και χωρίς πρόθυγες ύπεροβολές, το ευτυχισμένο άντραστού του, του βαρόνου Σαιντ Άντεν.

Το βατόρι τραβούσε τώρα για τη Γαλλία. Ο βαρόνος φανταζόταν κρα-τιόταν στα πόδια του λιμένα, με ή γυ-ναίκα του ύποφερε φορητά από ημικρα-νίες και αναμία ύπεροβολή. Ο γιατρός του πλοίου φοβόταν έξαιρετικά για την εθραυστή αυτή κοινότητα κι' όλοι την τρυφούσαν άκοιμα με στοργικές πε-ριποιήσεις.

Έβρισκαν στην Ερυθρά Θάλασσα, στο Άντεν. Το βατόρι σταμάτησε βλη-μερίς να πάει κάρβουνο. Απ' το από-γευμα ακόμα η Αιμαρτίν φίλησε τον βα-ρόνο και κλείστηκε με τη μαμά της στην καμίνη, γιατί η θάλασσα δυνάμωσε πιο πολύ τον πονοκέφαλό της και θέλησε να ήσυχαση. Ο βαρόνος ξάπλωσε κι' αυτός με τη σειρά του στην κα-μίνη του. Κι' ο φίλος του ο Φλοριόν, μόνος του περ, παρακολού-θων με ματιάς άρρηκτες τη φρότσα του κάρβουνου. Μά βαρέ-θηκε στα τελευταία κι' αυτός, χαμογυρήθηκε μιά-δυό φορές και τραβήξε να ξαπλώσει στο κρεβάτι του.

Έξαφνα, κατά τα μεσάνυχτα, μέσα στον βαθύ του ύπνου, έν-νοιωσε ο Φλοριόν κρύον ιδρώτα να βρέχει το κορμί του. Κάτι ά-παίσιο, ακαθόριστο τελείως, του αλάωνε το στήθος και τοίχαζε την ανάσα. Ένας έφιάλης τρομερός, φρικαλέος. Μία σιγή, συ-τατική φωνή του μοιρολόιού μέσα στον ύπνο του πως κοιμότανε στην ίδια καμίνη κι' έναν πεθαμένο!...

Έπληνε τρομαγμένος, πήδησε κάτω απ' το κρεβάτι του και με γόνιπα λυγμένα και χέρια τρεμουλιάζοντα, άναψε γρήγορα το φως. Κόπταξε με δισταγμό και φόβο στο δυλάνο κρεβάτι που κοι-μόταν ο βαρόνος Σαιντ Άντεν και είδε άνατριχιασμένος δυό γυ-λινα απ' το θάνατο κι' ορθάνοχτα μέτωπα, χάνια καρφωμένα επάνω του, δίχως να'χον έκαρπος καθόλου στην τρομακτική άναυσία τους. Τα μάτια του βαρόνου ποίχε πεθάνει ξαφνικά.

Μοίγρουνε τότε απ' τη φρίκη, σκέπασε τα μούτρα του με τις παλάμες για να μη βλέπει και σβένοντας το κεφάλι του, άνοιξε βιαστικά την πόρτα και χύθηκε από διάδρομο άλασχημένος.

Ο κρύος θαλασσινός άέρας της νύχτας χτύπησε σάν μαστίγες τα ταραγμένα νεύρα του και άφανε σε κάποια κατάσταση γαλήνης. Και μισόγεινος καθώς ήταν, μίην τολμώντας να ξαναίση στην κα-μίνη να νική, έβλεπνε τον πλοίαρχο του βατοριού και ποίχε με λίγα κομπασμένα λόγια την τραγική του περιπέτεια. Πρόθεσε συγχρόνως πως με κανένα τρόπο δεν έπρεπε να μάθει ή δύστη-νη γυναίκα του βαρόνου τον θάνατο του άγατημένου της.

Ο πλοίαρχος έβλεπε το κεφάλι του λιμένα, άτάραχος και σπο-θισμένος σε παρμένα ξαφνικά περιστατικά, κι' έλεγε στο τέλος κι' άπάθεια:

— Άκούστε με, κύριε Κεστεμπέρ. Θα στείλω το γατόρι να πλοίο να πιστοποιήσει και να βεβαιώσει τον θάνατο του βαρόνου. Θα ύπογράφουμε ό τρεις μας το σχετικό πρακτικό θανάτου με μυστικά, χωρίς να κάνουμε κανένα όρκου, για να μη νουθεύει γυναίκες το παραμυθι, θα άρρωσει το πτόμα σ' έναν άσφα, ή του κρεμάσουμε βαρύδια στο μέρος των ποδαριών και... καίτοι θα το πετάξουμε στη θάλασσα.

— Για όνομα Θεού, κύριε πλοίαρχε! φώναξε με φρίκη ο Κε-στεμπέρ. Και τί θα ποίμε στη γυναίκα του, που τον λατρεί, από-προϊ—προϊ είναι τον άναζητήσει;

Ο πλοίαρχος κίταξε με συμπάθεια τον ξέλλο επάνω, έπα-ψε το κεφάλι του, στάθηκε σκεπτικός λίγες στιγμές κι' όταν το ή-νασκήκωσε και ξαναάνταξε τον και-τρίνο συνομιλητή του, έλαμπε κι' απ' τον άπό κάποιο φως γεμάτο μυστήριο. Σε μίσησε κατόπιν το πρόσωπό του κατ' άλλαγμένο απ' την άγωνία και τη φρίκη πρόσκαιρο του Κεστεμπέρ κι' άρρωσε το μιλώι σιγά, να του έξηγη το σπύ-του.

Το πρόσκαιρο του Κεστεμπέρ φαν-σθηκε. —Ναι, έλεγε άναστενάζοντας με άσ-κούφια, άς γίνει έτσι, ένε το καλύτε-ρο... *

Πέρασαν πέντε μήνες. Ξαπλώνει μπρός στο τζάκι, ή Αιμαρτίν κίταζε τις φλόγες που άνατρεφόνταν πρόσχα. Χα-ροπόλεμε με τα σιστά της στον και-τόρι, κλινόμενη βαθιά κι' απ' τον έρ-φνο χαμό του άγατημένου της. Μά σι-θκε χωρίς στα άνθημένα νεία της να στην άπερίγραπτη άρρασία του Φλο-ριόν που δεν έλειπε νύχτα και μέρα απ' το προσκήλιο της. Βρισκόταν τώρα στη διάκροστί της, σάου έκει στο έξοχό της κτήμα, σίς όχθες του ποταμού Λουά στην πατρίδα της, στη Γαλλία.

Πλάι της στεκόταν ο Φλοριόν και της κρατούσε στα νερά του χέρια τα με-κλιστικά δικά της, κινιζώντας την με ή περη-λαχτάρια και στοργή. Κι' αυτή γε-μάτη εδγνομοσύνη, για την άσσηφιστή άγάτη κι' άρρασία του, τον χιτούσε με κάποια λαχτάρα μυστική στα όμορφα έλ-γάνα της μάτια.

Μά να την. Πάλα ξαναίησε το πού-βρος της και τον κινιτόσε τώρα με πο-ποιο θυμό και δυσρέσκεια μαζί. Για ποιοσσή φορά από κείνη την άταμία ήμέρα, που προηόησε τον θάνατο του άνδρός της;

—Πες μου, Φλοριόν. Κάποιο μυστήριο φορητό κρύβεται κάτω απ' τον θάνατο του δυστυχισμένου μου σιζύγου. Έχω έφάρτα ή Όνειρα τρομακτικά ταραζόννε τον κλινόμενο απ' την άρρασία ήτον μου. Δεν θα ήσυχαση, άν δεν μάθω την αλήθεια, άσ τρα-χιστή κι' άν έινε. Κάτι μου λέει πως στο νεκροταφείο, στον και-τόρι κατ' άποψιν μου κάποιος σπύζει κλειμμένος. Το βλέπω άσ-κάθαρα αυτό στα φρικαστικά δειρά μου, που με ξυπάνε άπαι-κάως νύχτα, μοιράζοντα στον ιδρώτα. Πες μου, Φλοριόν. Το θέ-λω. Το θέλω. Έτσι, άν μάθω την αλήθεια, να βρω πάλι την ή-συχία μου... *

Ο Φλοριόν, άνατριχιάζοντας από τη φρίκη του στη θήκη της τρομερής αυτής ιστορίας, της φηθόσε με πόνο: —Άλέφειναι, άγατημένη μου, να σου το πω τόσο καιρό που κινιέται καθώς σ' έβλεπα απ' τη σιγνή σου κι' απ' την άρρασία σου. Μά τώρα δυνάμωσε λαγώς και μπορείς ν' άνθής στον κλινό-αυτόν. Άκούσε με και συγχώρεσε με. Για όνομα ξανα αυτό που έκαμα και θάδιναι και τη ζωή μου ακόμα. Άκου με... Όταν παρ-κάλεσα τον πλοίαρχο να με βοηθήσει να σου κρύψουμε τη σιγνή...

—Πες μου, Φλοριόν. Κάποιο μυστήριο φορητό κρύβεται κάτω απ' τον θάνατο του δυστυχισμένου μου σιζύγου. Έχω έφάρτα ή Όνειρα τρομακτικά ταραζόννε τον κλινόμενο απ' την άρρασία ήτον μου. Δεν θα ήσυχαση, άν δεν μάθω την αλήθεια, άσ τρα-χιστή κι' άν έινε. Κάτι μου λέει πως στο νεκροταφείο, στον και-τόρι κατ' άποψιν μου κάποιος σπύζει κλειμμένος. Το βλέπω άσ-κάθαρα αυτό στα φρικαστικά δειρά μου, που με ξυπάνε άπαι-κάως νύχτα, μοιράζοντα στον ιδρώτα. Πες μου, Φλοριόν. Το θέ-λω. Το θέλω. Έτσι, άν μάθω την αλήθεια, να βρω πάλι την ή-συχία μου... *

Ο Φλοριόν, άνατριχιάζοντας από τη φρίκη του στη θήκη της τρομερής αυτής ιστορίας, της φηθόσε με πόνο: —Άλέφειναι, άγατημένη μου, να σου το πω τόσο καιρό που κινιέται καθώς σ' έβλεπα απ' τη σιγνή σου κι' απ' την άρρασία σου. Μά τώρα δυνάμωσε λαγώς και μπορείς ν' άνθής στον κλινό-αυτόν. Άκούσε με και συγχώρεσε με. Για όνομα ξανα αυτό που έκαμα και θάδιναι και τη ζωή μου ακόμα. Άκου με... Όταν παρ-κάλεσα τον πλοίαρχο να με βοηθήσει να σου κρύψουμε τη σιγνή...

—Πες μου, Φλοριόν. Κάποιο μυστήριο φορητό κρύβεται κάτω απ' τον θάνατο του δυστυχισμένου μου σιζύγου. Έχω έφάρτα ή Όνειρα τρομακτικά ταραζόννε τον κλινόμενο απ' την άρρασία ήτον μου. Δεν θα ήσυχαση, άν δεν μάθω την αλήθεια, άσ τρα-χιστή κι' άν έινε. Κάτι μου λέει πως στο νεκροταφείο, στον και-τόρι κατ' άποψιν μου κάποιος σπύζει κλειμμένος. Το βλέπω άσ-κάθαρα αυτό στα φρικαστικά δειρά μου, που με ξυπάνε άπαι-κάως νύχτα, μοιράζοντα στον ιδρώτα. Πες μου, Φλοριόν. Το θέ-λω. Το θέλω. Έτσι, άν μάθω την αλήθεια, να βρω πάλι την ή-συχία μου... *

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΚΑΙ Η ΤΑΦΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Στην αρχαία Ελλάδα, όταν ένας άνθρωπος πέθανε, μαζεύον-ταν σ'αυτήν τον, όπως γίνεται άλλοτε και σήμερα, οι συγγενείς και οι φίλοι του και τον έθαψαν. Ο θόγος αυτός λέγεται τον νεκρό διακοσμή, στα χρόνια του Όμηρου, άρκετές μέρες. Συγχε-κρίμενος, κατά τη μαρτυρία του Όμηρου, το λείψανο του Έκτορος έμεινε έκτεθειμένο ένημα και του Άχιλλέως δεκαεφτά ή-μέρες.

Αργότερα όμως, έθαβαν τον νεκρό την επομένη του θανάτου του.

Προτού κηδέσθον τον νεκρό και τον θάφον, σινηθίζαν να κά-νουν θυσία στους θεούς. Άλλ' απ' τον καιρό του Πλάτωνα κι' ύστερα, ή σινηθία αυτή καταιγρήθηκε.

Στην έκαρρά του νεκρού πρώτοι ήλθαν οι άνδρες, έπειτα άκόλουθησε το λείψανο και στο τέλος έρχόντουσαν ή γυναί-κες. Μέρος της νεκρικής συνόδου αποτελούσαν και οι λεγόμενοι θρηνητοί, οι όποιοι έπαζαν στους αϊούς τον πένθιμοι σκαπούς.

Το νεκρικό κρεβάτι το βαστούσαν στο δρόμο άνθρωποι του σπυ-τού. Αργότερα όμως έπληρώναν για τη μεταφορά του φερέτρου είδικούς ύπαλλήλους. Έπίσης σινηθίζαν ή μεταφορά του νεκρού και με άμα, το όποιο έσυραν άλογα ή μουλάρα.

Οι αρχαίοι έθαβαν ή έκαψαν τους νεκρούς των. Είνε δύσκολο ή-μος να έξακριωθεί ποίος από τους δύο τρόπους προποζορηματού-θησε.

Φαίνεται έν τούτοις, ότι οι νεκροί που άνηκαν σ' έπίσημες οίκο-γένειες, έθαπτον κυρίως. Φαίνεται επίσης ότι ή ταφή ήταν έθιμο άγριατικό και κατόπιν μεταφέρθηκε στην Ελλάδα.

Ο Λικουόγος έπέβαλε στους Σπαρτιάτες την τα-φή των νεκρών διά νόμο. Είνε δε σχετικά γνωστόν, ότι ο αρχαίος αυτός νομοθέτης είχε ταξιδέψει και είχε διαμείνει αρκετό διάστημα στην Αίγυπτο.

Στην εποχή του Όμηρου, οι νεκροί έκαίγονταν. Όλοι οι ήρωες που άναφέρονται στην Ίλιάδα, όταν έσφαζόντο στη μάχη, έκαίγοντο από τους συντρό-φους των. Άρίστη μάλιστα και ποιοτική περιγραφή άποτεφρώσεως νεκρού βόσκουμε στον Όμηρο για τον Πάτροκλο.

Φαίνεται ωστόσο, ότι ή καύση των νεκρών είχε προσηυθεί τότε, γιατί ήταν πολύ εύκολο να μεταφέ-ρουν τη σάχη τους κατόπιν στην πατρίδα τους.

Δέν πρέπει όμως να νομισθί, πως ή καύση των νεκρών ήταν οικονομική. Αντιθέτως, άπατούσε πολλές δαπάνες έν μέρους των έπιζόντων, επειδή ή-ταν συνδεδεμένη με έπίσημη πωλή και με πολυέξοδες θυσίες, τις λεγόμενες εκαυτίες. Και λεγόντοιας έτσι, επειδή σι-νήθος σε κάθε τέτοια τελετή έθυσιάζοντο έκατό βοδία.

Όσοι νεκροί δεν έκαίοντο, έποταφίζοντο μέσα σε λαγυκας, κατισκαμμένες είτε από ύψο κατασκευασ, είτε από ύψον γο-μια. Κατά τη μαρτυρία δε του Πλουτάρχου, όταν έθαβαν τους νε-κρούς των οι Αθηναίοι τους γυφίζαν το πόδα στο πρόσ της άνατο-λῆς, ένδο οι Μεγαρείς τους τοποθετούσαν άντιθέτως.

Στην αρχή, οι αρχαίοι πρόνοιό μας δεν έβαζαν καμιά σιμαδί-στος τάφος. Αργότερα όμως άρχισαν ν' άνεφέρουν ποικίλη μνημεία. Ήταν μάλιστα τόσο μεγάλα ή πολύτέλεια, ώστε ο Σόλων απαγόρευε στους σιματόλκτες την τα πολυτέλη μνημεία.

Από τους τάφους που έσινιθίζοντο στην αρχαιότητα, δαπάνη-ρότεροι ήσαν οι λεγόμενοι θαλατοί τους όποιους άναγαν κάτω από τη γή και διακοσμούσαν με πολλή τέχνη. Επειδή όμως αυτοί άπαύ-σαν πάρα πολλά χρημάτα, προορίζοντο μόνον για τους βασιλείς.

Άλλο είδος τάφων ήσαν οι λεγόμενοι κειμήλια, οι όποιοι έχαν άρκετή εινιγροία, σχεδόν όση έν δομάτω, και έκαυλίζοντο μέσα στους βράχους. Έχουν βρεθεί άρκετά απ' αυτούς τους τάφους στην περιφέρεια των Αθηνών και ιδίως στα κρηά.

Άλλά το πιο σινηθισμένο είδος τάφων ήσαν οι τάφοι. Στην περιτοία αυτή, άναγόνταν ένας λαγός, όπου έβαζαν τον νεκρό και τον σκέπαζαν με χώμα. Κατ' αυτόν τον τρόπο σιμασιζόνταν παρ-άπο οι νεκροί της πόλεως ή της ύπαιθρου, άν δεν ήσαν άπό τους πλούσιους.

Τα παρμένα παρτα κατ'άλληλν σινηθός στην ήμερία και τη λήθη. Η ήσυχία διαφέρει από την εύν-χια κατά τούτο, ότι ή μιν ήδονή ά-γορεύεται ή δε εύνχια δεν πωλείται. Μ π α λ ε δ κ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η γυναίκα στον έρωτα άκόλουθη ιδιαιτέρω κώδικα τιμής. Τά παρμένα παρτα κατ'άλληλν σινηθός στην ήμερία και τη λήθη. Η ήσυχία διαφέρει από την εύν-χια κατά τούτο, ότι ή μιν ήδονή ά-γορεύεται ή δε εύνχια δεν πωλείται. Μ π α λ ε δ κ

Η ήσυχία διαφέρει από την εύν-χια κατά τούτο, ότι ή μιν ήδονή ά-γορεύεται ή δε εύνχια δεν πωλείται. Μ π α λ ε δ κ

Η ήσυχία διαφέρει από την εύν-χια κατά τούτο, ότι ή μιν ήδονή ά-γορεύεται ή δε εύνχια δεν πωλείται. Μ π α λ ε δ κ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

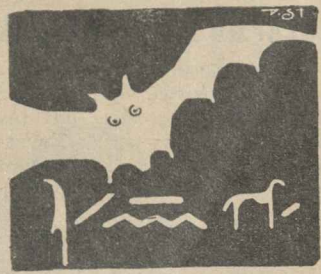
Η ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑ

Ο περίφημος στρατηγός των Θηβών Έπαμεινώνδας, όταν είχε έτοιμαίσει στην Πελοπόννησο, παρτάζε μια μέρα τους στρα-πάτες του και τους παράγγελε ναάνα έτοιμοι προς μάχη.

Έξαφνα, ένδο δεν ύπελείτετο παρά ή άταγή της έπιθέσεως, έπαι έξαφνα ένας κερανός, πράγμα που έδωρείτο πάντοτε κα-κώς σινηθός για τους πολεμιστάς.

—Τι σιμαίνει αυτό; άρχισαν να ρωτούν με άνησυχία οι Θηβαίοι.

—Σιμαίνει, ότι οι έχθροί μας θα κινιήθον, άποκρίθηκε ο Έπαμεινών-δας άπάντας έτσι άάροος στους άν-δρας του, οι όποιοι έκείδισαν έκει-νην ήμέρα μια από τις περιφανέ-στερες νίκες.

ΞΕΝΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΥ JULES VERNE

Όταν μπήκα στη μικρή αυτή πόλη, την επαρχιακή κι' άπομερη, μου φάνηκε πως είχα μπει σε τάφο...

Ποιά αλλόκοτη ιδέα πέρασε απ' το μυαλό μου και μ' έσπρωξε να διαλέξω για προσωρινή διαμονή, άνακουριστική της ταλαιπωρίας μου ψυχής, την πεθαμένη αυτή πόλη...

Δεν ξέρω... Τό μόνο που ξέρω είναι ότι, περασμένος βαθεία για πολλούς και διάφορους λόγους από το Παρίσι, έφτανα από εκεί με τον θάνατο στην ψυχή μου, άπορασιμένος να ζωώσω κάπου, μακριά, και να βρω τη λησμονιά και τη γαλήνη σ' ένα περιβάλλον ήσυχο...

Άφησα τις βαλίτσες μου στον έρημο σχεδόν σταθμό και σιγοπερπατώντας σαν χασμέρης, στους πιο έρημους άκρια δρόμους της μικρούλης πόλεως, κινώσα για ένοικιαστήρια... Έπειτα από δύο-τρεις ώρες ψάξιματος, ξεχώρισα ένα μικρό σπίτι, μονοκατοικία, που ήταν στη μέση ενός κήπου...

Μιά μούλα φριχτή εγκαταλείφθηκε το σκέπασε, απ' τα κεραμίδια του ως τα θεμέλια, ηουχία νεκρική απλώνονταν γύρω του και φαινόταν σαν θαμμένο κάτω από τον βαρύ τόν Ισίο πύμποιλον κυπριασπόν και κάτω απ' το πυκνό το φύλλωμα γέρικων πλατανιών, που το τριγύριζε...

Η θλιμμένη μου ψυχή ταράχτηκε... Μιά άπαιη συγκίνηση πλημμύρισε δολοχρή την ύπαρξή μου... Τό σπίτι αυτό, τό μοναχικό και σαν αποχωρημένο, ταιριάζε θαυμάσια στην κατάσταση που βρισκόμουν...

Χτύπησα με τό πιστούνι μου την πόρτα και μιά γρήνη άναμάλ-λιδρα ήρθε σε λίγο να μου άνοιξη... Με κτύπαε προσεκτικά με τά βαθυδολμένα μάτια της και με ρώτησε με βραχνή φωνή, τί ζητούσα απ' αυτήν...

— Είπα τό ένοικιαστήριο, κυρία μου, κι' έπειδή μου άρεσε τό έξωτετικό τό σπίτι αυτό, θέλω να ρθώ μιά ματιά και στο έσωτετικό του...

Έκανε δυό-τρία βήματα πιο πίσω, με μισοανοιγμένο στόμα απ' την έκπληξη:

— Τσελάνατε;... μου φώναξε... Τό σπίτι είνε στοιχειωμένο!... Καθόταν, χρόνια πριν, σε δαυτό ένα ξεγυράρι τωριαστό, μά κανέναν δεν έμαθε ποτέ του από πού κρατούσε ή σκούφια του... Κι' ένα πρωί, απ' τά πολλά που πέρασαν κατόπιν, τοίς βόρχαν άνάσθιτους, άφού έσπασαν τις πόρτες τό βράδυ, μιά ήταν πιά τρελή...

— Οί δικόι της ήσαν σε λίγες μέρες και την κλείσαν στο φρενοκομείο... Είχε βαρεθεί φαινεται ή ζωή του τό άγαπήμεν και άχώριστο αυτό ξεγυράρι, και δέλησε ν' αυτοκτονήση μ' ένα μαγκάλι κάρθουνα μισοαναμμένα...

Κτύπαε ή γρηή χωρίς να της μιλή... Μόρδια γύρω μου άκούατα τον θάνατο, μά ή καρδιά μου δεν χτύπαε γοργότερα από πριν... Μήπως κι' εγώ δεν έκλεινα μέσα μου την παγωμένη του Χάρου πνοή;... Μουρμούρισα:

— Νομίζω τό σπίτι, παρ' όλ' αυτά που μου είπατε, και σάς κρατώ στην ύπηρεσία μου, άν δεν έχετε τίποτ' άλλο καλύτερο να κάνετε...

Κόνησε ή γρηή άπλητη τό στοίγχιζό κεφάλι της, κάνοντάς μου νόημα πως παραδέχεται την πρότασή μου... Της ξανάπα:

— Σε μιά ώρα θα στείλω τις βαλίτσες μου απ' τον σταθμό... Πάρε τά κλειδιά τους, σιγήσεις μου ένα δωμάτιο να καθίσω, τακτοποιήσε τά πράγματά μου και καθάρισε παντού... Σκούπισε, ξεσκόνισε, κάνε παντού ό,τι θέλεις και μόνο τό δωμάτιο που βρέθηκε τό ξεγυράρι μισοπεθαμένο, άφησε τό άπειραχτό... Δώσε μου μάλιστα τό κλειδί του, για νάμαι σίγουρος πως δεν θάμπες μέσα...

Με κτύπαε με τρόπο, όπως θα κτύπαε τρελλό ή βουκολαχισμένο, μά δεν ξεσούμπε μιλή... Περιορίστηκε μονάχα να κοιτάει τό κεφάλι της αδιάκοπα... Της πληρώσα τρεις μήνες προκαταβολή, τσέπασα τό κλειδί της άπαισίας χαμαρούλας και με σκιμμένο τό κεφάλι μου την άφησα και βγήκα έξω...

Πέρασαν μέρες... Κι' άλλες τόσες νύχτες... Η κυρία Λεμεγιέρ — έτσι λεγόταν ή γρηή-στοίγγιλη ύπηρετίριά μου — μ' άπόφευγε σαν την πανούκλα, και μόνον όταν μούφρονε τό φαγητό ή σιγήριζε κάε τρωή την χαμαρούλα μου, την έβλεπα μπροστά μου... Όλον τον άλλο διαβέσιμο καιρό της, 23 ώρες στο είκοσιτετράωρο, τις περνούσε μακριά μου, κλεισμένη στην άπομερη καλύβα της, κάτω και στο βάθος του κήπου...

Δεν άλλαξα μιλιά μαζί της... Έννοιωσε κι' αυτή πως δεν μ' άρεσουν ή κοιβέντες και κλειδωσε όριστικά τό φαρούνικο στόμα της... Βρήκα έτσι την ήσυχία μου και τη μοναξιά μου, κι' όλημερίς τριγύριζα παντού, σ' όλες τις χαμαρούλες του πένθιμου αυτού σημαδιακού... Διάβαζα λίγο, ρέμβαζε περισσότερο και περνούσα άπνοια την περισσέτη νύχτα, γλιστρώντας σαν βουκολακας στους σκοταδιασμένους διαδρόμους...

Μιά βραδεία γεμάτη θλίψη και μελαγχολία, την ώρα που στον ού-

ρανό κυλούσαν σύννεφα βαρεία και μαύρα, κι' ό άέρας θρηνηστικό πητερά άνάμεσα απ' τά κλαδιά των δέντρων, εγώ έκθα βόιτες άπεσ στον κήπο... Όλα γύρω μου, κι' έμένα τον ίδιο άκόμα, τά περπα ένα πηχτό, άπαισιο σκοτάδι... Άγρυπνούσε μονάχα ή καρδιά κι' άκούγα τους άταχους χτύπους της να σπρωχνουν με τό έρωτα στο κορμί μου... Μιά κοινουβάρια, κρημμένη στην κορφή του κυπριασπού, θρηνησέ άπαισία... Και μου φαινόταν πού άρμυρα συναλία των χτύπων της καρδιάς μου καθώς ξεγυρονόταν πίσω τε με τό κλαψιάρικο της κοινουβάριας οδύσπασμα...

Έξαφνα βρόντηξε της πόρτας τό κουδούνι... Έστρεψα τό μάτι μου προς τά εκεί, σαν ήπνοισμένος, χωρίς καθόλου να τρωή απ' την άσυνήθιστη, μιά τέτοια ώρα, έπίσκεψη που δέχονταν... Τη πρώτη, άλλωστε, ύστερα από τόσον καιρό...

Άνοίξα την πόρτα κι' έστειλα ένα μίσητο από φωτορέ άπαις με τό ήλεκτριζό μου φανάρι, στον άναπάντεχο έκνιν έπισκέπτη... Ήταν μιά κοπέλλα ξωτικής όμορφιάς, με ήπεφθενμένα, έξέτα ξανθά μαλλιά, που φορούσε μιά δαντελλένια, ολόκενη τουλίττα...

Η λυγρή κορμίστασή της άκτινοβολούσε από μιά χαρή άλλωστε και ή έρεφρασε των γολώνων έξακρίβωσα άργότερα τό χρώμα των ματιών της, με σκέπαε βαρεία με την άπερίγραπτη γοητεία της...

Μου χαμογέλασε γλυκά και μούλε με τρυφερό, άπαιη φωνούλα: — Θα με περιμένεις ώρα πολλή, άγοράκι μου γυνό!... Μα ή φαντάζεσαι τό τί τράβηξα μαζί τους, όσο να τους ξεφορτωθώ... Μά... Έλα, μίλήσε μου... Μου ήθύμισε;... Δεν μου μιλή; Σου σου να σε φιλήσω τουλάχιστον εγώ, κακόπαίδο, άφού έού ούτε με εκκλησέρας δεν μου λές!...

Έννοιωσα, άνατριχιασμένος, ναρκωμένος απ' τό όπερφισκό στήθιο της σκνήης έκείνης, τη βελούδινη επαφή των άρμώνων, με πτών χεριών της... Κι' ένώ την κυττούσα σαν τρελλός, με τό μα μου γεμάτα έκστασι και φρίκη θεική, πέφω τό τωριντό τό κούρσο στο δικό μου και με τρωήε μαζί της, άδελά μου, στο σπίτι μέσα...

Είχα σβήσει έντομεταξύ, με κίνησι του χεριού μηχανική, τό φανάρι μου και την άκούσθησά μου ύπάκουο σκυλάκι, λουσιμένος σε ίδρωτα πρήν... Κι' όσο έννοιωθα ή σίγουρη περπατηρά, που ήξερε τά καταπιά του σπαιού μου καλύτερα από έμένα, τόσο και με πνιγε ή άγνοία...

Σχίσανε κι' ό δύο μας τό πηχτό σκοτάδι, οι φαντάσματα που βγήκαν από τάφο μισοκαμμένα και σταματήσανε στην κλειδομένη χαμαρούλα... Προσπάθησε να την άνοίξη κι' άφού δεν τό κατάφερε, μου ζήτησε τό κλειδί... Τό βρήκε μου μιάς, άνάμεσα σε τόσα άλλα, ξεκλειδωσε την πόρτα, μ' έφερε μαζί της μέσα και χωρίς τον πηρο μικρότερο διαταγέ τράβηξε στη γυνία που ήταν τό κρεββάτι... Μουρμούρισε σγαλά:

— Έλα, άγαπημένε μου, και σε δίωρασε άπαιταστα ή ψυχή μου...

Και πάμ δεν της μίλησα... Τό θαυμένο μου μυαλό νίκησε ή φρίκη της στιγμής έκείνης και μάντεψε, στη φουρτοινιασμένη μου ψυχή, την τρυμερή, την άνατριχιαστική αλήθεια... Πήρα τό σκυλιάξω, μιά σήχτηκε τό λούργι μου...

Ήταν ή ΤΡΕΛΛΗ... Σήκωσε γά μιά στήμη τό κοιμισμένο της μυαλό, έννοιωσε στην περμένη της ψυχή τό στιγμιαίο ζωντάνεμα της ευτυχίας, πάλι, στην παλιά, την άξέχαστη φωνή της...

Τό ελλός τώρα κι' ένός, κοιθώντας στο κορμί μου τη περσπαι του άπαλού κορμιού της ξεστασία, δμωσμένος κι' εγώ για άγανά ή συνήθιστη, χωρίς καμώματα φευτιάς κι' ύποκρισίας να χαλούν τό όρωμά της, έσφιξα, έξέλλασ, στην άγκαλιά μου τη μισοπεθαμένη έκείνη κούκλα...

Πέρασαν μέρες ευτυχίας... Τά ξεκουρδισμένα, και τον δυό, αναλά μας δεν έδρασαν τίποτα τό άνόμολο στο σατανικό αυτό ξεγυράριό μας...

Ήμουν για κείνη, ατ' ός πού άλλωτε άγαπούσε, που πέθανε ένα άπαισιο πρωί και πάλι μονομάς ζωντάνεψε...

Και ήταν κείνη για μένα, ατ' ή που τόσον καιρό ζητούσα ναβόρω μά πού ποτέ της δεν έβρισκε ή άπαιητική, ρομαντική καρδιά μου και που έξαφνα τη βρήκε, χωρίς καν να την περιμένω, τό σκοτεινό έκείνο βράδυ...

Τόσο ήσαν ταριασμένες ή δυό ψυχές μας, που όλα γύρω μας γινούσαν φωνικά, κανονικά... Άκοιμημένη στο μπράτσο μου ή άγνωστη καλή μου, ψιθύριζε λόγια άγάνης, που κυλούσαν στην ψυχή μου άτάλα και τη δρόσαν με την άνέφραστη άγνότητά τους... Όλημερίς κώμας βολίτσες στού κήπου τη δεινροστοχία, κι' όλημερίς κρατούσα την καλή μου σφιχτά στην άγκαλιά μου...

Και μόνο ή κυρία Λεμεγιέρ — ή γρηή στοίγγιλη νοικοκυρά μου — πετούσε με τρόπο τό έργόχειρό της κι' έκανε τό σταυρό της κάθε πού μιάς έβλεπε... Μας νόμιζε για σατανάδες με άνθρωπιο καλοσύνη, έ-

τρεχε μακριά μας μουρμούριζοντας ξόρκια, βλαστήμιες και κατάρες. Είχε γνώρισε στο πρόσωπο της άγαπημένης μου την τρελή πρόση νομίζωσά της, και με νόμιζε πιά για βουκολακα, για τον άναστημένο απ' τον τάφο πρώτο της νοικάρη... Μου τό φώναζε άλλωστε κατάμουτρα μιά μέρα:

— Θα φέρω τον παλά, καταραμένο, να σάς διαβάσει... Νά ξαναπάς στην Κόλασι που σε ξέρασε για τις άμαρτίες μου... Δεν σε γνώρισα άμέσως όταν ήρθε να νοικιάσει τό σημαδιακό μου, μά τώρα είμαι βέβαια... Είσαι ό πεθαμένος προηγούμενος νοικάρης, που ντινίξετε τη βρώμικη ψυχή σου μ' ένα μαγκάλι κάρθουνα... Κι' ή μάγισσα ή φιλέντα σου, πέταξε τον ζουλιολομανδία της μολίς έννοιωσε πως βουκολαχισσε, κι' ήθελε να σ' άνταμώσει... Είς τό όνομα του Πατρός και του Υιού και του Άγίου Πνεύματος, ξεοκισμένοι νάστε, κι' όι δυό σας, σατανάδες!...

— Άμήν!...

Έκανε τό σταυρό της, μάς μούντζωσε κι' έφυγε τρεχάλα... Χλώμισε ή άγαπημένη μου... Με κτύπαε σαν άνιδη, σαν μωρό παιδί, και μουρμούρισε στ' αυτό μου:

— Κάποιον νοιώθω να μάς κινιγιά!... Θα μάς κάνουν οι άνθρωποι κακό... Κιντούν με μάτι ύποπλο και φθονικό την άέεραντη άγάπη μας... Φεύγουμε μακριά τους;...

Τράχηκε απ' τον πόνο ή ψυχή μου... Την κτύπαε κλαμμένο και με κτύπαε κλαμμένο... Γυρίσαμε παντού τη φρεσμένη μας ματιά και νοιώσαμε φορητό τον κίνδυνο του χωρισμού μας να ξεπροβάλλει απ' όλες τις μεριές... Μουρμούρισα άνατριχιασμένος:

— Φεύγουμε, γλυκεριά μου... Άπόψε κιόλας θα φύγουμε, μακριά απ' τους ανθρώπους, μ' ένα μαγκάλι κάρθουνα, όπως έού θέλησε κάποτε να φύγεις, χωρίς να τό καταφέρεις... Μα έννοια σου... Μαζί μου θα φύγεις και σ' όριστα, μακριά απ' τους ανθρώπους... Μακριά απ' την κακία τους... Δεν θα χωρισουμε ποτέ μας πιά...

— Άνθρωποι!... Όλα τά έτοιμάσαμε γι' άσπύδη... Όλα έτοιμα τώρα, για τό μεγάλο μας ταξείδι... Έχετε γιά... Σας συγχωρούμε πρώτοι... Συγχωρείτε μας και σεις... Άφήτε θα είμαστε πιά για πάντα μακριά σας...

Την άλλη μέρα ή Άστεινία, σάδοντας την πόρτα της κρεβατοκαμάρας της, βρήκε δυό πρόματα, σφιχτά άγκαλιασμένα... Τό αλλόκοτο ξεγυράρι είχε πάψει πιά να ζή...

Η ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ

Ένας άντρας κουφός και μιά στραβή γυναίκα είνε πάντα άντιόρνομο ένυμφισμένο.

Την έπομένη του γάμου του κάθε άντρας άνακαλίζει σε μιά μέρα μέσα ότι γέρασε κατά έφτα χρόνια.

Ένας άντρας μπορεί να κάνει έρωτα μ' όποιον γυναίκα θέλει, μά πρέπει να παντρεύεται μόνο έκείνη που τό ταριάζει.

Όταν παντρεύεται τό γεράκι, ή κόλλα κάνει τό καλύτερο αϊγό της.

Μόνον οι νεοπαντρεοί λένε στη γυναίκα τους δια να πιστώσει τους.

Το φτωχό ό γάμος είνε τό κατόφι της δυστυχίας.

Ένα γέριχο λιοντάρι είνε προτιμώτερο από ένα νέο γαϊδούρι.

Η σπηλιά του λιονταριού είνε πάντα επικίνδυνη, κι' όταν άκόμα είνε άδειανή.

Είνε δύσκολη δουλειά να λιμάρεις του λιονταριού τό δόντι.

Όποιος κάνει τό λιοντάρι στής ειρήνης τον καιρό, γίνεται ζαρκάδι όταν άρχισι ό πόλεμος.

Η μικρή ζημία μάς τρομάζει, μά ή μεγάλη μάς κάνει πιο φρόνιμους.

Έπει απ' τη μιά ζημία έρχονται μαζί κι' ή άλλες.

Κάλλιο να χαθι ή άγνοια παρά βλο τό καράβι.

Όποιος χάνει, έχει πάντα τό άδικο με τό μέρος του.

Πρώτα πάντα έκείνον που δεν έχει τίποτα να χάσει. Είνε άχρηστος για φίλος κι' έλκιν-δινος έχθρός.

Κινεζική.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η ΜΟΔΑ, ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ, ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ Κ.Α.Π

(Η Συμβούλης της Φίλης σας)

— ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΚΑΙ Η ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Στό προηγούμενο φύλλο έξηγήσαμε στις άγαπητές μας άναγνώστριες πως να ντύνονται άνάλογα με τη διάπλασι του σώματός τους, για να φαίνονται πάντοτε κομψές και καλοντυμένες. Συγκεκριμένα σήμερα τις συμβούλες μας επ' αυτού του ζητήματος, για να μιλήσουμε κατόπιν για διάφορα άλλα ενδιαφέροντα ζητήματα.

Αν τότε λοιπόν να είσθε περισσότερο παχυνή απ' ό,τι επιβάλλει ή μόδα, να προτιμάτε πάντοτε τις κλός φούστες από τις πιετωτές και ίδιες ν' άποφεύγετε τις πολλές πιέτες στα πλάγια. Πολύ άδυνατίζουν ή φούστες που άποτελούνται όλο από λοζά φύλλα, έννο αντι-έτοιμα τά βολάν, όταν μάλιστα άρχίζουν από τη μέση, παχαίνουν πολύ.

Αν είσθε πιο άδύνατη στους ώμους και πιο παχιά στους γοφούς, να προτιμάτε τους γιακάδες σε σχήμα πελειόνας, τις μικρές κίπ, τά κλός μανίκια και ν' άποφεύγετε κάθε γαργαλιόρα από τη μέση ως τους γοφούς. Αν πάλι σιμβάνει τό αντίθετο, τότε να προτιμάτε τους μακρολούς και στενούς γιακάδες, να στολίζετε τό κορμάς με διάφορα ντεκούτ, που είνε τόσο της μόδας, και να προτιμάτε τό μικρό ντεκολτέ.

Πολύ συνηθίζονται φέτος οι φιάγκοι ως γαργαλιόρα του ντεκολτέ. Από την τοποθέτησι όμως του φιάγκου εξαρτάται άν τό φορέμά σας θα σας κολακεύη ή όχι. Αν έχετε άδύνατο ντεκολτέ, τότε να βά-ζετε τον φιάγκο στη μέση του άνοιγματος του κορ-σάς. Αν έχετε λαμύ μάλλον κοντό, να προτιμάτε τον φιάγκο στον όμο. Αν ό λαμύς σας είνε λεπτός και άδύνατος, ταριάζει ό φιάγκος πίσω στον τράχη-λο. Αν ό τραχήλος σας είνε κάπως παχύς, όπως σιμ-βάνει σε πολλές κυρίες, τότε σε φορέματα χωρίς για-κά να άφίνετε πίσω λίγο περισσότερο ντεκολτέ, μη-τερό ή τετράγωνο.

Στις ψηλές και λεπτές γυναίκες, όποιοδήποτε φό-ρεμα σηγάνει πολύ πιο εύκολα απ' ό,τι στις κοντές και παχείες. Κι' αυτές όμως άκόμη πρέπει ν' άποφεύ-γουν τά ντυσιματα που τις κάνουν να μοιάζουν με τα-βανόσκοιτες ή με σπάρτα.

Αλλά, άγαπητή άναγνώστριά, δεν είσθε μόνον ψηλή ή κοντή ή λεπτή ή παχυνή. Είσθε άκόμη και ξανθή ή καστανή, λευκή ή μελαχροινή. Και τό χρώμα των μαλλιών και του δέρματος είνε ένας σημαντικώ-τατος παράγον στην έκλογή της τουλίετας.

Στον τόπο μας τον μεσημβρινό, ή καστανή και ή μελαχροινής ύπερτερούν. Πρέπει λοιπόν να διαλέγουν για τό φορέμά τους ένα χρώμα που να γλυκαίνει τον χροματισμό του δέρματος τους και να μην τις ά-γορεύει.

Τό κίτρινο είνε τό φτιασίδι της μελαχροινής, λέει ή λαϊκή σοφία κι' έχει άπόλυτος δικιο. Κανένα χρώμα δεν κολακεύει τόσο μιά μελαχροινή όσο τό κί-τρινο σ' όλες τις άποχρώσεις. Και τό τριανταφυ-λέο είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά με-λαχροινή, ή τάπει να μην είνε πολύ ζεστό, γιατί τότε προστινέει.

Τό κόκκινο είνε ένα χρώμα που της μόδας και πολύ καλακοντικό. Όταν όμως πρόκειται να φοιήστε κόκκινο φόρεμα, μη διαλέξετε κανένα με τό χρώμα της παταρούνας. Πολύ πιο όμοιο και συμπαθητικό είνε ένα χρώμα που πηγαίνει όμοια σε μιά

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΒΟΛΗΣ

(Η Δύναμις που μάς άπατά, μάς θεραπεύει, μάς τρομάζει, μάς κάνει γελοίους, μάς δίνει θάρρος, αλλά και μάς... σκοτώνει)

τό καταλάβουν πώς.

Μιά Γερμανιά κυρία διηγείτο σχετικάς σ' έναν Γερμανό ψυχίατρο την ιστορία του γάμου της. «Όταν ήταν ακόμα πολύ νέα, γνωρίστηκα μ' έναν κύριο, με τον οποίο όμως δεν την συνέδεσε καμιά συμπάθεια. Έπ' πολύν καιρό, ο κύριος αυτός, κάθε φορά που την αποχωριζόταν, της έλεγε με πεστικό ύφος:

«—Θα ρθώ μιά μέρα που θα με παντρευτήτε».

Στο τέλος λοιπόν έτηρεσάμε σε τέτοιο σημείο από τα λόγια του, ώστε δέχτηκε πράγματι να τον παντρευτεί, μ' όλο που δεν τον αγαπούσε διόλου.

Η υποβολή είνε πανίσχυρη, κυρίως στους πλατωνικούς έρωτας, όπου η φαντασία παίζει τον μεγαλύτερο ρόλο. Ο Δάντης είχε δει μονάχα μιά φορά τη Βεατρίκη, αλλά η εικόνα της χαράχτηκε για πάντα στο μυαλό του. Κι' ο ιδανικός του αυτός έρωας του ένεπνευσε τέλος τη Θεία Κομωδία, όπου χάριν της Βεατρίκης, διασχίζει ολόκληρη την Κόλαση και το Καθάρτηριον για να φτάση στον Παράδεισο, όπου τον έπεριμενε η έλεγκτή του.

Τό ίδιο συνέβη και στον Πετράρχη με την Λάουρα. Οι διάφοροι Δόν Ζουάν, καθώς κι' οι άπατενός του γάμου, εργάζονται, εκμεταλλευόμενοι την δύναμη της υποβολής, την οποίαν κατέχουν.

Πολλές φορές όμως, η υποβολή αυτή είνε θανατηφόρος.

Ένας Αμερικανός υπόδικος είδε μιά νύχτα ένα πολύ παρόμοιο όνειρο. Νευρώθηκε, ότι από τα κάγκελα του παραθύρου του κελιού του μίπρε μέσα ένα έξαιρετικά μακρό χέρι, ένα χέρι σκελετού. Τό χέρι αυτό πασάτευε μέσα στα σκοτεινά, όπου τον έβλεπε, τον έπαισε από τό άριστερό του μυαλάου και τον έσφιγγε δυνατά. Ο υπόδικος αισθάνθηκε στο χέρι του έναν ισχυρότατο πόνο και έστρεψε καταπονημένος. Τό άλλο πρωί, τό χέρι του έφερε ολοφάνερα τό σημάδι του σφιγμένου ενός μεγάλου χεριού, υπό μορφήν εγκαύματος. Τό εγκαύμα μάλιστα αυτό ήταν τόσο δυνατό, ώστε είχαν σχηματισθεί και φούσκες με ήχο πάνω στην επιδερμίδα!...

Πώς εξηγείται τώρα τό μυστήριο αυτό; Πρόκειται άπολόστα περί υποβολής. «Στιγματισμός» έξ υποβολής, όπως έδηλωσαν και οι ιατροδικαστικά που εξέτασαν τον κατάδικο. Αυτός όμως ζούσε πλέον μ' τον διαρκή φόβο, ότι θα τό κόψουν τό κεφάλι! Την παρουσίαση της δίνας βρήκε νεκρός στο κελί του. Είχε πεθάνει από συγκοπή!

Ένα τραγικότερο ακόμα περιστατικό συνέβη σ' ένα φυσικό λίκνο, λίγον καιρό πριν από τον πόλεμο. Οι μητέρες του λίκνου αυτού θέλησαν να κάνουν μιά φάρμα είς βάρος του έπιστάτου τους. Τον έκλεισαν λοιπόν σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, τον έδεσαν χειροπόδαρά και έδει το έδηλωσαν μ' επίσημο ύφος, ότι είχαν άποφασι να τον άποκεφαλίσουν, γιατί είχε μορτυώσει έναν άκατήχητο συμπαθή τους στον διευθυντή. Τον άνάγκασαν λοιπόν να σάχη το

κεφάλι του πάνω από την ορχή μιάς καρέκλας και τον χτύπησε στο στήθος δυνατά με μιά βρεγμένη πετσέτα. Ο δυστυχισμένος πιστάτης σφιγσάμενος άμέσως κάτω νεκρός! Η υποβολή του έθ' θανάτωνόταν πραγματικά, είχε τέτοια δύναμη, ώστε προέβλεπε σ' αλήθεια τον θάνατό του.

Την ίδια άφορη είχε και ο θάνατος μιάς δυστυχισμένης Γαλλίδος χωρικής, ο οποίος συνέβη πρό πολλών ετών και έμεινε παραμυθός.

Σ' ένα χωριότοπο είχε μάζευτεί ένα χειμωνιάτικο βράδυ τό όπρητικό προσώπιό και για να περάση η ώρα, έλεγαν όλοι για φαντάσματα. Μιά από τις όπρητρες έλεγε τότε, ότι δεν ήταν καθόλου όντε τά φαντάσματα, όντε τους πεθαμένους. Και να άποδείξη την άφορία της, έδηλωσε πώς ήταν πρόθυμη να πιά μεσάνυχτα στο νεκροταφείο και να καρφώσει ένα δωρικό έσο σ' έναν τάφο. Πράγματι δέ έληγε, αλλά μ' όλο και οι όπρητες της την περιέμεναν ως τό πρωί, η δυστυχισμένη νέα δεν γύρισε ποτέ.

Όταν κατά ξημέρωσε, πήγαν στο νεκροταφείο και έβλεβήκαν νεκρή, έκαταμένη πάνω σ' έναν τάφο. Την ώρα που ή τυχ' κοπέλλα έκάρφωσε τό δικό της στη γη, έκάρφωσε χωρίς να καταλάβη και την φούστα της μαζί. Καί ύστερα όταν θέλησε φύγει, τό φόρεμά της που έμεινε καρφωμένο στο έδαφος, την έβησε προς τό πίσω και την έμπέτασε να άπομακρυνθεί. Εκείνη νόμισε, ότι την τραβούσε τό χέρι του πεθαμένου, μέσα από τήν φο και από τον τρόπο της πέθανε!...

Ένα φαινόμενο που παρουσιάζεται συχνά στους ανθρώπους, ή λεγομένη «Ομαδική υποβολή», ή οποία έξωθει τά πλήθη να γουν πράγματα που δεν θα έκαναν ποτέ σ' άλλη περίπτωση.

Όταν έξεδόθη σε βιβλίο ο «Βέρθερος» του Γκαίτε, άμέσως ο κόσμος κατέληφθη από ένα αισθηματικό παραλήρημα. Πολλοί διακρίνον χιθάρων για τά δεινά και τά πάθη του ήρωος του ποιητή. Όλοι οι νεαροί της εποχής εκείνης έπληθύνον να μιμηθώ τον ήρωα του Βέρθερου, τό ύφος του, τις όμιλίες του, ως και τόν τρόπο του... θανάτου του άκόμη! Η αισθηματική άποκένωση τάπησαν έτσι να γίνουν άληθινή επιδημία. Μόλις ένας νέος έμεινε, ότι ή έλεγκτή του δεν άνταποκρίνεται έλκρινός στο αίτημά του, έθεωρούσε καθήκον του να πάση τό περισσότερο και να πιά τό μυαλό του στον άέρα... αλλά Βέρθερο!...

Μιά παρόμοια επιδημία παρουσιόστηκε και στην άρχη του νος μας με την Έντα Γκάμπλερ του Ίρεν. Ο Ίρεν όμως στην εποχή εκείνη ήταν μιά μανία που είχε καταλάβει όλο τον κόσμο. Ο Ίρεν λοιπόν βάζει, όπως έχετε, την ήρωίδα του ν' άποστασεί, φέροντας έναν διθυραμβό στην άποκένωση. Τότεν αυτός, όλοι τά κοροϊστούντα της εποχής, όσα νόμιζαν τον ένοτό τους απαρεξήρημένο και δοκίμενο, έβρισκαν ότι τίποτε δεν θα τις έξεραι περισσότερο στο μάτι του κόσμου, από μιά μόνια θεατρική άποκένωση. Σέ τέτοιο σημείο μάλιστα άποδεκατόσθη ή νεαλιά της Νορβηγίας, στην επιδημία αυτή των άποκένων, ώστε για διάστημα είχε άπαγορευθεί ή παράσταση της Έντας Γκάμπλερ σ' όλη τά θάλασσα.

Τά φαινόμενα αυτά της ομαδικής υποβολής, είνε σπάνια στην ιστορία της ανθρωπότητας. Μαντίας, είνε πολύ συχνά. Μιά από τις χειρότερες ομαδικές υποβολές ήταν κι' ο εκφυλιστικός άποδολήρο των δέκατο τρίτου και δέκατου τέτατου αιώνα. Ομάδες διπλάδι πολυάριθμες άποθρώπους γυναικός ως την μέση, έπληθύνον από τού σέ χωριά κι' από πόλεις σε πόλεις κι' έτσι στέφον στην μέση της πλατείας και καστερόντων μισή τους, όσπου τό αίμα έτρεχε ποτάμι από τις πόλεις. Και τό έκαναν αυτό... χάριν, λέει, της γίας της ψυχής τους. Η έπίδημις τους έξ απλήρος ήταν τέτοια, ώστε κάθε φορά που έβλεπε από ένα χωριό, τους άποδολήροσαν πλήθος νεκρών στον άποδολήρο. Τό κακό έφτασε στη μεγαλύτερη τασί του, όταν κατά τό 1348 ή «Μαύρη Πανώλη» έκανε θραύση στην Ίταλία.

Από την Ίταλία ή παραιοφροσύνη της έκαστης ματαιόδοξης διεδόθη στη Γερμανία, στην Ολλανδία, στο Βέλγιο, στην Άγγλία, στη Σουηδία, στην Ελβετία και στη Γαλλία.

Περισσότερο από κάθε άλλη εποχή, ο κόσμος πέσειτο στην ομαδική υποβολή, ιδίως κατά τον 19ο αιώνα. Μόλις έβγαυε κανένας νεοδωροφροσύνη, προσηγγέλλε τό τέλος του κόσμου, όλοι κατέ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΕΣ

Σοφοί παράφρονες. Στους δρόμους με τά νυχτικά. Ίσπανικά με τό στατί. Τό κρεβάτι και τό νεκροκρέββατο. Ο Άγγλος λόρδος που παντρεύτηκε την υπηρέτριά του. Ταξείδι του μέλιτος στα βουνά. Όπου ό γαμπρός τρέπεται εις φυγήν. Η... ατοκρατορία της Άφροδίτης, κτλ. κτλ.

Μεταξύ των περιφημότερων μονομανιών του περασμένου αιώνα, συγκαταλέγεται και ο Πέτρος Κράμερ, από τό Βερολίνο. Ο Κράμερ είχε καταντήσει να θεωρείται πρελλός από τους συμπόλιτες του και πολύ δικαίος. Χειμώνα—καλοκαίρι γύριζε στους δρόμους, φορώντας άσπρα λεπτότατα ρούχα, πανύψηλο και πλατύγυρο καπέλλο και όμπρέλλα κινούνου χρώματος. Έπίσης είχε τη μονομανία να μη θεωρήσει ποτέ τό δωμάτιό του και να μην πίνη παρά μονάχα νερό.

Όσάντως, πρό έκατό και πλέον ετών, στη Ζυρίχη ζούσε ένας παρόμοιος άνθρωπος, ο Ιωάννης Κάσπαο, ο οποίος συνέβησε να βγαίνει στους δρόμους με τό νυχτικό του! Μ' αυτή τη γελοία περιβολή σπεκόταν στα κέντρα, έβγαζε λόγους και κατηγόροσε την κυβέρνηση, περνώντας την γενεές δεκατέσσερες!...

Ο βαρώνος Βιλλέ πάλιν, σύμβουλος στη Σαξωνική βασιλική πρεσβεία της Βιέννης, άνθρωπος νοσημασμένος κατά τά άλλα και διακεκριμένος λόγω της πολυμαθείας του, είχε τη συνήθεια όταν έκανε έπισκέψεις, πριν μπει στην αίθουσα ύποδοχής, να βγάξη... τις περισκελίδες του, όπως οι άλλοι έβγαζαν τους μανύες των, προς μεγάλη διασκέδαση των παρευρισκόμενων υπηρετών.

Ένας άλλος Γερμανός, ο Ρίτσερ Βούλουαν, άποφάσισε να διαδόση στην πατρίδα του την άνατολίτικη συνήθεια, κατά την οποία οι έπισκέπτες προτού μπειν σ' ένα σπίτι, βγάξουν τά ήπόδημά τους! Για τό σκοπό αυτό φρόντισε να ύπάγγουν πάντα στον προθάλαμο του σπιτιού του άποκατά ξενιτιά παντόφλες για να τις χρησιμοποιούν οι έπισκέπτες του.

Ένας άλλος μονομανής, ο κόμης της Πολωνίας Σιρόβσκι, είχε την πεποίθηση ότι κανένας δεν μπορεί να προσδεύση στον κόσμο, άν δεν ξέρει... Ίσπανικά. Γι' αυτό επέβαλε άναγκαστικώς την εκμάθησι της Ίσπανικής γλώσσας, όχι μονάχα στους ύπηρετες του, αλλά και σ' όλους τους χωρικούς της περιφέρειας που είχε ο ίδιος στην έξουσία του.

Ο κατά τό 1887 δήμος της Καλονίας Λέου, είχε την άλλοτρίαν ιδέα, ότι τό καλύτερο και άναπτυκτικότερο μέσο για τον ήπνο, είνε τό νεκροκρέββατο.

Γι' αυτό και ο ίδιος κοιμόταν πάντα μέσα σε μιά κάσσι!... Στη Βιέννη ζούσε πρό έτών ένας Όυγκος νεριστάς, ο οποίος είχε τη λύσα να νάνευστα κατά τό ήμισυ χοιράκια και κατά τό άλλο ήμισυ άποκένωτικά. Περιφερόταν λοιπόν έτσι... πόρκαλος στους δρόμους της πόλεως και είχε καταντήσει δημόσιο θέαμα.

Κάθε μέρα, όταν έβγαινε νεμιστός, άγόραζε μόνος του ένα καιρό βέλι ψωμί από τό φούρνο και τραβούσε για ένα από τα άποκένωτικά του ξενόδοξια. Λάτρευε τότε, τριπλή μερίδα από ένα τσιγυτό τό προτιμώμενό του, πάντοτε τό ίδιο, έτρωγε λίγο κι' έδινε τό ήπόλοιπο από τό σιρόφισμα σε κανένα περσιτικό φτωγό. Κατόπιν άφανε στο τραπέζι ένα δοκάτιο κι' έφηνε άποκένωτικα.

Ο Άγγλος λόρδος Λάντουρι, ο οποίος κατελαμβανόταν έπίσης από περιδικές λύσεις, φορούσε μιά μέρα, ότι θα παντρευόταν την πρώτη γυναίκα που ύπόβρισκε, βγαίνοντας άπ' τό σπίτι του. Η τυχ' είνονε την... υπηρέτριά του, ή οποία γύριζε εκείνη τη στιγμή από έξω με ψωνά και ή οποία έφερε άμέσως λάδι!

Μιά άλλη έκεντοική Έγγλέζα είχε τόσο μεγάλη άνατη προς τις όρεκτικές, ώστε όταν παντρεύτηκε, κατά τό γαμήλιο ταξείδι, ο σύζυγός της κοιμότανε να την άποκένωτι από βουνό σε βουνό, με κίνδυνο να χρεμόσση, και την εγκατέλειπε.

Ο Γερμανός ένενης Ούλερίτς φον Λεντσάου, ένο κατά τά άλλα ήταν κανονικός και άποκένωτης, είχε τη μανία να γυρίζει κάθε Κυριακή στους όρεκούς, ντυμένος σαν γυναίκα και να άναγγέλλει στους διαβάτες την περσοχή... ατοκρατορία της Άφροδίτης!

Άναλογη περσοχή φαίνεται ότι είχε και κάποιος πρόχρημ του 18ου αιώνα, όνόματι Σανρόβσκι, ο οποίος θέλησε μιά άέρα καλοκαιρινή να κάνει έξοδον σε χωριόμένο περσοχό.

Κι' έκενθ' δέν ή

ήταν φυσική χών, διάταξε και τού έστωσαν τό δρόμο με... έλκιν.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Ο διάσημος Γάλλος επιστήμον Ιωάννης Λαβάζιε.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η μητέρα.—Γιατί δέν φώναζε όταν ο κ. Κλήβ σε φίλησε;
Έλενίτσα.—Γιατί με άπέληξε...
Η μητέρα.—Ω, τον κακοήγορο!
Έλενίτσα.—... γιατί με άπέληξε πώς δέν θα με... εξαπατήσει!

Κάποιος έπαρχιώτης, γυρίζοντας στην πρωτεύουσα, συνήντησε μιάς μπρε στην πόλη μιά χήρα.

—Καλήμερα, κυρία Μαργαρίτα!

—Καλήμερα, καθώς ήρθες τί νέα άπ' την πρωτεύουσα;

—Άπομείντηκε βασιλικό δάκτυλο, άπάντησε ο έπαρχιώτης, και τού όσπου διατάσσεται κάθε γυναίκα που έχει μικρό στόμα να παίρνει δύο άντρες...

—Μμμ! είπε ή χήρα, σφουγγίζοντας τά χείλη της όσο μπορούσε περισσότερο.

—Και όσπου έχει μεγάλο στόμα, εξακολούθησε ο έπαρχιώτης, θα παίρνει τρεις...

—Μα! άπάντησε και πάλι ή χήρα, άνοήτως μιά στοματάρα σαν ηγνάδι.

Η κυρία Φιλμαριών, ή γυναίκα του ένδόξου άστρονόμου, δέν άφανε ποτέ τον σέξουό της να πηγαίνει σε σουζα, αλλά τό έκοβε ή ίδια τά μαλλιά και... γάμπε μαξιλάρια!

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΠΑΥΛΙΝΑ

ΗΝ λέγανε Παυλίνα.
Δέν ήταν πειά πολύ νέα, και δέν ή-
πληξε ποτέ ώραία.

Ήταν μιά από εκείνες τις εδωποινί-
δες που συναντούμε κάθε τόσο στο δρόμο
μας, χωρίς να τις προσέξουμε καθόλου.
Φορούν συνήθως κάτι φορέματα γκριζά,
μικροκάμισα και καπέλα παλιές μόδας.
Κι η καρδιά τους είνε κι αυτή γκριζά
και τοκαλομένη σαν το φρέμα τους,
αλλά αυτό κανείς δέν το υποπτεύεται, ού-
τε θα τόν ενδιέφερε αν το ήξερε.

Κι όμως, η Παυλίνα ενδιαφερόταν
πολύ γιά τους άλλους κι' ως μιν έδειχνε
κανείς κομμάτι πραγματική συμπάθεια γι'
αυτή.

Οι γονείς της είχαν πεθάνει από καρκί-
ο και ζούσε ολόμνηστη σ' ένα μεγάλο σπίτι,
όπου πουρούριζε τα βράδια, καθισμένη
δίπλα στο μεγάλο τζάκι, φοβισμένη από
την σιωπή των πραγμάτων γύρω της.
Έμεινε πολλές ώρες έτσι, κοντά στις φλόγες
που σάλευαν μπρός της, σαν ζωντανές, με το
κοιμωλόι στα δάχτυλά της, μελαγχολική, λυπη-
μένη. Μπροστά της περνούσε ολόκληρο καλοκαίρι άνοητησών.

Τό πρωί ξαναβρίσκει τις δυνάμεις της και μ' ένα καλό γέ-
μιση, πηγαίνει στα σπύτα των γριών, περιποιόταν τους γέ-
ρους, έντυνε τα μωρά.

Κι' ήταν ευτυχισμένη η Παυλίνα να μιν είνε τί-
ποτε άλλο, παρά ένας καλόκαρδος και πομπηικός άγγε-
λος, που άποιν τα φρερά δέν χτυπούσαν παρά μόνο
επάνω από τις πονιμένες κι' άπλές καρδιές των γρι-
ών.

Δέν τοίμιζε να περιμένη και να έλπιζε τίποτε
άλλο, απ' τη ζωή ή φτωχή Παυλίνα. Ήταν καρφός
που δέν τοίμιζε ούτε να άνειρευτεί πειά τον ιδανικό
έρωσά, το θρυλικό βασιλόπουλο, που θα έρχόταν να
ξυπνήσει την καρδιά της από τόν παρθενικό της ύπνο.

Κι' όμως ήθελε...
Ναι, ήθελε ο ιδανικός έρωσά, ήθελε το άνειρευμένο
βασιλόπουλο, τη στιγμή που η Παυλίνα δέν τό περί-
μενε πειά.

Ήταν ένας δεύτερος εξάδελφός της, ο 'Αλβέρτος.
Όταν ήταν μικρός κι' άφοσίωσε, η Παυλίνα τόν
είχε περιποιηθεί σαν μιά μεγαλύτερη άδελφή τόν.
Ύστερα, έκεινος έφυγε με τα πολεμικά πλοία.

Και τώρα ξαφνικά είχε γυρίσει, ώραίος και χαρι-
τωμένος άξιωματικός που ναυπηκού.

Η μητέρα του ήταν περήφανη γι' αυτόν και τόν
λάτρωνε. Είχε γυρίσει όχι μόνον ώραίος και χαριτω-
μένος, αλλά και πληγωμένος.

Είχε χτυπηθεί στο πόδι, σ' ένα δυστύχημα ύδρο-
πλάνου, κι' έπρεπε να μείνει άκίνητος επί ένα ολόκληρο
μήνα.

—Εσύ θα έξεις να τόν περιποιηθείς και να τόν
διασκεδάσεις, είπε η μητέρα του στην Παυλίνα, που
ήταν άνεμιά της και γατόνισσά της.

Κι' η Παυλίνα δέχτηκε πρόθυμα. "Όλη μέρα τόν
φύλαγε σαν άγγελος. Τόν περιποιόταν με άπειρη στοργή,
του διόρθωνε κάθε τόσο τα προσκέφαλα, τόν έ-
φεινε να φά, ύστερα έπαινε ένα βιβλίο, καθόταν
σμά του και τόν διάβαζε ή τόν διηγόταν διάφορα άστεία ανέκδοτα,
για να τόν κάνει να γελάει.

Κι' ο 'Αλβέρτος ήταν τόσο εύχαριστημένος απ' τη συντροφιά
και τις περιποιήσεις της εξάδελφής του! Έβρισκε τόσο νόστιμο κά-
θε φαγητό που τόν πήγαινε να φάει και τόν τό έτοίμαζε πάντα
ή ίδια με τα χείρα της....

Έτσι, όταν η μητέρα του είδε πάλι ρόδινο τό πρόσωπο τού
γιού της και λαμπρά τα μάτια του, είπε μιά μέρα στην Παυλίνα,
φιλώντας την:

—Μου τόν άγάπησες!...
Κι' ήταν αλήθεια.

Μά δέν είχε άνοηθεί μόνο ο 'Αλβέρτος. Κι' η Παυλίνα είχε
ξαναβρίσει, είχε μεταμορφωθεί. Δέν ήταν πειά χλωμή και τα χεί-
λη της χαμογελοδών γλυκά, τα χείλη της που είχαν ξεμάθει να
χαμογελούν από καρό τόρα.

Και τί παράξενο! Δέν φορούσε πειά τό γκριζό μονοκάμισο φρέ-
μα της, αλλά ένα φρέμα λευκό, που τό είχε ξεχασμένο σ' ένα
παλιό ντουλάπι. Ήταν ένα φρέμα παλιές μόδας, αλλά τό είχε

διορθώσει και της πήγαινε ώραία.

—Σου πειά ώραία τό φρέμα σου, εξάδελφή, της είπε μιά
ο 'Αλβέρτος.

Κι' απ' εκείνη τη στιγμή, η Παυλίνα νόμισε, ότι ήταν ά-
σαν άγγελος.

Μιά μέρα μάλιστα, κάθισε κι' ένα τριαντάφυλλο στο κα-
ρδί της. Η Παυλίνα, Μάλιστα....

Ο 'Αλβέρτος είδε τό τριαντάφυλλο και της είπε:
—'Αν δέν πήγαμε τόσο ώραία τό ρόδι αυτό στο σπίτι,
θα σου τό ζητούσα να μου τό δώσεις.

Κι' ήταν ευτυχισμένη γιά όλ' αυτά, α, πόσο ευτυχισμένη
ή Παυλίνα....

Δέν ήταν γι' αυτή ένας δεύτερος εξάδελφος ο 'Αλβέρτος,
ταν π' άνειρευμένο βασιλόπουλο, ο πολυπόθητος άγαπημένος, που
γίγνε να σβή, μά ήθελε τέλος.

Ούτε ο τυφλός που ξαναβρίσκει ξαφνικά τό φως του, ούτε
τόση μεθυστική χαρά, όση χαρά κι' άγαλλίαση ένοιωσε η Πα-
υλίνα, άνοιχόντας γιά πρώτη φορά τόν ήλιο της άγάπης.

Ήταν τόσο ευτυχισμένη, που δέν καταλάβαινε πώς περ-
κιωρός, πώς δέν θ' άργούσε να σβή ή ημέρα που ο 'Αλβέρτος
γινόταν καλά και θα ξαναέγινε....

Μιά μέρα, κάποιος χτύπησε την πόρτα. "Ένα χτύπημα ά-
μονο, νευρώ.

Η Παυλίνα άνοιξε και μιά κόρη άρραβωνή και χαρούμενη
ήγνε μπροστά της.

Ήταν τόσο έλαφρή κι' αθέρια ή νέα αυτή, ώστε έμοια-
ζε νεράδα.

—Είστε κι' ε' δεσποινίς Παυλίνα; ρώτησε μιά
φρονή μελωδία. Ο 'Αλβέρτος μου έχει γράψει τόσα
λά γιά σας.

Η Παυλίνα θυμήθηκε ξαφνικά, ότι έβλεπε συχνά
'Αλβέρτο να γράφει, όταν δέν έμεινε κοντά του να
κρατάει συντροφιά.

Αλλά φανταζόταν, ότι θα έγραφε σε κάποιο φίλο
που δέν της είχε κάνει ποτέ λόγο γιά καμιά άρρα-
βή.

—Λοιπόν πού είνε ο 'Αλβέρτος; ρώτησε πάλι ή
φρονή μελωδία.

—Έλατε μαζί μου, φημίσεις η Παυλίνα και τόν
δία της λήγαν, ή καρδιά της σφίχτηκε.

Σέ λίγο ή δύο γυναίκες ήσαν μπροστά στον 'Αλβέρ-
το. Έκεινος μόλις άντικεισε τη νέα, σπρώχθηκε άμέσως
πλάι κι' έτρεξε κοντά της, λάμποντας από χαρά.

—Αγάτη μου, που φώναζε αυτή, μπορείς λοιπόν να
στέκεσαι όρθιος!... Μά ή δεσποινίς Παυλίνα
θαύματα....

Λέγοντας τα λόγια αυτά, έπεσε στην άγκαλιά
'Αλβέρτου και τόν έσφιξε πάνω στο στήθος της.

Ο νέος τη φίλησε προφορά κι' ύστερα είπε στην έ-
δέλφη του:

—Αγαπητή μου Παυλίνα, σου συνιστώ τη Μαριέττα
την λαμπρή μικρή μου άραβωνισσά. Δέν είνε χα-
τωμένη; Δέν έχουμε άραβωνισσάει έπιστωμος, γι' αυτό
δέν λέγαμε τίποτε σε κανένα. Μά τώρα που χάος
περιποιήσεις σου καλύτερες, όρίσαμε πού γάμος
γιά τις πρεΐς Σεπτεμβρίου. Να και τα δαχτυλίδια μας!

Και βγάδοντας δύο δαχτυλίδια απ' την τσέπη
πέρασε τό ένα στο δάχτυλο της νέας. Έκείνη πέρασε
το άλλο δαχτυλίδι στο δάχτυλο τού 'Αλβέρτου κι' ύστερα
τόν ξαναφίλησε....

Η Παυλίνα χαμογελούσε. Είχε τη δύναμη να χαμογελάει.
—Επιτρέψατέ μου να σας φιλήσω, καλή μου δεσποινίς, τις
είπε η Μαριέττα. Είστε ένας άγγελος γιά μιάς.

Κι' έσκυψε και φίλησε στην Παυλίνα.
Κι' η Παυλίνα την φίλησε έπίσης κι' αυτή.

Τώρα δέν έμεινε πειά κομπά στον 'Αλβέρτο μόνον η Παυλί-
να. Έμεινε σμά του κι' η Μαριέττα. Και μάλιστα, πολύ συχνά ή φ-
μιούσαν να μιν ήταν αυτή μπροστά τους.

Μολαπάρτα, η Παυλίνα, ή φτωχή, άτυχη Παυλίνα, ήταν έτοι-
μομένη άσπια, γιατί μπορούσε να βλέπει τόν 'Αλβέρτο, έτοιμο
κοντά σ' αυτή.

Μά αλλοίμονο!... Αυτό δέν κράτησε πολύ. Έπειτα από με-
ρικές ημέρες, η Μαριέττα της πήρε γιά πάντα τόν άγαπημένο της
από κοντά της. Πήγαν και καθόταν σ' ένα άλλο σπίτι. Κι' έμει-
νε μόνη, πού μόνη κι' από πάλι η Παυλίνα.

—Μά τί γίνεται η Παυλίνα; Δέν έρχεται καθόλου να μιά
έξοδος.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΤΩΣ

Η όμορφη κι' ή γενναίότης της Μυκονιάτισσας άρχονταπούλας. Οι θαυμαστές και οι μνηστήρες της. Τό όνειρο της
Μαντώ. Όπου εμφανίζεται ο 'Υάκινθος Μπλάκαρης. Στη Μυκονο. Έρωτοχτυπημένες. Η εξομολόγησις. Τα ύπεροχα
λόγια της Μαντώ. Ο Μπλάκαρης φεύγει γιά τα πεδία των μαχών. Μετά μήνας. Μέσα στη φωτιά της μάχης. Τό
άγνωστο παλληκάρι. Η άποκαύσις, κτλ.

ΠΩΣ θα έχετε άσφαλώς, μιά από τις ή-
ρωϊκές 'Ελληνίδες που πολέμησαν σαν άν-
δρες κατά τό 21, γιά την έλευθερία της
πατρίδας των, ήταν κι' η πανώμορφη και
λεοντόκαρδη άρχοντοπούλα της Μυκόνου, ή
Μαντώ Μαυρογένους, της όποιας έστήθηκε
τελευταία κι' ή προτομή στην πατρίδα της.

Η Μαντώ ήταν γοητευτικά ώραία. Είχε
τρόπους που έμάγευαν. Όσοι τη γνώριζαν
στά χρόνια τού άγώνος, ξένοι και 'Ελληνες,
έκθειάζον την αθέρια όμορφιά της, την
καλοσύνη της, την τάμη της.

Όπως ήταν φυσικό λοιπόν, μιά τέτοια
κοπέλλα από άρχοντική γενιά, άπλυντη
και όμορφη γιά τα κατορθώματά της τό

πολεμικά, τράβηξε την προσοχή και τό ενδιαφέρον πολλών αγχώδων
της. Πολλοί την έθαύμαζαν. Άλλά και πολλοί την έλάτρευαν. Πο-
λλοί άνειρευόνταν να την κάνουν γυναίκα τους. Οι μνηστήρες, μνη-
στήρες άξιόλογοι και διαλεκτοί, την τριγύριζαν άμέσως μόλις πάτησε
τό πόδι της στη Μυκονο. Τα συναισθήματα της στέλνονταν τό ένα πάνω
στο άλλο. Μά ή Μαντώ δέν είχε καρό να σκεφθί γιά έρωτα κι' ά-
ποκατάσει την έποχή αυτή. Τό όνειρό της, τό ιδανικό της ήταν άλλο.
Πο μεγάλο, πού εγγενικό. Σκεφτόταν
μόνα την πατρίδα της, την 'Ελλάδα.

Ας έλευθερονόταν ή 'Ελλάς απ' τόν τό-
ρνο κι' ύστερα είχε καρό να σκεφθί
και γιά γάμο.

Γιά τόν λόγο αυτό, όσοι ζήτησαν τό χέ-
ρι της Μυκονιάτισσας άρχοντοπούλας κα-
τά την έννοια της 'Επαναστάσεως, άνοι-
σαν όλοι από τό στόμα της τα ίδια υπέρο-
χα λόγια:

—Ας έλευθερωθεί πρώτα ή 'Ελλάς κι'
έπειτα θα διαλέξω κι' εγώ σύντροφο της
ζωής μου. Δέν μπορώ να δώσω την καρ-
διά μου σε κάποιον. Θά την κερδισί εκεί-
νος που θα νικήσει τούς Τούρκους και θα
λειτουργή την πατρίδα του απ' τόν ζυγό
τους!...

Γράφοντας ή ίδια στις Παρισινές κυ-
ρίες και ζητώντας τη συνδρομή τους την
ήδη γιά την άγωνιζόμενη πατρίδα της,
προσέθετε κάτω-κάτω στην έκκλησή της:

—Δέν άπορεί 'Ελληνας πού να μ' ε-
ίλει και να μ' ή τον έργοίτησα. Άν' οί-
λους αυτούς, ένα πράγμα ζητώ μόνχα:
'Απλάνην έγλω ύπέρ της ανεξαρτησίας
της πατρίδας....

Ένας απ' τούς νέους της περιόδου αυ-
τής των πολεμικών κατ'ών και τών α-
ματων, πού αίσθανθηκε τρελλό και παρά-
φορο έρωτα γιά τη Μαντώ μόλις την προ-
αντίκρισε, ήταν κι' ο 'Υάκινθος Μπλά-
καρης.

Ο Μπλάκαρης μόλις είχε γυρίσει στην 'Ελλάδα απ' τό Παρίσι
παιά; είχε μιά μέρα ο 'Αλβέρτος στην άραβωνισσά του.

Κι' ή Μαριέττα πήγε να δ' ή Παυλίνα και να την προσκαλέση
στο γάμο της που θα γινόταν σε λίγες μέρες. Μόλις όμως την αντί-
κρισε, τρώμισε.

—Πώς άδωνάσες έτσι, εξάδελφούλα! της είπε με ειλικρινή συμ-
πάθεια. Είμαι λοιπόν άρρωστος.

—Όχι, όχι, είμαι πολύ καλά, απάντησε ή Παυλίνα.
Μά δέν έλεγε την αλήθεια. Ήταν τόσο άδωνάσμενη, τόσο χλω-
μή ή φτωχή εξάδελφή. Και μ' όλο πού υποσχέθηκε πώς θα πάη στο
γάμο τού 'Αλβέρτου και της Μαριέττας, δέν πήγε.

Μόνο την παραμονή τού γάμου έσπευσε στη Μαριέττα, γιά δώρο.
Ένα θαυμάσιο έργονέμειρο που τό είχε κεντήσει μόνη της.

Και την άλλη μέρα, τη στιγμή που ο νεόνυμφος έφταναν εύτυ-
χημένα και γελαστοί γιά τό γαμήλιο ταξίδι τους, την ίδια άκρό-
σχημη ή φτωχή Παυλίνα ψυχορραγούσε πάνω στο κρεβάτι της, στο
κρεβάτι τού πόνου της.

Πέθανε ήσυχχα-ήσυχχα. Σπρώχθηκε με τ' όνομα τού 'Αλβέρτου στο
χέλι. Τη σκότωσε ο μεγάλος της καϊμός. Και κανένας ποτέ δέν έ-
μαθε την αλήθεια τού θανάτου της. Πήρε μαζί τόν μυστικό της καρ-
διάς της, τό πήρε βαθιά στον τάφο της κι' οί τάφοι είνε βουβοί και
έξορον να κρατάνε καλά τα μυστικά των νεκρών....

πού σπαύδαζε. Η 'Επανάστασις κατά τού τυράννου τόν είχε ένθουσια-
σει και γύριζε τα νησιά, προσπαθώντας να ξεσηκώσει έναντιον τών
Τούρκων και τούς νησιώτες.

Έφτασε έτσι και στη Μυκονο. Έφτασε στο νησί την ίδια έποχή
πούχε πάει εκεί κι' ή Μαντώ γιά να ξεγείρη τούς συμπατριώτες της.

Οι δύο νέοι γνωρίστηκαν.

Ο Μπλάκαρης βρισκόταν πάντα στα συμβούλια που γινότουσαν
με τούς προκρίτους τού νησιού στο σπίτι της Μαντώ. Έχοντας στην
καρδιά του τόν διπλό έρωτα της πατρίδας και της γυναίκας, μιλούσε
στα συμβούλια αυτά με πάθος, με οίστρο.

Τετρατέρατη όμως ήταν ή Μαντώ, δέν άργησε να μαντέψει τό
αίσθημα τού νεαρού σπουδαστού. Προσποιήθηκε όμως πώς δέν κατά-
λαβε τίποτα. Αυτό ήταν τό καλύτερο πούχε να κάνει.

Πέρασαν άρκετές μέρες.

Η Μαντώ δέν έβλεπε πειά στο νησί τόν Μπλάκαρη. Και νόμισε
πώς ο νέος έφυγε γιά τα πεδία των μαχών. Έξαφνα, ένα πρωί, κα-
τεβαίνοντας απ' τό σπίτι της, τόν άντίκρινε να παραμονεύη στη γο-
νία. Τόν πλησίασε άμέσως, τόν χαϊρέθηκε και τόν ρώτησε γιάτί βρί-
σκεται ακόμα στη Μυκονο, σε ημέρες που ολόκληρος σκεδόν ο 'Ελ-
ληνισμός πολεμούσε τούς Τούρκους.

Ο Μπλάκαρης τάχισε. Κοκκίνισε σαν κοπέλλα. Τα λόγια της
Μαντώ τόν πληγώσαν καταάσφα. Σηκέντησε άσπαστο τό θάρος
του και της άνοιξε την έρωτευμένη του
καρδιά.

—Σ' άγαπώ! της είπε. Γι' αυτό δέν έ-
φυγα ακόμα γιά να πάω να πολεμήσω έ-
ναντιον τών τυράννων της πατρίδας μας.

Σέ λατρεύω, Μαντώ!... Πές μου μιά λέ-
ξη, δός μου μιά έλπίδα και θα φύγω ά-
μέσως.

Η Μαντώ συγκινήθηκε. Είχε τονφερό
καρδιά. Μά συγκράτησε τα αισθήματά
της. Δέν ήταν καιρός γι' άγάτες, αλλά
γιά πόσιμο.

Άρχισε λοιπόν να συμβουλεύη τόν νέο.
Τού υπάδειζε τό καθήκον του τό ιερό στην
πατρίδα. Και τού είπε, τέλος, κι' αυτό
δ'ι είχε πει και σε τούς άλλους:

—Μαντά σ' άνδρα έλευθερο κι' όχι
σκάβο, σε νικητή των Τούρκων θα δώσω
την καρδιά μου!...

Τα λόγια της Μαντώ συγκίνησαν βα-
θεία τόν νέο. Τόν ένθουσιασαν. Της έ-
σφιξε τό χέρι και της φίληστικε:

—Θα κάνω τό καθήκον μου. Θα πάω
ν' άγωνιστώ γιά την πατρίδα. Θα φανώ
ανάξιος σας. Και τότε, διαν πειά ή 'Ελ-
λάδα μας έλευθερωθεί, πούς έξέρει!...

—Πούς έξέρει... φημίσεις κι' ή Μαν-
τώ με συγκίνησι.

Και χάρισαν. ***

Μήνες και μήνες πέρασαν.
Ο νέος πούχε φάγει την ίδια μέρα απ' τη
Μυκονο, δέν ξαναβρίστηκε πειά που-

θενά. Ζούσε; Σκοτώθηκε σε καμιά μάχη; Κανένας δέν ήξερε.

Την έποχή αυτή ή Μαντώ πολεμούσε στο Πήλιο, μαζί με τούς
καπετανέους Καραϊσκά και Αμαναντή, έναντιον τού 'Ιωάννη Πότα
και τού 'Αβδουλλά. Άσχερο μεγάλο Τούρκων τούς χτυπούσε άγρία.
Λυσώδεις συμπλοκές γινότουσαν. Τό αμα έτρεχε ποτάμι.

Σε μιά απ' τις συμπλοκές αυτές, μέσα στον κατόν, τη φωτιά και
τόν θαλάσσο της άλγυλοσφαγής, ή Μαντώ άντελήθηκε πλά της έναν
άγριο πολεμιστή που ριχνόταν με λίσσα στους Τούρκους και πρό-
τασε τό στήθος του σε κάθε κίνηση που την άπειλούσε.

Πούς ήταν ο λεβέντης αυτός; Δέν μπορούσε να διακρίνη με τί
καλό πού γινόταν.

Έξαφνα μιά σφαίρα βόηκε τόν ήρωικό πολεμιστή στο στήθος.
Βόγγυσε πονεμένα και σωβίστηκε άπρος στα πόδια της Μαντώ.

Κι' ή Μαντώ τόν είδε τότε καλά. Ήταν ο 'Υάκινθος Μπλάκαρης!...

Κατασπινμένη ή Μαντώ, διάταξε και μετέφεραν άμέσως τόν
νέο στη σπηλή της. Μά τό τραύμα του ήταν θανατηφόρο. Μάτια τόν
περικλείεται και τόν παρηγορεί ή γενναία Μυκονιάτισσα. Ο θάνατος
αληθαίως.... Ο 'Υάκινθος σπινάει άπάνω της τα μάτια του γιά
στερη φορά, σπινάει τα χείρα της στα όκα του και πεθαίνει φημι-
ζοντάς της τό στερόν έρωτικό του καίρι!...

Στό άλλο φύλλο θα σας γράψω γιά τό περίφημο «γυναϊκισμό»
πούγινε στη νήσο Σάμη, τόν περασμένο αιώνα.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ ΒΑΡΑΤΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΗΡΩΟΣ

(‘Αληθινή ‘Ιστορία)

Ο ύπολοχαγός των Σπαχήδων
‘Ανρί ντε Σεβινιέ

Ποτέ μου δεν ήμουν ξανά στη φριχτή εκείνη μέρα: 19 'Ιουλίου 1897...

Πρώτοι-πρώτοι άκουα, στο φρούριο Μποννιέ, κάτω εκεί στην καρδιά της ‘Αφρικής, κοντά στον ποταμό Νίγηρα, ή σάλπιγγα χτυπάει προσκλητήριο... Την ίδια στιγμή ανέβαινε στον κοντό της κι’ ή γαλλική σημαία, ενώ ή φρουρά της, κανονικά παραταγμένη, παρουσιάζει όπλα.

Την προινή επιδεύρωση στους ένοπλους στρατιώτες την κάνει ο ύπολοχαγός των Σπαχήδων ‘Ανρί ντε Σεβινιέ... ‘Αναφέρει το αποτέλεσμα της στον διοικητή του φρουρίου και περιμένει τώρα όρθιος, με το χέρι στο πλάι, τις σχετικές διαταγές...

Παράξενο όμως!... ‘Ο φρούραρχος είναι σκεπτικός, φαίνεται σαν να ξεχνάει την παρουσία του ύπολοχαγού και είνε βυθισμένος σε μια συλλογή δυνάμει... Θέλει κάτι να ξεστομίσει από καιρό σε καιρό, μα κοιτάζει... Θά είνε κάτι τρομερό αυτό που πρόκειται να πη...

‘Επί τέλους, το παίρνει απόφαση... Καταβάλλει μια στενή προπαύειρα και ή διαταγή καταρριφθεί απ’ το στόμα του άρρακτη παιδι, σαν χειμάρρος!

— Κύριε ύπολοχαγέ... Θά πάρετε, άμέσως τώρα, δυό διμοιρίες σπαχήδων (Μαροκινών Ιππέων), θά περάσετε την πόλη Τομπουκτού και θά διασχίσετε την έρημο... Θά κάνετε μια άναγνώριση, γιατί έχουμε πληροφορίες πως οι επαναστάτες Τουαρέγκ τριγυρίζουν κάτω έδω κοντά μας... ‘Ο Θεός μαζί σας, ύπολοχαγέ ντε Σεβινιέ...

Του σφίξε το χέρι με συγκίνηση, γιατί τα λόγια του εκείνα ήταν μια σύγηση θανατική καταδική του ύπολοχαγού και των ένοχών, επάνω-κάτω, σπαχήδων του... Μα ή άτρομη ψυχή του νεαρού άξιωματικού καθόλου δεν έδειλιασε... Χαϊρέτσε με σεβασμό τον διοικητή του, έκανε μεταβολή και βγήκε απ’ το γραφείο...

Σε μισή ώρα, ή δυό διμοιρίες, έχοντας επί κεφαλής τον ύπολοχαγό ντε Σεβινιέ, έρχονται κούλας τα στενά κι’ άκράτα δρομάκια του Τομπουκτού κι’ έβγαιναν στην άτελείωτη Σαχάρα... Τους συνάδευαν, στον πένθιμο αυτό καλπασμό τους, προς τον θάνατο, ή προσεχής τον μαρτυρικό (‘Αράβων κοτζάδων) απ’ τα ύψη των μινωειδών κι’ ή φλογερή του ήλιου άκτινες, που άρχιζαν να ξεροκαυδοντίζουν την άμμο...

‘Αντίο ζωή!... Οι μελλοθάνατοι σ’ αφήνουν γελά!...

Κάλασαν όφες άκετές κάτω απ’ το άπεργόρατο, το ξεθεωτικό λιούρι, ενώ τους στράβωνε τα μάτια ή ‘ζωνταή εκείνη φλόγα κι’ ο άνακατεμένος με άμμο κενερός λίβας της έρημου... ‘Ολη ή β. παρξί τους είχε μαυρύνει στην έρευντική ματιά τους, που με κόπο και φριχτή προσπάθεια την έδραχναν παντού, δόλγυρά τους, για να ξεχωρίσουν στον άπέραντο όρίζοντα σκιές εχθρών άσπόνδων και διψασμένων για αίμα και για φόν... Τις σκιές των Τουαρέγκ...

Οι Τουαρέγκ!... Φοίχη σκοπούτες τ’ όνομά τους... Χθεσινός άνθρωπος όποιος άκούει, άνημερα θέρια, πολεμιστά θηρικοί, άνίκητοι, πανταχού παρόντες... Πλάκωναν στη μάχη καβάλλα στ’ άράκια λόγιά τους ή στις πολεμικές, φτεροπόδαρες γκαμπίλες τους, με τη σφοδρότητα του βορρα, κρατώντας στο χέρι τις μακρές τους λόγχες και τ’ άσμοκαπνισμένα όπλα τους... Γεμάτη μυστήρια ή ληστική ζωή τους, ένα μυστήριο τρομερό που το μεγάλωναν οι ίδιοι με τις μαυρές κοινοχίτες που φορούσαν. Μόνο τα μάτια και ή μύτη τους ήταν ξεσκεπαστα από τις κοινοχίτες αυτές που τους έδιναν την όψη κολασμένων...

Σαφικά ο δεκανέας Σάμπα που κάλπαζε πλά στον ύπολοχαγό, τουκανε κάποιο νόημα κι’ αυτός με σιγανή φωνή διάταξε να σταματήσουν το άπόσπασμα... ‘Εορίξαν βλέμματα έρευντικά παντού, μα ο άέρος πύθονε κυριολεκτικά, δεν τους άφινε να δούν μακριά μπροστά τους... Τόσο καταθλιπτικό και δυνατό ήταν το άπαισιο λιούρι, ποδβλεπες δόλγυρά σου μια καταγινή άδιαιτέραστη από καντόν άέρα...

Μά έβρανε κι’ άλλα μογοπάτια τα παιδιά εκείνα της έρημου... Οι Μαροκινί σπαχήδες... Και

— ‘Επιλοχία, σκύψε να σε φιλήσω, ψιθύρισε ο Σεβινιέ.

μα που το μάτι, πονεμένο κι’ όλοκόκκινο από τη ζέστη, δεν τους άφινε καθόλου, χρησιμοποίησαν τ’ ατί!... ‘Ο δεκανέας Σάμπα έβλεπε γοργά, ξαπλώθηκε στην άμμο και κόλλησε τ’ ατί του στο άσος...

Σηκώθηκε ύστερα κατσουφιασμένος, και με φωνή που μάντα την ταράχη της, άνέφερε στον άξιωματικό του:

— Κύριε ύπολοχαγέ, άκουσα ποδοβολήτά άλόγων και χτύπους πέλων... Θά είμαστε άσφαλώς κοντά στο χωριό Κάγκα, που είνε το γενικό στρατόπεδο των καταραμένων Τουαρέγκ... Μα φαίνεται πως μιά άκουσαν κι’ ατσί, γιατί τα τμήματα χτυπούν σήμα!

Τα μάτια του ντε Σεβινιέ πέταξαν σάβες μονομάς... Τέντωσε το χέρι του προς ένα λοφίο, δεξιά τους, και φώναξε στους σπαχήδες του:

— Γρήγορα βήμα καλπασμού, μέτωπον επί δεξιά!... Νά τους έρχονται!... Φάνηκε ή σκόνη κούλας στον όρίζοντα... Σχηματισμός πέδιμας χίας...

‘Ετρεξαν γρήγορα σαν τον άνεμο στον λοφίσκο και ξεπέρασαν την ίδια στιγμή φάνηκε μπρός τους κι’ ο Τουαρέγκ, σε πανικό στρατιωτικό, έναμμο χιλιόμετρο μακριά... Πετούσαν με πουλού φωνή κι’ άλογά τους κι’ ένα βοήθη, άκαθόριστο άκούμα, έβγαλε απ’ το στόμα τους και ξαπλώνονταν στον άέρα, καθώς σύρλιαζαν, σύμφωνα με το έθιμό τους, τον πολεμικό της εφόδου ήμνο τους...

Με τα όπλα στο χέρι, οι σπαχήδες ταμπουρώθηκαν όπισθεν: άσος από μικρά ήφρονατάκια, καμωμένα από άμμο, ενώ τρείς πέδιμας από αυτούς φύλαγαν τα άλογά τους πίσω απ’ τον λοφίσκο...

— Μόλις φτάσουν σ’ απόσταση 800 μέτρων, πύρ ταχ! διάταξη Σεβινιέ στους πλαγιασμένους χάμο στρατιώτες του, βγάζοντας ή σπαθί του, όρθιος αυτός, με το βλέμμα άνήσυχτα καρφωμένο στο έμετρο των λυσασμένων Τουαρέγκ πλήθος που πλάκωνε άσπυρτο.

— ‘Όσο ζύγωναν οι άγριοι, ο άμοιρος ύπολοχαγός έβλεπε, με την άπειρη ματιά του, τον ίδιο τον Χάρο να ζυγώνει, μοιραίο κι’ άμελετο. ‘Αλχημίσματος ήταν μια λέξη άγνωστη στη γλώσσα αυτών των άνησμένων για αίμα λίκων. Κάθε αντίπαλος που έπεφτε στα χέρια τους υποβόλταν σε φρικτά μαρτύρια.

Και τώρα που όσο πηγαιναν και ζύγωναν... Και ξαναφάνησαν διαρκώς σ’ ένα μεγάλο κύκλο, για να βάλουν στη μέση απ’ όλη τις μεριές τη χούφτα εκείνη των σπαχήδων που με το όπλο σφύριζε στα χέρια τους περιμέναν την κανονική απόσταση για ν’ άρχισουν τα τουρνεά...

Στο μεταξύ αυτό ο Σεβινιέ τους μετρούσε. Και τους έβγαλε έ πάνω από χιλιούς πεντακάτους!... Τι θάκανε μπρός στο μεγάλο αυτό μπουλούκι με 100 σπαχήδες μόνο;... Τό μόνο που του έμενε ήταν να πουλήσει όσο μπορούσε άκριβότερα το τουράκι του!...

Τις πένθιμες σκέψεις του αυτές, τις τάραξε μανιασμένο κι’ άσπυρτο τουρνεάκι... Τινάχτηκε σαν να ζυπνόντουσε από έφρίλη, κι’ άδάφωρος, στο μελίσι των σφαιρών που βούβιζαν άπαισία στ’ ατί του, έτρεχε δώ και κεί, δίνοντας κορυαίο στους ζωντανούς και προσεχίτας τους πληγωμένους...

Πέρασε μισή ώρα... ‘Ο Σεβινιέ ήταν καταλήγωμένος. Το αίμα έτρεχε ποτάμι από πάνω του... ‘Ηταν βουτηγμένος σε μια λάσπη βρωμερή από ιδρώτα, αίμα και άμμο και με κόπο, με υπεράνθρωπη προσπάθεια έφριχνε τη συμπαντική ματιά του στους ζωντανούς σπαχήδες του... Τους μετρούσε με σαραγμό άράνταστο κι’ είνε πως είχαν μείνει έντεκα μονάχα, κι’ όλοι τους, ποιάς λίγο, ποιάς πολύ, πληγωμένοι κι’ έξαντλημένοι...

Σαφικά φωτίστηκε χαρούμενα ή ματιά του... Στο πίσω μέρος, προς το Τομπουκτού, οι Τουαρέγκ είχαν άραιώσει έντελως και μάζευοντοσαν βορειότερα για να κάνουν μια έφοδο τελειωτική στον έχθρο, που των καταλάβαιναν δεκατισμένο πελά κι’ έξαντλημένο!

‘Η φωνή, ή σωτήρια ήταν πελά προς τα εκεί!... Μα για τους άλλους μόνο. Αυτός ήταν πελά πτώμα. ‘Η άφρονη αμφοραία τον είχε έξαντλήσει. Σωριάστηκε κάτω και κάνοντας ένα στεγνό κουράγιο, φώναζε:

— ‘Επιλοχία ‘Αναντι-Μουαλά... Πάρε τους άνδρες γρήγορα και καθολικέψτε... Προχώρα για το φρούριο... Είπ’ άνοιχτός ο δρόμος για το Τομπουκτού... Μα γρήγορα, πριν ξανακλείσει... Σ’ διάτασσω, επιλοχία...

— Και σεις, ύπολοχαγέ μου... Πιστεύετε πως μπορώ να σας έρ καταλείψω μουσπεθισμένο, έδω πέρα;... Και τόσο άτιμος να ήμουν άκόμα, και νάθελα να φύγω εκείνοι κεί, οι σπαχήδες, ή άφινόντουσαν να με άκολουθούσαν...

— Γρήγορα, επιλοχία, σε διάτασσω... Μάεφέ τους και φώναζε άμέσως... Πριν περάσει ή πο...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
καταπακτή προχωρούσε μέσα στον χοντρό μεστόχο κυκλικά. Κατέβηκε πρώτος σ’ αυτή ή καθήγητής Βάν ‘Ελισγγ και τον άκολουθήσαμε.

Κατέβηκα είκοσι σκαλοπάτια και σταθήκαμε έξω από την πόρτα σε μια θολωτή πόρτα.

‘Η πόρτα αυτή ήταν κλειστή. ‘Ο καθήγητής προσπάθησε να την άνοιξη, μα δεν μπόρεσε.

— Βρισκόμαστε, γύρισε και μās έλεγε, μπρός σ’ ένα μυστικό δωμάτιο, στο πρώτο πάτωμα του πάγου. Σηγουμένο όπως είνε άνάμεσα στις άδουλες του πρώτου άφρον και στους χοντρές μεστούχους των δά το άνακαλίπταμε ποτέ, κανένας δεν θά μπορούσε να το ύποψιασθή άν δεν βρισκάμε τη μυστική έπίσης είσοδό του, πίσω από το πορταίο της άδουλης ποδύματος από δόλγιο. Πάντως πρέπει ν’ άνοιξουμε την πόρτα αυτή. Είνε κλεισμένη, φαίνεται, από μέσα. ‘Αγαπητέ μου ‘Ιωνάθαν, κάτω στην άλλη, μέσα στους σταύλους, βρισκονται διάφοροι σιδερένιοι λωστοί. Τρέξε και φέρε ένα ναν άπ’ αυτούς. Θά σάσουνε την πόρτα, άφού δεν άνοιγει άλλοιως.

‘Ο ‘Ιωνάθαν δεν έλασε ούτε στιγμή. ‘Ανέβηκε την πέτρινη σκάλα της καταπακτής, πήδησε στην άδουσα από το άνοιγμα της κι’ έτρεξε στην άλλη.

Σε λίγο γύρισε κρατώντας έναν δυνατό σιδερένιο λωστό, γυριστόν στην άκρη.

— Θωμάσια! έλεγε ο καθήγητής. Είπ’ άκριβώς αυτό που ζητούσαμε.

Μās έδωσε να κρατήσουμε το ήλεκτροικό του φανάρι, κρέμασε το όπλο του στον άμμο του κι’ άράχοντας τον λωστό τον στήριξε στη βάση της πόρτας και την τινάξε επάνω.

‘Η πόρτα έτρεξε δυνατά, μα δεν άνοιξε.

— ‘Αφήστε να δοκιμάσω εγώ, έλεγε ο ‘Ιωνάθαν.

‘Ο καθήγητής του έδωσε τον σιδερένιο λωστό.

Με το πρώτο τίνιγμα ή πόρτα κι’ ο τόνος γύρω τράνταξαν δυνατά.

Μα ο σήρης από μέσα ήταν πολύ γερός, φαίνεται. Κι’ ο ‘Ιωνάθαν βασανίστηκε άρκετή ώρα ως που να τον σπάσει.

‘Η πόρτα ήταν τώρα άνοιχτή.

Με τα όπλα γυρισμένα προς το έσωτερικό του μυστικού δωματίου που βρισκόταν άλοκότεινο μπροστά μας, περι-

λάτμη ενταρία... Λακωνισμός ο μαυρός ύδαγνης έπιλοχίας, στεκόταν προσοχή στον ύπολοχαγό του, που άρχιζε να τον σκεπάζει ή χλωμάδα του θανάτου, μα δεν το κοινούσε όρση...

— ‘Αδύνατον, ύπολοχαγέ μου, να σας έγκαταλείψω... έλεγε πάλι με τρεμουλιαστή φωνή. Περάστε με απ’ το στρατόδειο, άν σωθούμε, άλλα άρνέμαι να έντελέσω τη διαταγή σας!...

— ‘Επιλοχία, σκύψε να σε φιλήσω, ψιθύρισε ο Σεβινιέ. Θά πεθάνω σε λίγο. Δεν υπάρχει λόγος συνεπώς να κάθιστε άκόμα έδω πέρα... Μόλις ξυπνήσω, σε διάτασσω να φύγεις στη στιγμή, γλυτώνοντας απ’ τον άσκαλο έναντι αυτού που άπόμειναν ζωντανοί...

Συγγνώμη ο Σεβινιέ πέταξε πέρα το σπαθί του, τράβηξε σαν άσπαθ το ποτόλι του και το στήριξε στο δεξί ατί του...

Μια κραυγή λαχταρισμένη έξφυγε απ’ το στόμα του επιλοχία κι’ έσπασε γοργός, για να προλάβει την ήρωική αυτή χειρονομία του άξιωματικού του... Μα δεν πρόλαβε... ‘Ενας πυροβολισμός άντήχησε. ‘Ο Σεβινιέ είχε αυτοκτονήσει...

‘Η έπείρατη αυτοδυσία του ύπολοχαγού ντε Σεβινιέ επέτρεψε στον επιλοχία ‘Αναντι-Μουαλά και στους 7, ως έκρινε τη στιγμή, ζωντανούς σπαχήδες να δραπέτευσουν προς το Τομπουκτού... ‘Ισως να μη έσώζοντο κι’ αυτοί απ’ το μανιασμένο των Τουαρέγκ κυνήγι, άν δεν συναντούσαν στο δρόμο ένισχύους, σταλμένες απ’ τους δικούς των...

Τα πτώματα του ύπολοχαγού και των σπαχήδων βρέθηκαν σε λίγες μέρες άφωτισμένα, οίκτρα, φομαστικά και τάφηκαν με τιμές, στον ίδιο τάφο, στη χριστιανική μητρόπολη του Τομπουκτού.

μείναμε άκίνητοι και σιωπηλοί περί τα δεκατέντε δευτερόλεπτα. Τίποτα δεν άκούγεται.

‘Ο έλάχιστος ύποπτος θόρυβος. ‘Απόλυτη σιωπή, σιωπή τάφου, βασίλευε γύρω.

Συγγνώμη μια μυρωδιά μούχλας και ξερών λουλουδιών πλημμύρισε τον άέρα.

‘Ο Βάν ‘Ελισγγ κατέβασε το όπλο του και γύρισε το φως του φαναριού προς το έσωτερικό της κρύπτης.

Το πρώτο πράγμα που άντικρύσαμε τότε ήταν οι τοίχοι του μυστικού αυτού καταφυγίου.

‘Ησαν έντελώς γυμνοί και κατάμαυροι. ‘Η μαυρίλα αυτή μās κατέπληξε.

Προσέξαμε όμως καλύτερα και είδαμε πως ήταν στρωμένοι με μαύρο βελούδο.

— Ένα δωμάτιο ντυμένο πένθιμα, σαν φέρετρο! μουρμούρισε ο καθήγητής.

Και συγχρόνως γύρισε το φως του ήλεκτροικού του φαναριού προς το μέσον της κρύπτης.

Τό θέαμα που άντικρύσαμε τότε μās κάρφωσε τρομαγμένους στη θέα μας.

Δέχτηκε ή γλώσσα μας. ‘Η καρδιά μας χτυπούσε γρήγορα-γρήγορα.

Τά όπλα τρέμανε στα χέρια μας. ‘Ετρεμε κι’ αυτός ο τόσο ήγχιος καθήγητής Βάν ‘Ελισγγ. Το χέρι του που κρατούσε το ήλεκτροικό φανάρι, πήγαινε πέρα-δώθε, δείχνοντας καθαρά την ταράχη του.

Στη μέση της κρύπτης, πάνω σ’ ένα βάθρο ντυμένο με μαύρο βελούδο, βρισκόταν ένα φέρετρο, ένα μεγάλο, ευρύχωρο φέρετρο, κατάμαυρο κι’ αυτό έντελώς.

Και μέσα στο φέρετρο από βρισκόταν ξαπλωμένος, απαράλλαχτα σαν να κοιμόταν, ο νεός του πορταίου, σατανικά όμοιος, διαβολικά γοητευτικός, κατάγλωσσος, με τα σγουρά του μαλλιά σκορπισμένα γύρω στο μαύρο βελούδινο προσκέφαλό του!...

‘Ηταν ντυμένος από πάνω ως κάτω με μαύρα βελούδινα ρούχα. Και μέσα στη μαυρίλα αυτή δεν ξεχώριζε τίποτε άλλο, έκτος από το πρόσωπό του, που χύνει γύρω μια χλωμή, έξωτική λάμψη, όμοια με της φελοσπορινής σελήνης, και τα λεπτά χιτώνια χέρια του, που ήταν σκουριαμένα από στήθος του, όπως των νεκρών...

‘Ηταν ο βουκόλας!...

‘Ο γυιός του Δράκουλα, ο τρομερός νεκρός, ο δαμασμένος αμαρτωτός, ο άφανιστής τόσον άνθρωπίνον ύπόδειγμα.

Πάνω στο φέρετρό του κι’ ένα γύρω στο μαύρο βάθος, ίππησαν άφθονα μαρμαμένα λουλούδια...

Μέσα στην τομάρα που βρισκόμαστε, κοιτάμε πως από στιγμή σε στιγμή ο τρομερός βουκόλας θά ξυπνήσει και θά αρχίσουν να μās τιμωρήσει, γιατί παραβιάσαμε το καταφύγιό του.

Πρώτες συνέλθε από την ταράχη του ο καθήγητής.

— ‘Εβγάλε από την τσέπη του ένα κέρι και το άναψε, ύστερα άλλο κι’ άλλο.

‘Η κρύπη φωτίστηκε έντελως. ‘Ο βουκόλας φαίνεται άκίνητος.

Μά έβγαλα, όταν ο καθήγητής προχώρησε έμπρός, για να μπή στο δωμάτιο, τα βέληρά του σάβαντα έλαφρά και μισάκοντα.

‘Ο ‘Ιωνάθαν το άντελήφθηκε και ταραγμένος όπως ήταν, άραξε τον Βάν ‘Ελισγγ από το χέρι.

— Σταθήτε!... του έλεγε σιγά. Ξυπνάει...

Μα ο καθήγητής δεν έδειξε την παραμικρή άνησυχία. — Μην τρομάζετε, έλεγε στον ‘Ιωνάθαν. Δεν μπορεί να σηκωθεί και να μās έπιτεθεί. ‘Ετσι νομίζω πολύ άσπυρτο. Πάντως θά δούμε...

Πραγματικά ο βουκόλας δεν άλεψε καθόλου. Μόνον τα μάτια του ζούσαν σ’ αυτόν. Τα τρομερά, μα κι’ όμοια μάτια του...

Τ’ άνοιξε σιγά-σιγά έντελως και τα γύρισε πάνω μας άγρια, άπειλητικά, γεμάτα μίσος, λύσσα και μανία...

— Θες μου!... τραύλισα. Δεν μπορώ να τον άντικρύξω... ‘Ο καθήγητής μ’ άκουσε.

— Μην τον κοιτάζετε στο πρόσωπο, μου έλεγε. Θά σκεπάζα το κεφάλι του προς χάρη σας, αλλά δεν πρέπει. Θέλω να παρακολουθώ το βλέμμα του, μέχρι της τελευταίας στιγμής.

‘Ακουγε άραγε ο βουκόλας τα λόγια μας; (‘Ακολουθεί)

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΦΥΛΗ ΠΟΥ ΚΟΝΤΕΥΕΙ ΝΑ ΞΕΥΣΗ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΟΙ

Ένας άμειλικτος δώκτης των έρυθροδέρμων. Η έπική μονομαχία του 'Αμερικανού συνταγματάρχου Κοντί και του «Κίτρινου Χεριού». Η επανάστασις του «Κέκινου Τάφρου». Ο ήρωας ενός νεαρού πολεμιστού. Η γυναίκες των έρυθροδέρμων. Ο Ναπολέων των έρυθροδέρμων. Μία εγκληματική πράξις της Μεξικανικής κυβερνήσεως.

Έρυθροδέρμων, ήταν κι' ο 'Αμερικανός συνταγματάρχης Κοντί, ο οποίος είχε δοξαστεί για τον ήρωισμό του σε φονικάτες μάχες μαζί τους.

Μία μέρα λοιπόν, εκεί που είχε κυκλώσει με το άποπασμά του καμιά διακοσμία 'Ερυθροδέρμων κι' είχε ανάψει γερά δρόμους του τοιφεκιδι, άκουσε κάποια φωνή να του λέει:

— Κανίεσα, σκύλας γυνί, πώς το λέει η καρδιά σου, μα μόνο να σφάξεις βόδια είσαι ικανός... "Αν είσαι άντρας, έλα να μετρήθεις κι' έναν άντρα... Με μένα!...

Ο Κοντί, χλωμός από τη λύσσα του, διάταξε άμέσως τους στρατιώτες του να πάνουν το τοιφεκιδι και προχώρησε λίγα βήματα έμπρός για να μετρήσει μονάχος του με τον έχθρό του, κι' έναν πελώριο 'Ερυθροδέρμο φυλάρχο που τον έλεγαν «Κίτρινο Χέρι». Σε λίγο μία έποχή μονομαχία που θύμιζε σκηνές της 'Ομηρικής 'Ιλιάδος, ξετυλίχτηκε μπρος στα θυμωμένα μάτια των αντίπαλων, οι οποίοι με τα δάπλα επαρά πόδας, είχαν περιστοιχίσει τους ματαιωμένους μοναχούς και παρακολουθούσαν λαχανιασμένοι την άγρια, τη φριχτή πάλη τους.

Τα φονικά στίλβτα τους, που έσταζαν αίμα άγιστό, άμειλικά χωνόντουσαν στις ιδρωμένες άπ' τον άγωνα σάρκες τους και στα μάτια τους γυάλιζε τρομακτική ή δίαια του άλληλοφωγώματος...

Έξαφνα όμως ένα μοναχικό βαρύ, που βγήκε από το στόμα του «Κίτρινου Χεριού», έδειξε πως ήταν ο νικητής... Τυχερός ο Κοντί, μα άπολιτιστος και βάρβαρος σαν τον 'Ερυθροδέρμο αντίπαλό του, είχε κατορθώσει να χώσει ξαφνικά το ματωμένο του στίλβτο στο λαρούγγι του έχθρου και με μία κίνησι βίαιη και γοργή να του χωρίση στα δύο τον λαιμό...

Σωριάστηκε κατάχαμα το «Κίτρινο Χέρι» κολυμπώντας σ' ένα πελώριο αυλάκι, πούχε γίνει άπ' το ίδιο το ξεστό του αίμα...

Έπειτα, λαχανιασμένος ακόμα ο Κοντί, ψυχρός κι' αδιάφορος στα σπυλίσματα των 'Ερυθροδέρμων, γονάτισε πάνω άπ' το στήθος του ξεμυτισμένου πειά αντιπάλου του... Έπιασε με το χέρι του το χωρισμένο σχεδόν άπ' το κορμί κεφάλι του κι' άρχισε να γδύνει το τοιχωτό μέρος του κρανίου του «Κίτρινου Χεριού»!...

Η φρικιαστική αυτή έγχείρησι κράτησε λίγη ώρα... Έπειτα ο Κοντί, βγάδοντας μία θριαμβευτική κραυγή, σήκωσε στον άέρα την κόμη του σκοτωμένου αντιπάλου του, λουσμένη καθώς ήταν με πηχτό κοκκινομαύρο αίμα... Και τότε, σύμφωνα με το έθιμο, φίλοι κι' αντίπαλοι σήκωσαν βίαια τα δάπλα τους και χαιρέτησαν τον νικητή, ο οποίος είχε πλέξει κιόλας τα φριχτά εκείνα μαλλιά σε κοτσίδα και τα πέρασε στο ζωνάρι του!...

Δέν ήταν όμως τόσο τυχεροί οι λευκοί σε κάθε συνάντησί τους με τους 'Ερυθροδέρμους... Κάθε άλλο μάλιστα...

Γιγαντοεπιπολαίοντες, άπιστευτης άντοχης, φιλοπόλεμοι, άμειλικά σκληροί στους νικημένους, άπιστευτα πονηροί και πολυμήχανοι, τέτοιοι ήταν οι 'Ερυθροδέρμοι... Μά ήταν φυσικό να τους νικήση και να τους δεκατίσει ο πολιτισμός με την άκαταγάνιστη ύπεροχή του σε μέσα έξωντινά!...

Έρυθροδέρμος πολεμιστής.

άτάραχος και τώρα, όπως και πριν του ήρθε...

Μά κι' η γυναίκες των 'Ερυθροδέρμων δέν ύστερούν καθόλου στην ψυχή από τους άνδρες... Είναι άμαζόνες τέλειες στην έπική κι' άφοβα λιοντάρια στις συμπλοκές με τους λευκοί...

Καταστροφές άματηρές έπαθε άπ' τις γυναίκες της φυλής της «Γριουμότηδων» ο 'Αμερικανός στρατηγός Χάουαρντ... Ο άρχηγός της πολεμικής αυτής φυλής, δνόματι Γιάσερ, γνωστός στους Άμερικανούς με το παρατσούκλι του «Ναπολέον των 'Ερυθροδέρμων», έφ' όργανώσει σε σώμα τακτικό και πενταρχικό και τις γυναίκες άυτής φυλής του... Και τόσο τέλεια δογάνονσι είχε έπιδείξει στους λευκούς του, ώστε είχε καταγίνει ο τρόμος των 'Αμερικανών... Τότε είχε δεκατίσει κυριολεκτικώς και τους άνάγκασε να του δώσουν τιμητικό εκείνο παρατσούκλι...

Μία μέρα σε κάποια συμπλοκή, ένας στρατιώτης 'Αμερικανός τάφερε να άιχμαλωτίσει με πονηρία μία άμαζόνα της φυλής αυτής των «Γριουμότηδων», 70 χρονών γοργά, που τη λέγανε Τζέ-Κέ-Με-Πό... Την έδεσε τότε καλά-καλά, περνώντας το σχοινί δρόμους κορμιά της, σαν φασκιά, και την κράσεσεν πίσω του, στη σέλλα του άλόγου του.

Μά ή ύπερφυσική αυτή γοργά, με σατανική έπιδεξιότητα κατάφε-

νε έλκερόση άπ' το σφιχτό τους δέσμο και τα δυό της χέρια, τράβηξε κομμά-μα κομμά άπ' το ζωνάρι του απαγωγέως της και την έβγαλε ως τη λαβή, με άράνταστη γοργότητα και σκληρότητα, στη γαλακταλιά του!...

Κατόπιν ύστερα με δόναμι το άγριασμένο άλόγό του, με το ίδιο εκείνο αίματοστάλαχτο μαχαίρι, κάλπασε σαν θύελλα άνάμεσα άπ' τους θορυπώμενους 'Αμερικανούς κι' έφτασε στους δικούς της, κρατώντας σφιχτά στα μπράτσια της το ξεπό άόμα πτόμα του άτυχου έχθρου της. Εκεί, με μία άπάθεια φριχτή, έγδυσε το κεφάλι του σκοτωμένου, έπλεξε σε κοτσίδα τα μακριά σχετικώς μαλλιά του και την πέρασε στο ζωνάρι της, σύμφωνα με τα έθιμα!...

Ας παυδάμε, οι 'Ερυθροδέρμοι ξεπερνούν στην έπιτηδεότητα και πολύ, όχι μόνο τους Κοζάνους, αλλά και τους 'Εκαυόχους, έπιδείχοντες περίφημους φύλακας των άλογοπομνίων, που βόσκουν στις Μεξικανικές πεδιάδες.

Και είνε ακόμα άνομιση ή νύχι του «Κόκκινου Χεριού», άρχηγού της φυλής των Κομάντσων, που νήσισε τελευταία στις Ισχυρομίες Σανταφόν, της πολιτείας Τέξας, όλους τους άξιοματικούς της φρουράς. Αιτός έπιδείχ, με τη μακροσκομία, μία έξαιρετικά νευρώδη φρονασία του, ξεπέρασε στο άδωμο των 5.000 μέτρων όλους τους άξιοματικούς, δέκα τον άριθμόν, και συνέχισε τον έναρμόνιστον άλλον, που καθάλλανταν τα θαυμάσια και καθάρια άλογα του 'Αμερικανικού στρατού. Και πώς!

Όρθος κι' άκαπόστατος σαν Κένταυρος, στο γοργό σέλλα άλόγου του έπρεπε σαν άστραπή στο τέρας, πάντα πρώτος άφρετά μέτρα μπόρος, έχοντας το πρόσωπό του γυρισμένο προς τα όπισθια του άλόγου και προκαλώντας τους αντίπαλους του έλκεναι να τον ξεπεράσουν!

Ήταν άπερίγραπτη ή γενική εὐθυμία με τα καυκάσια του ατά, μα και άράνταστο το πείσμα των διαρκώς χαμένων αντιπάλων του!

Η άκαταγάνιστη έξελξη φροαδίσια έγινε παρόντως στον 'Αμερικανικό στρατό με το γοργακό της άνεμα: «Μερούλια πησι άνέμου», κι' ο φτερωτός της καθάλλαντος με το παρατσούκλι «Γοργός σαν ή σκέψη»!

Διαρκώς, ή ύπεροχες αυτές άνθρωπίνες σάρκες τρέχουν γοργά προς τον χαμό τους. Φανταστήτε μονάχα τί άμέτρητες έκαυόσεις άπ' αυτό τους χαθήκαν, όταν από πολλών ετών ή Μεξικανική κυβέρνηση τους είχε έκαυούσει, για να σφετεριστή τα κτηματά τους: 100 δολάρια για την κόμη κάθε 'Ερυθροδέρμου, άν ήταν άνδρας, 50 δολάρια, άν ήταν γυναίκα. Και —φρόση!— 25 δολάρια, άν ή κόμη ήταν παιδιού!

Όλάνθρωπος συμφορές άνθρώπων του σκοπού του και πωλοσώ, λευκών, πολιτισμένων (!), καθάρων της έσχάτης ύποσταθμής, σήκωναν για τον πατή στο άδωστο και άνανδρο αυτό άνθρωπο-κνήρη.

Κι' όταν ύστερα από πολλήν καιρό και χάρος στη γενική κατακραυγή, σπαράτισσε ή πανολεθρία και καταργήθηκε ή άταμιακή για την άνθρωπότητα έκαυούσις αυτή, πολλοί λίγοι 'Ερυθροδέρμοι άλγαν άπαινεύει σ' όλόκληρο το άπέραντο Μεξικό!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

Ένα τραγικό έπεισόδιο, που χαρακτηρίζει την άμειλικτη και σκληρή πειθαρχία που είχε έπαβάλει ο Μέγας Ναπολέων σπ' άσπαιεματά του, είνε και το άκόλουθο:

Κάποια νύχτα, οι Γάλλοι είχαν στρατοπεδεύσει σ' ελάχιστη άπόσταση άπ' τους Άδουριανούς.

Για να μην άναληφθούν λοιπόν οι έχθροί την παρουσία τους, τους είχε άπαγορευθεί άσπαιερα, έπ' πανή θανάτου, ν' άνακάρουν, έτσι και την παραμικρότερη, σπάρτα καθ' όλη τη νύχτα.

Κατά τα μεσάνυχτα όμως, καθώς ο Ναπολέων έπαθερούσε την κατασκήνωσή, έπιασε έναν φαντάρο, ο οποίος είχε άναίκα ένα κεράσι στο άκσίονό του κι' έγγραφε.

— Σε πούν γράφεις; τον ρώτησε ο άσπαιερωτός.

— Στη μητέρα μου! άπάντησε έμφορως ο στρατιώτης.

— Πρόσθεσε λοιπόν στο γράμμα σου και τα έθις: «Έπειδή παρέβην τη διαταγή του άσπαιερωτός και άναγα φάς για να σου γράγω, μετά μία ώρα τοιφεκίζου».

Πραγματικά, ο στρατιώτης σπυλίστηκε έτσι το γράμμα του, το σφράγισε και ύστερα από μία ώρα έπρεπε θύμα της τρομερής πειθαρχίας!

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η πρώτη άγάτη στην καρδιά μιας γυναίκας είνε μία έλπίδα, ή τελευταία είνε ένα άπέραντο παρόντος.

Το μόνο πράγμα, άπ' το όποιο μία γυναίκα δέν συγκατανεύει να παραιτηθή ποτέ, είνε ο έρωας.

Η άγάτη στην καρδιά μιας ώριμης γυναίκας μοιάζει με τη μαύρη περσική που βάζουν οι γέροι. Ξεοτάνει, μα δέν ξαναοιόζει.

Η γυναίκες πεθαίνουν εύχαριστημένες, όταν πεθαίνουν έρωτευμένες.

Άφ'ότου οι ποιητάι άρχισαν να γράφουν και ή γυναίκες να τους διαβάσουν, τις άποκάλεσαν τόσες φορές άγγέλους, ώστε από τέλος πίστεψαν κι' αυτές στα σοβαρά αυτή τη φιλοφρόνησι, ξεχνώντας πως οι ίδιοι οι ποιητάι, χάρη των χρημάτων, είχαν άνηλώσει και τον Νέκρον σε ήμπετο.

Αφ'ότου οι ποιητάι άρχισαν να γράφουν και ή γυναίκες να τους διαβάσουν, τις άποκάλεσαν τόσες φορές άγγέλους, ώστε από τέλος πίστεψαν κι' αυτές στα σοβαρά αυτή τη φιλοφρόνησι, ξεχνώντας πως οι ίδιοι οι ποιητάι, χάρη των χρημάτων, είχαν άνηλώσει και τον Νέκρον σε ήμπετο.

Η γυναίκες όταν άκούν να μιλούμε για τα συνκαθήματά τους, γελούν κομμά και μίας κοροϊδεύουν.

Η γυναίκα είνε σφώτερη άπ' όλα τα τετράποδα. Ο άνδρας συχνά είνε μορότερος κι' άπ' το πιο ήλιθιο ζώο.

Όσο περισσότερες γυναίκες ύπάρχουν, τόσο καλύτερα για την άνθρωπότητα.

Η γυναίκες θα ήταν όλες τίμιες, άν ήταν εύτυχισμένες. Και θα ήταν εύτυχισμένες, άν είχαν καλούς συζύγους.

Ο άνδρας άποβλέπει προς το όφελίμο, ή γυναίκα προς το όρατό.

Η γυναίκα μοιάζει με όραότατο άγγελο που περιέχει θανατηφόρο δηλητήριο.

Η γυναίκα, όταν παραδίνεται στον άνδρα, νομίζει ότι που χάρζει έναν δολώλο κόσμο, ενώ συνήθως δέν του παρέχει παρά μία στιγμιαία εύχαριστήρι.

Περισσότερη έμπιστοσύνη πρέπει να δίνει κανείς στο συνή του, παρά στη γυναίκα του.

Η έλπίδα τρέφεται με τις άμυδολίες.

Τον έρωτα δέν άείζει κανένας να τον άγορεύει κανείς έσαν ποιητής.

Τα δάκρυα των γυναικών είνε ένα φτηνό έμπορεύμα, που με καλή διαχείρισι δίνει μεγάλη κέρδη.

Όταν μία γυναίκα δέν μαντεύει άμέσως τον έρωτα ενός άνδρος, αυτό σημαίνει ότι άναγνά έλλον.

Ο έρωας μοιάζει με άσθενία του δέρματος. Όσο περισσότερο είνεστε, τόσο μεγαλύτερη γαργούρα αίσθάνεστε.

Ο πλατωνικός έρωας είνε ένας βασίλειος που δέν κυβερνά.

Η σιγνήμη στον έρωτα μοιάζει σχεδόν μ' άδιαφορία.

Η άμωφία της γυναίκας είνε ένας όρατος χαμός που όποι μάζει μόνον κάτω άπ' τη σκευερή στέγη.

Ο γάμος είνε ένας δέσμος που τον σπάζει ή έλπίδα, τον διατηρεί ή εύθυμία και τον ισχυροποιεί ή κακοτυχία.

Δέν άγατά κανείς, παρά θ'α τον κάνει να υποφέρει.

Ο έρωας δέν βλέπει τα έλαττώματα. Η φίλια τα άγατά.

Όταν άγατά, συγχωρείς.

Έφόσον ύπάρχουν γυναίκες, θα ύπάρχουν και ιδανικά.

Η γυναίκες κι' οι γάμοι είνε ή μόνη που γνωρίζουν πόσο έρωτευτάι για τους άνθρώπους είνε το ψέμμα.

Η καρδιά έχει λόγους που τους άγνωστ το λογικό.

Το βασύερο πράγμα στον κόσμο, είνε ή γυναίκα.

Υπάρχουν άνθη χωρίς άρωμα και γυναίκες χωρίς χάρι.

Ο γάμος όταν δέν είνε, σπένδεται, είνε... έπιφάνημα.

Όπου άφίνει ο διάβολος τ' αυγό του, εκεί γεννιέται μία γυναίκα.

Η έμπιστοσύνη είνε το όραότατο άνθος που σπάζει το στεφάνι του γάμου.

Για να μείνη το έλαττώμα μιας γυναίκας, ρώτησε την καλύτερη φίλη της.

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΛΛ. ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ Α. Ε.
ΤΡΑΠΕΖΑ
ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
1879

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΚΑΛΑΜΩΝ
1918

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ	ΚΑΛΑΜΑΙ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ	ΜΕΣΣΗΝΗ
ΤΡΙΠΟΛΙΣ	ΜΕΛΙΓΑΛΑΣ
ΣΠΑΡΤΗ	ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ	ΚΡΕΣΤΑΙΝΑ
ΜΟΛΑΟΙ	

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ "ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ"

